

Mẫu Đơn của Hắc Báo

Contents

Mẫu Đơn của Hắc Báo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	67
10. Chương 10	75
11. Chương 11	83
12. Chương 12	91
13. Chương 13	99
14. Chương 14	108
15. Chương 15	113
16. Chương 16	122
17. Chương 17	129
18. Chương 18	138
19. Vĩ Thanh	147

Mẫu Đơn của Hắc Báo

Giới thiệu

Edit & Beta: Q vs HThể loại: Ngôn tình hiện đại, tranh giành trong giới hắc đạo, ngược thân, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-cua-hac-bao>

1. Chương 1

Chương 1

Cầu vồng lóe ra như ánh đèn rực rỡ vừa mới được bật lên.

Xe đang chạy trên đường lớn, ngoài cửa sổ sắc trời dần dần trở nên ảm đạm, vào lúc này đèn ở hai bên đường cũng sáng lên làm cả thành phố trở nên rực rỡ, đẹp đến chói mắt.

Một cô gái trẻ tuổi ngồi ở trên xe không nói một lời, ánh mắt trong suốt chăm chú nhìn ngoài cửa sổ. Bên ngoài có rất nhiều tòa nhà cao tầng, khách sạn náo nhiệt, sông bạc trắng lệ chiếu rọi lên cửa kính trông như một bức tranh thu nhỏ, tất cả đang dần dần lùi lại ở phía sau.

Ánh đèn chiếu sáng ở khắp nơi, đem tất cả những hình ảnh ấy như chiếu ngược trên dòng sông Hoàng Phố.

Xe chạy dọc theo đèn đường, không lâu sau, liền chuyển sang bên bờ sông.

Đây là nơi ở cao cấp, tập trung những những thứ đẹp nhất, xa hoa nhất của toàn Thượng Hải. Ở hai bên đường trồng rất nhiều cây ngô đồng như tạo nên một khung cảnh mờ ảo, kỳ dị. Những ngôi nhà xa hoa, cùng bóng cây và đèn đường như ẩn như hiện ở phía sau.

Xe dừng lại trước một cánh cửa lớn bằng đồng điêu khắc hoa văn tinh xảo, bảo vệ đứng ở phía sau cửa thận trọng xác nhận thân phận của người trong xe sau đó mới cân nhắc mở cửa ra.

Sau đó xe tiến về phía trước, đi xuyên qua những cây đại thụ to lớn cao ngất trong dinh viện rộng lớn, cuối cùng dừng lại trước một tòa kiến trúc quy mô, vĩ đại.

Ở phía trước tòa nhà có bể phun nước được thiết kế theo kiểu Châu Âu, xung quanh còn có một con đường dành cho xe chạy. Ánh đèn từ trên cao chiếu xuống những trụ đá cẩm thạch được điêu khắc tinh xảo làm cho chúng càng thêm rực rỡ.

Hai bên cửa lớn còn đặt hai tượng nhân sư bằng đồng cao hơn cả đầu người, thần thái trông sống động như thật.

Nhìn khắp cả Thượng Hải, người giàu có tuy nhiều nhưng xa hoa thế này vẫn là hiếm thấy. Nếu nàng không biết trước chủ nhân của tòa nhà này là ai thì nàng chắc chắn nghĩ rằng nàng đang đứng trước tòa nhà của Đại sứ quán nước ngoài.

Gió đêm mùa đông bắt đầu thổi lên làm lạnh thấu tim.

“Vào trong đó cô đừng nói lung tung.” Người phụ nữ ngồi bên cạnh nàng vừa lấy gương trang điểm ra kiểm tra lại dung nhan, sửa sang lại đầu tóc vừa lên tiếng nói: “Khi tiên sinh hỏi cô thì cô mới mở miệng trả lời, hiểu không?” Nàng gật đầu.

Người phụ nữ bên cạnh nàng hé ra khuôn mặt thật diễm lệ. Trước đây bà từng là người xinh đẹp có tiếng ở đây, giờ đây cho dù bà đã mất dần đi tuổi thanh xuân nhưng bà vẫn biết cách phải làm thế nào để hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Bà chính là Bạch Diễm Dung, là bà chủ của hộp đêm Sao Mai, kiếm nhiều tiền nhất trong khu vực nội thành.

Bạch Diễm Dung vươn chân, chiếc sườn xám màu đen bằng tơ tằm tốt nhất phối hợp cùng với giày cao gót đồng màu làm tôn lên đôi chân trắng nõn, mềm mại của bà, những đường cong tuyệt đẹp lộ ra khiến người ta mơ màng.

Chiếc sườn xám tơ tằm xẻ thật cao khoe ra đôi chân thon dài. Bạch Diễm Dung kéo sườn xám lên làm lộ ra cặp đùi thật đẹp, thong thả bước xuống xe, tà áo theo mỗi bước chân của bà mà bay phất phơ trong gió.

Cô gái trẻ tuổi chỉ im lặng đứng nhìn, mặc dù biết rằng nhìn như vậy thật mất lịch sự, thật ra tất cả đều được chuẩn bị kỹ lưỡng vì mục đích hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Mà người phụ nữ xinh đẹp từng trải này phải mất hết mấy tháng tâm huyết để dạy bảo nàng một cách toàn diện, dạy nàng nên chú ý tất cả các cử chỉ của mình.

Mặc dù tuổi đã không còn trẻ nữa nhưng Bạch Diễm Dung vẫn xinh đẹp, thướt tha như trước, từ lúc bà bước xuống xe thì ánh mắt của tất cả đàn ông đều không thể tự chủ được mà bị bà hấp dẫn. Rất tự nhiên là tầm mắt của mọi người cũng dừng lại trên người cô gái trẻ tuổi đi phía sau Bạch Diễm Dung.

Ánh mắt từ bốn phía đều đổ dồn vào nàng, làm cho nàng, người mới chỉ được dạy dỗ trong một thời gian ngắn, có chút không được tự nhiên.

Từ trước đến nay tầm mắt của mọi người chưa bao giờ dừng lại trên người nàng. Nhưng mấy tháng trước đây tình hình đã thay đổi, nàng phải học tập, sự tồn tại trước đây của nàng phải biến mất không chút dấu vết, nàng phải thay đổi chính mình, biến bản thân trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Nàng chính là lựa chọn của Bạch Diễm Dung, mọi người nhìn thấy nàng, ai nấy đều biết nàng đi vào nơi này là vì cái gì.

Nàng thử không nhìn vào ánh mắt mọi người, từng bước từng bước theo sau Bạch Diễm Dung đi vào, tòa nhà hùng vĩ kia giống như đang cắn nuốt tất cả mọi thứ.

Khi bước đến cửa, đập vào trong mắt chính là chùm đèn thủy tinh thật lớn treo trong đại sảnh. Thủy tinh trong suốt đã trải qua quá trình cắt gọt khéo léo, trông cứ như một ngọn đèn phản chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Nơi này canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, ngoại trừ cổng chính ở ngoài, còn lại sau khi đã tiến vào trong thì mọi người đều phải đi qua một trạm kiểm tra. Hai người đàn ông trầm tĩnh, lạnh lùng như hai bức tượng nhân sư bằng đồng đặt ngoài cửa, cẩn thận kiểm tra các vật dụng tùy thân của bọn họ, sau khi xác định trong túi xách của bọn họ chỉ có dụng cụ trang điểm, gương, son môi và vài thứ linh tinh khác mới đồng ý để cho họ đi qua.

Ở phía cuối hành lang, quần gia mặc Âu phục, cử chỉ giống như một quý tộc ngoại quốc, đã đứng đó chờ từ sớm.

“Tiên sinh đang ở trong thư phòng, xin mời đi hướng này.” Ông ta ôn hòa nhã nhặn nói, khuôn mặt tươi cười, đưa tay về phía bên trái dẫn đường cho hai người.

Ông ta dẫn họ đi vào phòng chờ.

Bên trong phòng có bộ sofa mềm mại thoải mái, trên mặt đất còn có một tấm thảm lớn với hoa văn phong phú, nơi này cũng có đèn thủy tinh lớn như ở phòng khách, ngoài một chùm đèn thủy tinh lớn treo ở chính giữa, bao quanh nó còn có vô số đèn thủy tinh nhỏ, mỗi chụm đèn như một chén ngọc, tất cả trông giống như một đóa hoa nở rộ.

Nơi này hầu như đã được Tây hóa hoàn toàn, ngay cả khăn trải bàn cũng có hoa văn mang phong cách phương Tây.

“Vui lòng ở đây chờ một lát.” Quần gia nói xong liền quay đầu lại dặn dò người hầu mang trà mời khách. Đợi cho đến khi trà được đưa lên, ông ta mới lẳng lặng lui ra ngoài.

Hương thơm của trà quanh quần phiêu tán khắp phòng.

Bạch Diễm Dung ngồi ở trên sofa, bưng ly trà ở trên bàn lên, lạnh lùng nói: “Chờ một lát người sẽ đến, nếu tiên sinh giữ cô lại, cô cũng chỉ có thể ở trong căn phòng này, không được tự ý đi khắp nơi. Ngày mai tôi sẽ phái người tới đón cô.” Bà vừa nói vừa bất giác mà vuốt chiếc nhẫn ngọc bích trên tay.

Hành động này đã làm cho cô gái trẻ tuổi chú ý.

Nàng đã sớm phát hiện mỗi khi Bạch Diễm Dung khần trương thì sẽ sờ chiếc nhẫn trên tay, đó như là một phản ứng theo bản năng.

Tuy rằng kiến thức Bạch Diễm Dung rộng rãi, có biết bao nhiêu đàn ông quỳ gối dưới váy bà, từ những doanh nhân tên tuổi cho đến những nhà chính trị tài ba, nhưng người đàn ông bà sắp đối mặt đây lại khiến cho bà cực kỳ căng thẳng.

Vài tiếng chuông vang lên, hai tròng mắt diễm lệ của bà nhìn về hướng của chiếc đồng hồ đang treo trên tường.

“Tiên sinh không thích phụ nữ lắm lời, cho nên tôi mới chọn cô tới.” Bỏ ly trà xuống, Bạch Diễm Dung tiếp tục nhẹ giọng dặn dò: “Tiên sinh đối với phụ nữ luôn luôn rất hào phóng, nếu anh ta thích cô thì có lẽ sẽ giữ cô ở lại ít lâu, vậy thì cuộc sống của hai người chúng ta sẽ tốt hơn rất nhiều.” Cô gái trẻ tuổi vẫn lắng lắng nghe.

Bạch Diễm Dung còn nói: “Nếu cô có thể ở lại, ngàn vạn lần phải nhớ cho kỹ, cho dù cô cảm thấy bản thân được thương yêu bao nhiêu thì cũng tuyệt đối không nên dò xét anh ta, cô hiểu không?”

Lần này cô gái trẻ tuổi mới mở miệng. “Tôi hiểu.” Nàng nhẹ giọng trả lời, hai mắt nhìn chăm chú vào các đầu ngón tay, ở đây một khoảng thời gian nàng đã để móng tay dài.

Móng tay được cắt tỉa tuyệt đẹp và bóng loáng, trên tay còn có mùi thơm của tinh dầu trà đang rất thịnh hành, trên mười đầu ngón tay trắng nõn còn được sơn màu hồng phấn càng lộ ra vẻ mê người vô cùng.

Thật ra nàng cũng không có thói quen để móng tay dài, nhưng các cô gái gia nhập vào hộp đêm Sao Mai đều như thế. Cho nên nàng cũng phải tập dần thói quen để móng tay, để móng tay dài thật sự rất phiền phức, đây không phải là thói quen của nàng nhưng đối với những người khác thì chuyện này rất bình thường.

Bạch Diễm Dung nhìn vào cô gái trẻ tuổi, cực kỳ xinh đẹp nhưng lại trầm mặc, kiệm lời đang ngồi bên cạnh, ân cần dặn dò lần nữa: “Chỉ cần khiến tiên sinh vừa lòng với cô, còn những chuyện khác thì không ép buộc. Muốn tìm cơm ăn dài hạn, chờ sau này chọn lại đi, tiên sinh không phải là người thương hoa tiếc ngọc.” Bà năm lần bảy lượt nhắc nhở, cảnh cáo “Phụ nữ đối với tiên sinh mà nói cũng giống như đồ vật, có thể tiện tay vứt đi. Không được lợi dụng hay muốn qua mặt anh ta, cô gái lần trước luôn tự cho là mình đúng nên đã thất bại, tôi hy vọng cô thông minh hơn cô ta một chút.” Cô gái trẻ tuổi lại tiếp tục gật đầu.

Bạch Diễm Dung châm một điếu thuốc, hơi nheo mắt lại, phả ra một làn khói trắng: “Phải nhớ kỹ, tiên sinh cũng không phải là một con mèo nhỏ mà cô có thể làm gì cũng được. Cô cứ gọi anh ta là tiên sinh. Đó là xưng hô của mọi người đối với chủ nhân của tòa biệt thự xa hoa, lộng lẫy này — Hắc Trọng Minh.”

“Anh ta không phải là một doanh nhân tên tuổi trên thương trường, cũng không phải là một chính trị gia danh tiếng trên chính trường, mà anh ta là Đế vương của các thế lực tà ác ở Thượng Hải.”

Mười năm trước, lúc Hắc Trọng Minh hai mươi ba tuổi đã kế thừa thế lực của cha mình. Trong vòng mười năm trở lại đây, anh ta nhanh chóng bành trướng thế lực, thu phục các Hắc bang nhỏ hơn để trở thành bá chủ của thế lực hắc đạo ở Thượng Hải, tay trái thì bắt tay với giới thương nhân và chính trị trong nước còn tay phải thì hợp tác cùng người nước ngoài, ở ngay tại thành phố này, bất kể là hắc đạo hay bạch đạo đều phải nể anh ta ba phần.

Anh ta không chỉ là người có quyền thế Đế vương trong thế giới ngầm Thượng Hải mà còn là kẻ vô cùng hung ác tàn nhẫn.

Giang sơn trong tay Hắc Trọng Minh phần lớn có lẽ là do cha anh ta truyền lại nhưng anh ta đã giữ gìn địa bàn, không ngừng dùng thủ đoạn để bành trướng thế lực, cho dù anh ta không hung ác tàn khốc bằng cha mình nhưng mọi người đối với anh ta vẫn vô cùng sợ hãi, ngay cả một đứa nhỏ nghe đến tên anh ta cũng bị hù đến mức khóc thét lên.

Tiếng chuông đồng hồ vẫn cứ vang lên đều đều, thời gian chậm rãi trôi qua.

Hút thuốc cũng không có cách nào giúp cho Bạch Diễm Dung che dấu sốt ruột cùng khẩn trương trong lòng, bà nhẹ giọng lầm bầm, không ngừng nhắc nhở phải làm thế này, phải làm thế kia, dặn đi dặn lại không dưới ba lần.

Không nên làm cho anh ta buồn bực, không nên chọc giận anh ta, không được nghe lén anh ta nói chuyện, cho dù có nghe được cái gì thì cứ giả vờ như mình chẳng nghe được gì cả. Quạt trần ở phía trên cứ chậm rãi xoay tròn, làn khói thuốc cứ lần lượt bị xua tan, nhưng vòng xoay của quạt vẫn không thể xua tan những phiền muộn cùng khẩn trương trong không khí.

Ngay khi điếu thuốc thứ nhất vừa cháy sạch thì cánh cửa nối với thư phòng đột nhiên mở ra.

Bạch Diễm Dung hơi kinh hãi, làm rớt điếu thuốc trong tay, sau đó nhanh chóng đứng lên. Cô gái trẻ tuổi bên cạnh cũng đứng dậy, cử chỉ uyển chuyển không tiếng động.

Ba người đàn ông đi ra từ căn phòng kia, sắc mặt đều có chút khó coi. Tầm mắt của bọn họ dừng lại trên người bọn họ, trong đó có một người quan sát, đánh giá nàng vài lần. Nhưng cũng không có bất kỳ người nào mở miệng bắt chuyện, ba người đàn ông nhanh chóng rời khỏi phòng chờ.

Vị quản gia đầu đầy bụi, lại xuất hiện lần nữa, lễ phép nói: “Tiên sinh mời các vị vào.” Bạch Diễm Dung cố gắng nở nụ cười, dẫn nàng đi, lúc này vẫn đang im lặng, bước vào thư phòng.

Bên trong thư phòng chỉ có một người đàn ông.

Người đàn ông này mặc áo sơ mi dài tay kẻ sọc màu đen cùng quần tây đồng màu. Anh ta xoắn tay áo lên cao, lộ ra cánh tay khỏe mạnh, cravat trên cổ cũng được nới lỏng.

Anh ta đưa lưng về phía cửa, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, dường như có vẻ rất thoải mái, dễ chịu. Ánh trăng vừa mới nhô lên, vừa lớn lại vừa tròn, anh ta đang đứng sát cửa sổ, lúc này trong tay còn cầm ly rượu.

Bước đi của bọn họ rất nhẹ, dường như đã bị thảm lót sàn hấp thu hết, nhưng trong lòng bọn họ hiểu rõ, người đàn ông đang đứng sát bên cửa sổ bằng thủy tinh, quay lưng về phía bọn họ, hơn ai hết biết rõ có người đang vào.

Nhưng anh ta không hề quay người lại, vẫn tiếp tục ngắm trăng uống rượu.

Cho dù đưa lưng về phía người khác, nhưng người đàn ông này cũng làm cho người ta có cảm giác áp bức rất lớn.

Bạch Diễm Dung thậm chí không dám mở miệng, vẫn khấn trương đứng im một chỗ, cho nên nàng cũng đứng bên cạnh không dám nhúc nhích.

Cửa ở phía sau bị quản gia đóng lại.

Nàng có thể nhìn thấy mặt hắn, bởi vì ngọn đèn thủy tinh trong phòng tỏa sáng khắp nơi, phản chiếu ngũ quan của hắn lên trên mặt kính.

Giây tiếp theo, ánh mắt của Hắc Trọng Minh cũng xuyên thấu qua thủy tinh chống lại ánh mắt nàng.

Lòng của nàng bỗng dưng nảy lên.

Hắn đang nhìn nàng. Trên lớp kính thủy tinh trong suốt phản chiếu ra mọi cử chỉ của hắn. Hắn vẫn nhìn nàng, uống rượu và chậm rãi đánh giá.

Trong nháy mắt, toàn thân nàng không rét mà run, nàng cảm thấy chính mình như một chú thỏ trắng bị điều hâu để ý, như ếch nhái bị mãng xà nhìn chòng chọc, toàn thân không thể cử động được.

Mà người đàn ông này, mặc dù đang ở trong chính ngôi nhà của mình nhưng không hề buông lỏng đề phòng.

Rõ ràng là từ khi bọn họ bước vào cửa, hắn đã nhìn hình ảnh phản chiếu của nàng qua khung cửa một cách cụ thể... Mặc dù ánh mắt đã cùng nàng chống đối nhưng hiện tại hắn vẫn nhìn từ trên xuống dưới, không hề thu hồi lại tầm mắt, vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng.

Sau đó tầm mắt của hắn chuyển xuống thân thể nàng.

Con người đen giống như dã thú kia cứ nhìn chằm chằm nàng, làm như nàng có cảm giác như mình là con mồi bị săn đuổi, cảm giác này ngày càng thêm rõ ràng.

Tim của nàng không tự chủ được mà càng lúc đập càng nhanh.

Khuôn mặt hắn khô khan, tuần lã, thoát nhìn bề ngoài thì thấy thật nhã nhặn nhưng thật ra bên trong lại ẩn chứa đến tám phần thú tính. Hơn nữa toàn bộ Thượng Hải đều biết, hai chữ “nhã nhặn” này hoàn toàn không hề liên quan đến Hắc Trọng Minh, cho dù là kẻ thù của hắn hay là bạn bè của hắn cũng đều gọi hắn là “Hắc Báo”.

Toàn thân đều là Âu phục cầu kỳ, nhưng những thứ tốt đẹp này đều là nguy trang cho bản chất thật sự của hắn.

Có lẽ, nàng nên cúi hạ tầm mắt của mình xuống nhưng hiện tại lúc này nàng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, bởi vì quá khấn trương mà trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Tiên sinh...” Lúc Hắc Trọng Minh đem ly rượu để xuống bàn thì Bạch Diễm Dung đã mở miệng, nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa.

Hắn ngồi trở lại ghế da lớn sau bàn, lạnh lùng lên tiếng.

“Vào đi.” Quản gia đẩy cửa bước vào, cung kính thông báo: “Tiên sinh, Tổng tam gia đến, có cần phải bảo ông ta chờ một chút không?” Tầm mắt của Hắc Trọng Minh trong nháy mắt rời khỏi người nàng.

“Gọi ông ta vào đi.” Giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng.

Bạch Diễm Dung có chút lo lắng bất an.

“Vậy thì chúng tôi đi ra ngoài trước.” Bà không yên tâm nói.

“Không cần.” Hắc Trọng Minh cầm lấy bình rượu, đem chất lỏng màu hổ phách trong bình rót vào ly thủy tinh.

Ngoài cửa một người đàn ông để râu, mặc Âu phục, mang mắt kính, khoảng bốn mươi tuổi đi đến. Ông ta đi vào thư phòng, nhìn thấy trong phòng có hai người phụ nữ, lúc đầu còn cảm thấy sững sốt nhưng nhanh chóng di chuyển tầm mắt, không dám hỏi nhiều lại càng không dám xen vào.

Tổng tam gia nhìn thấy Hắc Trọng Minh đang ngồi sau bàn gỗ lớn uống rượu thì nuốt nuốt nước bọt hỏi: “Tiên sinh, ngài tìm tôi?”

“Ngồi đi.” Hắn không đáp lời, lấy tay chỉ chỉ vào cái ghế trước mặt. Tổng tam gia gỡ mắt kính mạ vàng, khăn trương kéo ghế ra, cương ngạnh ngồi xuống.

Hắc Trọng Minh nhìn hắn, sau đó nhìn xuống ly rượu, một tay vịn trên thành ghế còn một tay chống cằm.

“Ông không biết tôi tìm ông làm gì sao?”

Sắc mặt Tam gia trắng bệch, liếm liếm đôi môi khô khốc, vẫn còn ngang ngạnh cố gắng nở nụ cười.

“Không biết.”

Hắc Trọng Minh giật ngăn kéo lấy ra mấy tập sổ sách quăng lên bàn, nhíu mày hỏi: “Còn cái này? Ông cũng không biết sao?”

Nhìn thấy mấy tập sổ sách trên bàn làm cho toàn thân Tam gia chấn động.

Mấy tập sổ sách kia đều là sổ sách cá nhân của ông, là do chính tay ông ghi lại, chỉ có ông mới hiểu được những tập sổ sách này, theo lý mà nói những tập này phải bị khóa trong tủ sắt mới đúng, tại sao bây giờ lại nằm trong tay Hắc Trọng Minh?

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, trong tai Tam gia rung động mãnh liệt, trên mặt không có một chút máu, trên vầng trán trơn bóng chảy ra mồ hôi lạnh, ông hoảng hốt giải thích.

“Tôi không biết tiên sinh đã nghe người bên ngoài nói những gì, nhưng tôi tuyệt đối không có...”

Ông dừng lại nửa chừng, chỉ thấy Hắc Trọng Minh vẫn không nói tiếng nào, chỉ nhíu mày suy nghĩ, sau đó vươn ngón tay trở ra làm cho giọng nói của ông bị nghẹn ở họng, cuối cùng không nói thêm được nữa chữ.

“Tôi chỉ hỏi ông một việc.”

Một tay Hắc Trọng Minh vẫn đặt tại cằm, khuôn mặt lạnh lùng, thản nhiên nhìn Tổng tam gia, toàn thân đang đổ mồ hôi như mưa, mở miệng nói: “Ngày hai mươi tháng trước, lúc kho để hàng hóa chuyên chở bị cháy, ông đang ở đâu?”

Chỉ mấy câu nói đơn giản nhưng lại làm cho Tam gia toàn thân run rẩy, mặt trắng bệch như tờ giấy, ngay cả hô hấp cũng gần như tê liệt.

Bên trong thư phòng im lặng như tờ.

Mồ hôi trên trán của Tam gia tuôn ra ròng ròng.

Hắc Trọng Minh tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt sắc lạnh như dao tiếp tục nhìn chăm chăm ông ta, khóe môi phun ra mấy chữ lạnh như băng.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy.”

Những từ ngữ mang theo hàn ý này làm cho người ta rét lạnh, Tam gia run rẩy như gió thổi qua lá cây.

Tám chữ này đã tuyên án tử hình ông ta.

Người dám lấy cắp tài sản, chỉ có con đường chết.

Huống chi ông ta lại là người trông coi chúng, tội chồng thêm tội.

“Nể tình ông đã cống hiến không ít công sức trong suốt hai mươi năm qua, tôi cho ông một buổi tối để hoàn lại tiền.” Hắc Trọng Minh mắt lạnh nhìn ông, chậm rãi nói.

“Chính ngài cũng nhìn thấy rồi mà.”

Nhìn thấy khuôn mặt chủ tử lãnh khốc vô tình, trong nháy mắt Tam gia đã biết bản thân không thể sống quá ngày mai.

Bởi vì ông mê cờ bạc, bởi vì tham lam nên đã lén lút đánh cắp tài sản, ăn cắp quen tay, đã làm một lần thì không thể dừng tay, thậm chí còn phóng hỏa đốt kho hàng hóa chuyên chở nhằm che dấu hành vi phạm tội, đem sự thiếu hụt tài sản trút hết cho cơn hỏa hoạn.

Số hàng hóa bị ông trộm bán lấy tiền cũng đã sớm thua sạch vì cờ bạc.

Hai mắt vô thần, tinh thần suy sụp cúi đầu, sau đó run rẩy đứng dậy.

Hoàn tiền ư?

Ông cười khổ.

Lấy cái gì hoàn đây? Với số tiền lớn khủng khiếp này cho dù ông có một trăm buổi tối cũng hoàn không được, huống chi là một buổi tối.

Ông chỉ còn có cái mạng này thôi.

Có lẽ ông muốn thử cầu xin Hắc Trọng Minh gia hạn thêm vài ngày nhưng tên tiểu tử này rõ ràng là muốn ông chết, đi theo bên người Hắc Trọng Minh nhiều năm như vậy, ông chưa bao giờ thấy người này bỏ qua cho ai.

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, đột nhiên Tam gia có một quyết định trọng đại.

Ông nhanh chóng vén áo vest lên, thò tay ra sau thắt lưng lấy ra khẩu súng lục nhắm vào người đàn ông ngồi phía sau bàn — tiếng súng vang lên.

Đồng thời một tiếng thét thảm thiết vang lên bên trong thư phòng.

“A.”

Dòng máu đỏ tươi bắn tung tóe giữa không trung, thậm chí có vài giọt bắn lên trên mặt của cô gái trẻ tuổi.

Cho dù đã gặp qua không ít trường hợp như vậy nhưng Bạch Diễm Dung thấy cảnh tượng đầm máu này vẫn phải che mặt thét lên một tiếng kinh hãi.

Chỉ thấy tay cầm súng của Tam gia bị một con dao bóng loáng phóng tới, con dao hung hăng kia cắm phập vào cổ tay ông ta, chỉ thấy chuôi dao vẫn còn rung rung, điều này có thể thấy được người phóng dao dùng lực rất mạnh, vì vết thương ở cổ tay làm cho súng trong tay nhanh chóng rơi trên mặt đất, trước khi súng rơi xuống đất đã bị cườp cò bắn ra một viên đạn, viên đạn này xuyên qua khung cửa sổ bằng thủy tinh sau lưng Hắc Trọng Minh.

Tam gia nắm chặt cổ tay đang không ngừng chảy máu, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Trong khi vẻ mặt của Hắc Trọng Minh vẫn không hề thay đổi, vẫn đang ngồi trên ghế da lớn.

Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng nhìn thấy tất cả, giống như nơi đây chưa từng xảy ra tình huống nguy cấp, như chưa từng có con dao bóng loáng được phóng ra.

“Ông còn mười tiếng đồng hồ nữa.”

Hắn nhìn người đàn ông đứng trước bàn, sau đó giương giọng kêu: “Lão Trương.”

Lão Trương quản gia nghe tiếng kêu to lúc này mới mở cửa đi vào. Trong phòng này rất thường xuyên xảy ra cảnh tượng đổ máu, lão đã sớm tập thành thói quen, đối với cảnh tượng này coi như không thấy, chỉ là khom người hỏi: “Tiên sinh, ngài có chuyện gì dặn dò?”

“Lôi ông ta ra ngoài, đừng làm dơ thảm của ta.”

“Dạ.”

Lão Trương vỗ tay một cái, lập tức từ ngoài cửa thư phòng có hai người đi vào, lôi Tam gia đang bị thương ra ngoài.

“Làm gì vậy? Buông — Hắc Báo, mày không thể đối xử với tao như vậy, từ lúc tao theo cha mày đến nay đã đóng góp không ít công sức... Cho tao một cơ hội... Cho tao một cơ hội a...”

Tam gia giãy dụa, chống cự, tiếng kêu la thê thảm vang vọng trong phòng. Từ lúc ông ta bị lôi đi tiếng kêu la cũng càng lúc càng xa, cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Cửa thư phòng bị quản gia đóng chặt lại, trong phòng lần nữa lại lâm vào cảnh tĩnh mịch, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở khản trương của Bạch Diễm Dung.

Thái độ của người đàn ông ngồi phía sau bàn vẫn thoải mái như trước, cứ như là vừa mới ăn xong bữa sáng chứ không phải vừa trải qua một lần bị tập kích.

Hắn chậm rãi cuộn ống tay áo phải, bởi vì bị tập kích mà buông lỏng một chút, vừa cuộn tay áo vừa lần thứ hai đem tầm mắt đặt trên người cô gái trẻ tuổi.

Sau khi cuộn xong ống tay áo, hắn đứng dậy, chậm rãi tiến về phía trước.

Nàng thấy Hắc Trọng Minh đứng dậy, nhìn thấy hắn đi về phía trước, tiến tới trước mặt nàng, nhìn thấy hắn dùng cặp mắt lạnh khốc nhìn chằm chằm nàng, cũng nhìn thấy hắn vươn tay dùng ngón cái lau đi vết máu trên mặt nàng.

Nàng không thể dời tầm mắt mà chỉ có thể đứng im tại chỗ, cảm giác được tim của mình càng đập càng nhanh.

Ngón tay cái của hắn so với trong tưởng tượng của nàng ấm áp hơn nhiều, thậm chí còn...nóng bỏng. Nàng rất muốn né tránh nhưng chỉ có thể đứng im để cho hắn tùy ý dùng ngón cái xoa xoa gương mặt nàng, tay hắn giống như ngọn lửa có thể đốt hồng sắt thép.

Hắn đến gần như vậy, gần đến nỗi nàng có thể ngửi được mùi rượu Whiskey từ miệng hắn.

Hắc Trọng Minh nhìn nàng một cách hứng thú.

Người phụ nữ này thật đặc biệt.

Nàng rất đẹp.

Làn da trắng trẻo mịn màng, mái tóc đen như mực, đôi mắt tựa như dòng suối tinh khiết.

Phụ nữ xinh đẹp hắn đã gặp rất nhiều nhưng người giống như nàng, nhìn thấy tình huống đổ máu mà mặt vẫn không hề biến sắc, lần đầu tiên hắn mới gặp.

Không biết là bị dọa đến choáng váng hay là do lá gan lớn mà nàng không hề có ý định né tránh máu của Tổng lão tam.

Nàng cũng không né tránh tầm mắt của hắn.

“Tên là gì?”

Hắn hỏi người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

Giọng nói trầm thấp kia không hiểu tại sao lại làm cho nàng cảm thấy rùng mình, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó nghe thấy chính mình mở miệng trả lời.

“Mẫu Đơn.”

Lông mày của hắn hơi hơi nhíu lại, sau đó hắn đột nhiên cúi đầu xuống hôn nàng.

Mẫu Đơn khiếp sợ không thôi, dường như chịu không được muốn đẩy hắn ra, nhưng khi tay của nàng chạm vào trên ngực hắn nàng bỗng nhiên nhớ lại bản thân vì sao lại ở chỗ này?

Cho nên nàng cố chịu đựng, cách một lớp quần áo, nàng đặt tay ở phía trước ngực hắn.

Cho dù nàng chỉ phản kháng trong nháy mắt nhưng vẫn không thoát khỏi trí tuệ sắc bén của hắn. Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt phía sau thắt lưng nàng, ôm nàng ép sát vào thân thể hắn.

Nàng không ngừng nói với chính mình nhất định phải ngoan ngoãn nghe theo hắn, nhưng nàng không có cách nào có thể hoàn toàn làm được.

Môi lưỡi của Hắc Trọng Minh bá đạo mà mạnh mẽ làm cho nàng nhin không được muốn phản kháng, nhưng hắn lại nắm phía sau gáy của nàng ép nàng ngẩng đầu lên để cảm nhận hắn, dây dưa với môi lưỡi hắn.

Hắn là một người đàn ông.

Mẫu Đơn rõ ràng nhận thức được chuyện này, hắn làm cho nàng cảm nhận được dục vọng của hắn mạnh mẽ biết bao, nàng không có cách nào hít thở, dường như sẽ chết tại đây, trong lòng ngực của người đàn ông đáng sợ này.

Sau đó, hắn buông nàng ra.

Nàng mở to miệng thở phì phì, nhìn vẻ mặt bình thản của người đàn ông trước mắt, nàng cảm thấy mình chật vật giống như là vừa mới tránh được một con thú săn mồi.

Hắc Trọng Minh liếc nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng pha lẫn một tia chinh phục và thỏa mãn.

Hắn lấy khăn lau đi máu dính trên ngón cái, rồi mơn trớn đôi môi đỏ mọng vừa bị hắn chà đạp của nàng, sau đó xoay người cầm lấy áo vest bước ra thư phòng.

Lòng ngực Mẫu Đơn căng thẳng, nhưng Bạch Diễm Dung đang đứng bên cạnh so với nàng còn khẩn trương hơn.

“Tiên sinh?”

“Bà có thể đi rồi.”

“Còn Mẫu Đơn...” Hắc Trọng Minh không quay đầu lại, vẫn tiếp tục bước ra ngoài, thậm chí không có quay đầu lại liếc nhìn nàng và Bạch Diễm Dung một cái, chỉ bỏ lại hai chữ lời ít ý nhiều.

“Ở lại.”

2. Chương 2

Chương 2

Liên tiếp mấy ngày liền, Mẫu Đơn không hề gặp lại Hắc Trọng Minh.

Chỉ có lão quản gia lãnh đạm ít lời an bài cho nàng ở chỗ sâu trong tòa biệt thự vĩ đại này, một phòng ngủ xa hoa lộng lẫy. Trong phòng tất cả đồ vật cho dù là theo kiểu Tây hay Trung Quốc, tất cả đều tinh tế tỉ mỉ, xa hoa mà quý phái.

Trên chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn theo kiểu Trung Quốc, có chiếc đệm rất dày, tất cả chăn nệm đều là màu vàng nhạt, thảm trải thì rất êm, đặt ở từng góc trong phòng, tấm rèm bằng nhung tơ rất nặng, che hết ánh sáng, đèn thì theo kiểu Tây, cho dù là ban ngày hay ban đêm đều sáng, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng, khiến cho khắp nơi đều có ánh vàng.

Góc phòng ngủ, có đặt bàn trang điểm, còn đặt cả lọ nước hoa ngoại. Hương thơm lúc ẩn lúc hiện, bao giờ cũng từ miệng lọ tỏa ra, tràn ngập trong không khí.

Hàng đêm ở nơi này, Mẫu Đơn đều im lặng ngồi ở bên giường, hai mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa kia. Chờ đợi khoảnh khắc Hắc Trọng Minh xuất hiện.

Nhưng mà, không ngờ, hắn cũng hề bước vào phòng ngủ.

Trên thực tế, hắn đã rời khỏi chỗ này.

Nàng cũng không biết được, Hắc Trọng Minh đi nơi nào, làm chuyện gì. Mà nàng cũng không muốn đi lại bên trong tòa biệt thự không có tiếng động này, toàn bộ người hầu chuyên tâm làm việc giống như bị cắt đầu lưỡi, không ai có lá gan lộ ra nửa điểm về hành tung của hắn.

Cơm ngon ba bữa, cứ đúng giờ đưa vào trong phòng.

Ngày đầu tiên bữa sáng kiểu Tây, Mẫu Đơn chỉ ăn mấy miếng trong toàn bộ thức ăn được mang lên, thậm chí là để nguội, sau đó mới bị người hầu thu đi.

Nhưng, tiếp theo người hầu đưa cơm tới bàn ăn, bày ra những món ăn chế biến tỉ mỉ, hương vị nhẹ nhàng là thức ăn Trung Quốc.

Cho dù là người hầu làm việc trong phòng, hay là đầu bếp bên trong phòng bếp, mỗi người ở nơi này, tất cả đều nơm nớp lo sợ, ghi nhớ bốn phận của mình, không dám có chút nào sơ sẩy.

Mẫu Đơn cũng không biết, những người này có phải tôn kính Hắc Trọng Minh hay không.

Nhưng nàng có thể khẳng định, trong lòng những người này, nhất định đều khiếp sợ hắn.

Hắc Báo, đúng là một người đàn ông đáng sợ.

Phu nhân dịu dàng uyển chuyển, phái nàng che dấu thân phận, trước khi đưa nàng đến bên Bạch Diễm Dung, bà đã từng thận trọng nói như vậy. Đến bây giờ Mẫu Đơn vẫn nhớ rõ ràng, lúc ấy trên khuôn mặt xinh đẹp của phu nhân, lộ rõ vẻ nghiêm túc.

Phu nhân thận trọng, đó là chuyện đương nhiên.

Toàn bộ người ở Thượng Hải, đều nói Hắc Trọng Minh đáng sợ biết bao, hành vi tàn khốc của hắn, đều truyền trong miệng mỗi người. Mà nàng, lại chính mắt gặp qua hắn lạnh lùng vô tình, cặp mắt sâu không đáy kia, giống như màn đen của màn đêm, ánh mắt lợi hại, sắc bén như dao.

Trong đầu hồi tưởng lại, làm cho nàng không tự chủ được mà nắm chặt hai tay. Mãi đến khi lòng bàn tay truyền đến đau đớn, nàng mới buông mười ngón tay ra, nhưng lòng bàn tay mềm mại, đã bị móng tay tạo ra mấy hình bán nguyệt.

Nàng vẫn không có thói quen, để móng tay dài như vậy.

Ngẩng đầu lên, tầm mắt Mẫu Đơn chống lại người phụ nữ trong gương.

Người phụ nữ trong gương, xinh đẹp thông minh, mái tóc đen mềm mại, làm nổi lên ngũ quan xinh xắn, không phải là một người nhu nhược như lúc trước, mà trên người nàng là áo dài Hoa Kỳ đen, trên ngực và bên hông không có ý mà thắt chặt lại, làm cho vải dán vào đường cong pháp phồng trên cơ thể, kích thích tầm nhìn và dục vọng của đàn ông.

Sau đó Mẫu Đơn lập tức tránh đi tầm mắt.

Ngoại trừ không có thói quen để móng tay dài, nàng còn không có thói quen soi gương. Người con gái nhu nhược, tính tế kia, người con gái mảnh mai không chịu nổi gió mạnh, so với hình ảnh thật sự của nàng sao lại khác biệt đến như vậy.

Nhưng mà, tầm mắt vừa tránh khỏi gương, thì lại rơi vào chiếc giường lớn bằng da kia.

Quạt trần trên trần nhà vẫn xoay tròn hết lần này tới lần khác, cắt nát ánh sáng màu vàng phát ra từ chiếc đèn kia.

Lời phu nhân đã nói, lần thứ hai hiện lên trong óc.

Hắc Báo, là kẻ thù của chúng ta.

Kẻ thù.

Đúng vậy, đây cũng là chuyện từ nhiều năm trước tới nay, Mẫu Đơn luôn giữ vững niềm tin. Trước sau nàng đều cho là, người đàn ông đáng sợ này, là rất khó giải quyết, là kẻ thù nguy hiểm không đội trời chung.

Nhưng mà, Hắc Báo không thể chết được.

Hắn phải sống sót.

Giọng nói dịu dàng của phu nhân, quanh quẩn ở bên tai nàng, mỗi một từ, mỗi một câu, đều khắc sâu ở trong đầu nàng rõ ràng như vậy.

Cho nên, tôi phải cô đến bên người hắn, âm thầm bảo vệ hắn, bảo đảm hắn có thể tránh khỏi mọi nguy hiểm.

Mẫu Đơn nhìn thấy chiếc giường lớn trống trải kia, hai mắt trong suốt không hề nhấp nháy, không hề lộ ra một chút cảm xúc nào. Trong lòng nàng hiểu được, đợi sau khi Hắc Trọng Minh trở về, trên chiếc giường lớn đó, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng không thể quên, trước khi hắn ra khỏi cửa, đã cưỡng hôn nàng, nụ hôn của hắn mạnh mẽ và mang đầy dục vọng. Hai tay mảnh khảnh trắng nõn nà, từ từ nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay một lần nữa. Ngay cả lòng bàn tay đau đớn, nhưng nàng vẫn như trước không hề buông tay, ngược lại nắm thật chặt.

“Để tiếp cận Hắc Báo, chỉ có một biện pháp.”

Mẫu Đơn nhìn chăm chú vào giường lớn, nhớ lại giọng nói rất dịu dàng của phu nhân, bám vào bên tai nàng, để cho người bên ngoài không thể nghe tiếng bên trong, chậm rãi mà kiên quyết nói cho nàng: “Cô phải trở thành người đàn bà của Hắc Báo.”

Đêm dài yên tĩnh.

Khép chặt tấm màn, không bị tiếng động bên ngoài tác động, chỉ để lộ ánh trăng soi trên đường.

Trong phòng ngủ mờ mờ, chỉ có ánh trăng kia là nguồn sáng duy nhất, ánh trăng có thể chiếu tới mọi nơi, cho dù là tấm thảm mềm mại, hay trên đồ vật chạm khắc, ngay cả trên chiếc giường lớn bọc da, cũng đều bị soi sáng vô cùng.

Ánh trăng kia cũng ngày càng chiếu sáng trên giường

Mái tóc đen phủ trên giường, màu đen trùm kín hai tai, lộ ra cái cổ trắng nõn như ngọc.

Thân hình cao lớn, yên lặng đến gần, nhất cử nhất động đều nhẹ nhàng giống như con thú săn mồi. Hắc Trọng Minh đứng ở bên giường, con mắt đen lợi hại, lẳng lặng nhìn kỹ, người con gái khê khàng cuộn mình trên chiếc giường.

Cho dù bên trong mờ mờ, hắn cũng có thể thấy rõ ràng, khuôn mặt mịn màng của nàng vùi ở trong chăn, lông mi thật dài, môi đỏ mọng mềm mại. Ở trong giấc mơ, nàng không hề phòng bị mà nhếch lên, càng giống cô bé mười lăm tuổi.

Tuy nhiên, hắn dám khẳng định, tuổi của nàng sẽ không dưới hai mươi.

Hắn không chạm vào con gái dưới hai mươi tuổi, con gái trẻ tuổi, nếu không phải quá khờ dại, thì chính là tràn đầy dã tâm, mà Bạch Diễm Dung rất biết phép tắc, càng nghiêm khắc tuân thủ khuôn phép, con gái được đưa tới nhất định là đã chọn lựa kỹ càng.

Người con gái này, rất đẹp.

Tuy rằng nàng không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà hắn từng gặp. Nhưng khi đứng trước nguy hiểm, phản ứng của nàng khác hẳn với những đàn bà tầm thường khác, lại khiến cho hắn thấy hứng thú.

Bàn tay to ngăm đen dày rộng, vuốt ve sợi tóc đen như mực của nàng, ngón tay bừa bãi thường thức, hưởng thụ sợi tóc mềm mại kia, giữ lại cảm xúc trong bàn tay. Hắn nhìn thấy dáng ngủ của nàng, môi hắn cong lên, lộ ra nụ cười châm chọc yếu ớt.

Nàng gặp nguy hiểm mà không sợ hãi, có thể là bản tính, cũng có thể là thủ đoạn muốn thu hút sự chú ý của hắn. Nhưng mà, cho dù sự thật là gì, cũng không ảnh hưởng đến việc hắn hưởng thụ vui sướng cùng nàng.

Hắc Trọng Minh vươn tay đến, không hề báo động trước nằm xuống chiếc giường da, lật chăn ra bỗng nhiên tất cả đều chiếu vào trong mắt hắn.

Mẫu Đơn trong nháy mắt bị giật mình tỉnh giấc.

Rùng mình lạnh như cái rét mùa đông, không báo trước xâm nhập vào giấc ngủ của nàng.

Được tôi luyện bản năng nhạy cảm không gì sánh được, khiến nàng nhanh chóng thấy được nhiệt độ thay đổi, ngay trong chớp mắt tỉnh táo lại.

Có người!

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, toàn thân căng thẳng, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

“Mơ thấy cái gì?” Tiếng nói nam tính trầm thấp, ở đâu đó rất gần vang lên, hơi thở rất ấm áp thậm chí lướt qua tai của nàng.

Nàng quay đầu đi, trông thấy khuôn mặt tuần tú hé ra ngũ quan rõ ràng, trong ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, càng tăng thêm phần tà ác nguy hiểm, không khỏi khiến kẻ khác khiếp sợ. Cặp mắt đen lánh u ám kia, được ánh trăng chiếu vào, lóe sáng khác thường, càng có vẻ thâm thúy khó dò.

Hắc Trọng Minh! Mẫu Đơn trong phút chốc kinh hoàng.

Nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý, biết hắn sớm muộn cũng trở về, thế nhưng vào lúc thực sự nhìn thấy hắn, trong lòng nàng vẫn chấn động không ngớt. Dù sao người đàn ông này, trong trí nhớ của nàng từ trước tới nay, lúc nào cũng phải đề phòng, cảnh giác ngày đêm với nguy hiểm, đối với giọng nói của hắn, nàng đã sớm quen thuộc.

Chỉ là, nàng có rất ít cơ hội tới gần hắn như thế.

Hắc Trọng Minh ngồi ở mép giường, hai tay ôm lấy eo của nàng, thân thể to lớn của hắn khiến tấm đệm lún xuống, nàng không có lựa chọn nào khác, bị ép tới gần hắn, hai người trong lúc đó, gần đến nỗi chỉ cách nhau mỗi hơi thở.

“Gặp ác mộng sao?” Lần này, hơi thở của hắn tiến tới gần môi nàng.

Hơi thở ấm áp gần như muốn đốt cháy nàng.

Mẫu Đơn nuốt xuống tiếng thở dốc, bản năng trời dậy, muốn tránh xa sự tiếp cận của hắn.

“Không có.” Nàng trả lời.

Bàn tay hắn mạnh mẽ, giữ lại chiếc cằm xinh xắn của nàng, ép buộc nàng quay đầu lại, không cho phép nàng lảng tránh cái nhìn của hắn.

“Về mặt của em như vậy là sao? Cứ như nhìn thấy quỷ?” Hắn đùa cợt hỏi.

Mẫu Đơn siết chặt mười ngón tay, cổ sức kiềm chế, kinh hoàng và thù hận trộn lẫn nhau. Mọi chuyện cho tới bây giờ, càng phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, không thể để gã đàn ông này nhìn ra một chút sơ hở nào.

“Em không biết đêm nay tiên sinh trở về.” Nàng nói thật, biết rõ nếu mình nói thật thì sẽ không bị hấn nhìn thấu mục đích sâu xa của mình.

“Ngài hù dọa em.” Nàng thẳng thắn thừa nhận.

Hắc Trọng Minh vuốt đôi lông mày rậm, môi nhếch lên nói: “Tôi còn tưởng rằng, em không sợ cái gì.” Nàng lập tức hiểu rõ, hấn ám chỉ, ngày ấy Tống tam gia trước mắt nàng rút súng, sau đó xảy ra chuyện đổ máu. Đàn bà bình thường sẽ phản ứng, nàng rất khác biệt với họ? Nàng không hy vọng vì chuyện đó, khiến hấn nổi lên lòng nghi ngờ.

“Không.” nàng hít sâu một hơi, nỗ lực bù đắp sai lầm lúc trước. “ Em sợ ngài.” Hắc Trọng Minh, là một người đàn ông làm người khác e ngại.

Hấn mỉm cười khen ngợi.

“Cô rất thành thực.” Sau đó hấn đột nhiên cử động, đoạt lấy môi nàng.

Đôi môi ấm áp, mang theo mùi rượu, cọ sát đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi khéo léo, nhào nặn hút hết ngọt ngào trong đôi môi nàng.

Hấn ôm lấy bả vai yếu ớt của nàng, mạnh mẽ kéo nàng vào ngực, ung dung hung hăng nhắm nháp, nghiền ngẫm vị ngọt của nàng.

Hơi thở nam tính vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, lấp đầy các giác quan của Mẫu Đơn.

Nàng cảm giác mình như là một con mồi, bị Hắc Trọng Minh vững vàng bắt được, cho dù nàng muốn giãy dụa, trong nháy mắt đều chỉ khiến hấn càng kiên quyết xâm phạm, nàng gần như đã quên nhiệm vụ, thậm chí muốn chạy trốn ôm ấp của hấn. Lời phu nhân thận trọng dặn dò, lại dần hiện lên trong óc.

Cô phải trở thành người đàn bà của Hắc Báo.

Trong lòng Mẫu Đơn run lên.

Không! Nàng không thể chạy trốn!

Đây là nhiệm vụ của nàng, từ lúc phu nhân nói cho nàng, thì nàng cũng đã biết, để hoàn thành được nhiệm vụ này nàng nhất định phải trả giá bằng chính thân thể của mình... Đau quá!

Hấn cắn nàng.

Trên môi có chút đau, khiến nàng phục hồi lại tinh thần, khẽ thở ra.

Do đó, ngược lại khiến cho Hắc Trọng Minh thừa cơ, lúc nàng mở miệng để thở, chiếc lưỡi tà ác đã xâm nhập vào trong miệng của nàng, dây dưa với cái lưỡi đình hương ngây ngô mềm mại của nàng, nuốt hết hoảng sợ và tiếng thở dốc của nàng.

“A!”

Nàng trừng to mắt. Môi lưỡi nam tính của hấn tàn sát bờ môi xuống, chỉ có thể phát ra âm thanh không rõ. Nàng mơ mộng muốn tránh thoát, nhưng hấn nghiêng người đè xuống, dùng thân thể to lớn của mình, đem nàng ép vào tấm đệm mềm mại.

Thân thể nam tính rắn chắc, ép chặt thân thể của hấn vào nàng, trong lúc đó chỉ cách nhau lớp quần áo trên người, rắn chắc và mềm mại, hai người dính vào nhau không có khe hở, trên dưới toàn thân của nàng, đều bị hấn làm nóng bừng, đỏ ửng cả lên.

Đôi tay ngăm đen, dễ dàng tìm kiếm mục tiêu, cách tấm áo ngủ mỏng, khẽ nắn bóp bầu ngực tròn trịa của nàng, mềm mại, đầy đặn, nhưng săn chắc, không chỉ vừa với lòng bàn tay hấn, mà thậm chí còn tràn ra khỏi những ngón tay thon dài của hấn.

Sự đầy đặn của nàng, khiến hấn có chút kinh ngạc, cũng kích thích dục vọng mãnh liệt của hấn.

Hắc Trọng Minh cử động nửa thân hình cường tráng, vươn bàn tay to đến, không lưu tình chút nào xé rách áo nàng, sau vài tiếng xé vải chói tai, áo ngủ nhỏ bé đất tiền trên người Mẫu Đơn, trong nháy mắt biến thành các mảnh vụn, cơ thể trắng nõn mịn màng của nàng, tất cả đều phơi bày dưới ánh trăng.

Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hô hấp khó khăn, theo bản năng hai tay ôm lấy ngực, muốn che đậy cơ thể trần trụi của mình, hai tay ép chặt trên bộ ngực sữa, nên lại càng làm nó trắng và đầy đà hơn, càng tăng thêm vẻ mê người không gì sánh được. Nụ hoa anh đào của nàng bị hấn hôn, cùng với kích thích từ đôi bàn tay hấn, khiến nó đã sớm sẵn cứng, dựng thẳng.

“Thả tay ra.” Tiếng nói trầm thấp nam tính vang lên, bởi vì nhuốm dục vọng mà trở nên khàn khàn.

Nàng nghe thấy, nhưng thân thể nhưng không cách nào nhúc nhích, lại càng không đủ can đảm buông tay.

Trên khuôn mặt khô ngô, lộ ra một chút không kiên nhẫn.

“Thả tay ra.” Hấn chậm rãi nói, lặp lại câu nói lúc này, bây giờ là mệnh lệnh chứ không còn là cầu xin.

Nàng cần phải nghe theo, nên nghe hấn nói, nhưng sao lại khó khăn như vậy. Trong lòng nàng run rẩy, tay chỉ muốn ôm chặt cơ thể, không muốn lộ thân thể, chỉ sợ rằng đến tâm hồn cũng bị hấn nhìn thấu.

Ban đêm tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc gấp rút của nàng.

Mẫu Đơn run rẩy, cố gắng di chuyển hai tay, nhưng Hắc Trọng Minh cũng đã không chờ được. Có điều là trước khi nàng phản ứng, hấn đã mạnh mẽ lôi hai cánh tay của nàng, bàn tay giữ chặt hai cổ tay nàng, dùng sức mạnh giữ chúng ở trên đầu nàng, khiến thân thể nàng trần trụi, hấn nhìn không sót thứ gì.

Mẫu Đơn thở hổn hển, nhạy cảm nhận thấy được ánh mắt hấn giống như lửa chạy qua da thịt của nàng, sau khi dang tay ra, không hiểu vì nguyên nhân gì mà nụ hoa mềm mại của nàng run rẩy không ngớt.

Bàn tay nam tính thô ráp của hấn hướng về phía nụ hoa run rẩy của nàng, bừa bãi chà sát nơi mẫn cảm ấy, không thể nói rõ cảm giác này là đau đớn hay là kích thích, nhưng lại làm cho nàng thở dốc không thôi.

Khi bàn tay của hấn nhẹ nhàng một lần nữa kích thích nụ hoa mẫn cảm, cảm giác chấn động chạy khắp toàn thân nàng, khiến nàng không tự chủ được mà vặn vẹo vòng eo nhỏ nhắn, thậm chí thở gấp ra tiếng.

Trong bóng đêm vang lên tiếng cười khàn khan.

Tiếng cười tuy rất nhỏ, nhưng cũng khiến Mẫu Đơn giật mình tỉnh khỏi cơn khoái cảm. Nàng trừng to hai mắt, cắn đôi môi đỏ mọng, nuốt tiếng rên trong miệng xuống.

Cảm giác như vậy, gần như là muốn xé nàng ra. Trước kia, để tiện hành động nàng luôn luôn dùng vải buộc chặt bộ ngực, đối với nàng mà nói, ngực đầy đà đầy đặn, chỉ là một gánh nặng vô dụng, dù là bị đụng chạm, cũng sẽ chỉ mang đến đau đớn.

Thế nhưng, đôi tay Hắc Trọng Minh, lại mang đến cho nàng cảm giác sung sướng chưa từng trải qua, bàn tay hấn thành thạo nắn nắn về về, làm cho khoái cảm lần lượt tập kích nàng.

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, hít sâu một hơi, cố nén phản ứng khó chịu trước ý đồ khiêu khích của hấn, nhưng lập tức bị hấn nhìn thấu.

“Đừng nhịn.” Tiếng cười trầm thấp, ác ý vang lên.

Hấn cúi người xuống, hơi thở nóng rực rơi xuống cổ, trước ngực của nàng.

“Bởi vì, em nhịn không được.” Hấn há miệng, mút mút cắn cắn cặp tuyết lê của nàng, dùng lưỡi liếm liếm để cảm nhận sự đầy đà ở đó.

Khoái cảm mãnh liệt giống như ngọn lửa đốt cháy nàng, nàng không thể kiềm chế được, dưới sự đùa bỡn của hấn, nàng chỉ có thể thở hổn hển, thân thể nóng lên, run rẩy rên lên thành tiếng.

Tất cả những điều này, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Mẫu Đơn.

Nàng vốn tưởng rằng, cùng giường với Hắc Trọng Minh, sẽ tràn ngập đau đớn giống như cực hình. Nàng cũng có đủ tự tin, có thể chịu được bất cứ cực hình nào, cho dù bị một đao xuyên qua, đau đớn như vậy, mặt nàng cũng không đổi sắc, có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Thế nhưng, tất cả những gì Hắc Trọng Minh làm với nàng, khác xa so với cực hình tàn nhẫn nhất, khiến nàng không thể chịu đựng được.

Lúc này, chiếc lưỡi ẩm nóng của hắn, di chuyển quanh nhũ hoa của nàng, thấm ướt nàng, khẽ cắn nàng, hưởng thụ sự run rẩy của nàng, bàn tay hạ xuống cơ thể nàng, không hề nghỉ ngơi chút nào, trực tiếp tiến vào giữa hai chân nàng.

Đầu ngón tay hắn, ân cần thăm dò, dịu dàng khám phá nơi mềm mại được che đậy kĩ càng ấy, vẫn dịu dàng như thế cho đến khi chạm được vào nhụy hoa ướt át, hắn mới từ từ tiến công, lấy đầu ngón tay cọ sát nơi đó, ra vào, dịu dàng chảy ra chất lỏng ngọt ngào.

“A... Ừm...” Mẩu Đơn hoảng sợ rên rỉ, bởi vì hắn không ngừng cử động, đùa giỡn khiến cho nhiệt độ cơ thể nàng không ngừng tăng lên, da thịt non mịn toát ra chút mồ hôi.

Khoái cảm thần bí cứ vậy chặt lấy nàng, càng lúc càng dâng cao lên, ngón tay tà ác của hắn khiến cho hai tay nàng phản ứng, siết chặt lấy ga giường, thân thể tuyệt đẹp vận vẹo theo sự di chuyển của ngón tay hắn.

Chút lý trí còn sót lại cũng từ từ biến mất, hai mắt nàng mơ màng, loáng thoáng nghe thấy rõ âm thanh rên rỉ rất dịu dàng của người đàn bà.

Hơi thở nóng bỏng dịu dàng, di chuyển xuống, đi tới sườn của nàng. Cho dù bên trong tối, hai mắt hắn vẫn lợi hại, nhìn thấy phía dưới ngực trái nàng có vết sẹo đang mờ đi. Vết thương đã khép lại từ lâu, trên da thịt trắng nõn, chỉ để lại một vết màu đỏ nhạt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn hỏi, đầu lưỡi xẹt qua vết thương, miễn cưỡng nói.

May mà, nàng vẫn còn một chút tỉnh táo.

“Té ngã.” nàng tìm cách trả lời, câu chữ trong lúc này trộn lẫn với hơi thở gấp.

“Do đá cắt bị thương.” Da đã từng chịu tổn thương, lạnh lẽo mà nhạy cảm, đầu lưỡi đó mỗi lần đảo qua, đều khiến nàng không ngừng run rẩy.

Hắc Trọng Minh im lặng, nhíu mày. Đối với loại vết thương này hắn rất quen thuộc, bề mặt vết thương bằng phẳng như vậy, nhất định là do dao, tuyệt đối không có khả năng là do đá cắt bị thương.

Hắn biết, người đàn bà này đang nói dối. Thế nhưng, hắn cũng không có hứng thú hỏi, lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới.

Thân thể trong lòng mềm mại non nớt, hẳn cảm hơn so với đàn bà bình thường, phản ứng không quen thuộc của nàng, đều lén lút mang theo sự chống cự, trái lại khơi mào hứng thú của hắn, làm dục vọng của hắn ngày càng tràn đầy, căng tức.

Trút bỏ quần áo, thân hình nam tính to lớn, có chút tính toán đi tới trên người nàng, dùng thân thể thô ráp, cẩn thận cọ sát thân thể nàng.

Hắn cúi đầu vào cổ của nàng, phả ra hơi nóng, tham lam hưởng dụng hương thơm nhàn nhạt của nàng. Thân thể cao lớn, xâm nhập vào giữa hai chân của nàng, làm cho nàng không thể khép hai chân lại.

Chợt dừng lại ở nơi đó, cứ như thế không ngừng tấn công.

Mẩu Đơn thở dốc không thôi, da thịt mềm mại vùi trong tấm đệm, hai tròng mắt nàng nhắm chặt, có chút ngỡ ngàng không giải thích được. Trong lúc mơ hồ, nàng nhận thấy được nhiệt độ cơ thể người đàn ông kia, hơi thở nam tính của hắn, sự tiếp xúc da thịt của hắn, sức nặng thân thể của hắn, mà khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lại rất tà khí, gần trong gang tấc, càng ngày càng tới gần, tới gần, tới gần... Tiếp đó trong nháy mắt, hắn tiến nhập vào nàng.

Đóa hoa mềm mại đó, bị vật nam tính khỏe mạnh của hắn hung hăng tiến chiếm, cho dù có tiết ra dòng nước ngọt ngào bôi trơn, nhưng sự chiếm đóng của hắn làm nàng đau đến run rẩy thất lực, ngực phập phồng mãnh liệt. Ngay cả khi vô cùng đau nhức, nàng cũng không chịu tỏ ra yếu kém, cố ý cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không để lộ một âm thanh nào, đôi mắt nhìn thẳng người đàn ông trên người mình.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, dục vọng thô sơ nóng hổi, thông thả đi vào càng sâu, cảm thụ sự chặt khít của nàng, cũng quan sát phản ứng của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vì đau đớn mà càng trở nên trắng bệch thảm hại hơn, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp này, lại chỉ có thêm vẻ quật cường, không chịu kêu đau cũng không chịu mở miệng, cầu xin hân dụn dằng.

Hắc Trọng Minh cười lạnh một tiếng.

Bàn tay to của hân, trong lúc đó lướt xuống giữa hai người, rất nhanh mà không lưu tình chút nào, vân về nhào nặn cánh hoa nho nhỏ kia. Ngón tay linh hoạt, chọc ghẹo, đùa giỡn, hết lần này tới lần khác vẽ lên những vòng tròn ở nơi đó, dày vò nụ hoa mẫn cảm, nhiều lần ép nàng phản ứng.

Cứ bị dày vò như thế, không chỉ đau đớn mà còn khó nhẫn nại. Bàn tay thô ráp, không buông tha cũng không dừng lại, cho dù nàng run rẩy dữ dội, giãy dụa đấu tranh, cũng không chịu buông tha.

Đau đớn và khoái cảm, giống như lửa thiêu đốt nàng, cho dù thế nào đều không thể tránh thoát.

Lại thêm một cái vuốt ve dụn dằng , làm cho nàng phát ra tiếng thở dốc, chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại không khống chế được mà nâng lên.

“Không! Em...” Nàng thở gấp, giọng nói như khóc.

Hắc Trọng Minh gơ chân trái của nàng lên, gác qua đầu vai rộng lớn của mình, thẳng lưng tiến vào, ép buộc vùng cấm địa dụn dằng của nàng phải bao bọc hết vật nam tính to lớn, mạnh mẽ của hân. Hân tiến đến sát tai của nàng, hơi thở trầm đục nói nhỏ.

“Em không nhịn được.” Từ ngữ nóng bỏng, kèm với một lần tiến công mạnh mẽ, lúc nơi mềm mại của nàng mở rộng, hân đã man thẳng tiến, vân về nhào nặn nụ hoa chưa từng bị người thăm dò, theo cái chân bé nhỏ trên vai, mạnh mẽ đi vào, không thể chống cự, dưới ánh trăng thoát ẩn thoát hiện.

Mạnh mẽ hùng hồn chạy nước rút, cùng với việc chơi đùa vồ về trên nụ hoa, mang nàng lên tới đỉnh cao của khoái cảm, nàng không thể suy nghĩ, chỉ có thể theo bản năng, dây dưa trên người hân, hai tay níu chặt hân, rên rỉ một tiếng yêu kiều, giống như tiếng kêu khóc.

Khoái cảm không ngừng tăng lên, nàng nẩy người lên , gắt gao ôm chặt Hắc Trọng Minh, ép sát vào cái cổ ướt đầm mồ hôi của hân, làm cho vật rắn chắc trong cơ thể càng trở nên nóng ẩm và cứng, nàng cũng bị khoái cảm không ngừng đánh úp, đi lên đỉnh của sự khoái lạc.

Cao trào qua đi, nàng yếu ớt như búp bê, lại ngã vào trong lòng hân, xinh đẹp nhưng không còn có sức lực, chỉ có thể để hân lần thứ hai kiên quyết dần dần xâm chiếm, không còn sức lực đành mặc cho hân muốn làm gì thì làm.

Bên trong tối tăm, lại truyền đến những âm thanh rên rỉ, thật lâu mà chưa dừng.

Một đêm điên cuồng.

Mãi đến tận trưa hôm sau, Mẫu Đơn mới tỉnh lại.

Vẫn chưa mở hai mắt nhưng cảm giác đầu tiên chính là toàn thân đau nhức.

Nàng nhịn xuống tiếng rên trong miệng, cố gắng vận động thân thể, nhìn quanh phòng ngổn ngang.

Bên trong, sớm đã nhìn không thấy bóng dáng Hắc Trọng Minh.

Ngay cả đêm qua, khi nàng mới lần đầu nếm thử hoan ái nam nữ, nhưng hân không hề kiềm chế dục vọng tràn đầy chút nào, đòi hỏi nàng mấy lần, mãi tới lúc mờ sáng, mới buông tha nàng đang mệt mỏi, cứ thế rời khỏi phòng ngủ.

Nhớ tới cảm xúc tối hôm qua, Mẫu Đơn chỉ cảm thấy hai gò má ửng hồng. Đến bây giờ, phảng phất nàng còn nghe thấy hơi thở của hân, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hân, với khoảnh khắc hân chiếm giữ lấy nàng, tiến vào chỗ chật khít, sâu nhất, bá đạo dùng sức cọ sát.

Nàng cảm thấy giữa hai chân có chút khác thường không khỏe, còn lưu lại tình cảm ấm áp của hân, nàng hít sâu một hơi, trần trụi tiến vào phòng tắm, mở vòi nước, để toàn thân ngập trong dòng nước lạnh, xóa đi vết tích hân còn lưu lại.

Chỉ là, dòng nước có thể xóa sạch được vết tích hằn còn lưu lại, nhưng không xóa hết được hồi ức trong lòng nàng.

Nàng sẽ mãi nhớ kỹ, nàng ở dưới thân hần thổ dốc, rên rỉ, và không cách nào khắc chế mà cuồng loạn hưởng ứng. Nàng không biết, thân thể của mình, sẽ có phản ứng như vậy, kịch liệt như vậy, khát vọng như vậy, trở nên nữ tính như vậy.

Hai tay trắng nõn, mơn trớn bầu ngực non mịn, phía trên trắng nõn đầy đà, ở giữa lại có rất nhiều vết hồng hồng, đều là dấu hôn do Hắc Trọng Minh để lại... Lúc này, ngoài cửa gỗ lại vang lên tiếng gõ cửa.

Người hầu đợi lâu ở ngoài cửa, mãi đến khi nghe động tĩnh bên trong cánh cửa, mới dám đẩy cửa tiến đến. Cơm nước thịnh soạn đã chuẩn bị xong, lần lượt được đưa vào trong phòng, người hầu đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhanh chóng sắp xếp, thu dọn sạch sẽ, từ chiếc giường lớn hỗn độn cho đến quần áo bị xé rách tả tơi, vứt trên mặt đất.

Cho đến trước lúc rời đi, người hầu đứng trước cửa phòng tắm, cung kính cúi đầu kêu.

“Mẫu Đơn tiểu thư.” Nàng ngăm người trong nước lạnh, sau một lúc lâu mới mở miệng.

“Chuyện gì?”

Giọng nói người hầu bình thản, lễ phép cung kính trả lời: “Sáng nay tiên sinh có nói, đêm nay, xin Mẫu Đơn tiểu thư chuẩn bị cho tốt, cùng người tham gia một bữa tiệc.”

3. Chương 3

Chương 3

Trong tủ quần áo có đủ loại kiểu dáng, từ Âu phục phương Tây cho đến sườn xám Trung Quốc với rất nhiều màu sắc và chất liệu làm cho người ta lóa mắt. Cho dù chưa từng mặc qua nhưng Mẫu Đơn cũng biết, mỗi một bộ quần áo trước mắt đều phù hợp với số đo của nàng.

Trước khi nàng được lựa chọn để đưa đến bên cạnh Hắc Trọng Minh, Bạch Diễm Dung đã mời thợ may quần áo đến, tỉ mỉ lấy số đo thân thể của nàng.

Trong lòng nàng đoán, có lẽ tất cả những người phụ nữ được lựa chọn để đưa tới nơi này đều được hưởng sự đãi ngộ tốt như vậy, có một tủ quần áo to, toàn là đồ mới.

Nhìn tủ quần áo, nào là lụa tơ tằm mềm mại, ren Pháp cao cấp, Mẫu Đơn đắn đo, không biết phải làm sao? Mỗi một bộ y phục đều diễm lệ, xa hoa, cho dù phu nhân chỉ toàn mặc trang phục Trung Hoa của các viện thời trang danh tiếng nhưng nếu nhìn thấy những bộ y phục này, bà cũng sẽ kinh ngạc không thôi.

Nhưng Mẫu Đơn chần chừ rất lâu cũng không biết nên chọn bộ nào. Cuối cùng nàng quyết định chọn bộ sườn xám màu đen thanh lịch nhất đi với giày cao gót cùng màu.

Có lẽ những người phụ nữ bước vào nơi này đều cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của Hắc Trọng Minh, cho nên phong cách trang điểm cùng trang sức phải thật hơn người, nếu không phải đá quý hay quần áo lông thú đắt tiền thì cũng là ngọc bích.

Nàng dùng thời gian ngắn nhất để chuẩn bị, nhìn vào gương để búi tóc thành một búi, sau đó mở ngăn kéo ra, tìm đồng kiềng tây mới tìm được một kẹp tóc màu đen, cố trụ lại búi tóc.

Cuối cùng sau khi xác định bản thân đã chuẩn bị xong xuôi, nàng cầm lấy ví, mở cửa đi ra ngoài.

Bốn giờ năm mươi phút.

Lúc này Hắc Trọng Minh đã chờ nàng ở phòng khách.

Hắn nam tính và cường tráng, vẫn mặc Âu phục và mang cravat, hai tay thọc vào túi quần, từ khi nàng bước chân vào phòng thì cặp mắt đen làm cho người ta hoảng hốt kia cứ nhìn chăm chăm nàng, xem kỹ cách ăn mặc của nàng.

Nàng có thể cảm thấy rõ ràng là người đàn ông này không hài lòng.

Có lẽ nàng nên chọn bộ quần áo khiêu gợi lả lơi, căn cứ theo lời nói của Bạch Diễm Dung thì hắn luôn luôn thích trông thấy bạn gái của mình gợi cảm mê người.

Hắc Trọng Minh không có đem cảm giác không hài lòng biểu hiện ra ngoài, ngay cả lông mi cũng không hề nhúc nhích, chỉ dùng cặp mắt lạnh lùng kia quét một lần từ đầu đến chân nàng.

Biết rõ là không nên làm thế, nhưng nàng vẫn bước đến trước mặt hắn, sau đó dừng lại ngược cầm lên, nhìn vào đáy mắt lộ ra bất mãn của hắn, dường như muốn khiêu khích hắn. Nàng đang chờ hắn mở miệng.

Hắn nói chuyện rất lạnh nhạt, lạnh nhạt.

‘Trong tủ quần áo, ngoại trừ cái này ra, chẳng lẽ không còn cái khác?’ Xem nàng mặc kín không thừa một kẽ hở, lại còn ăn mặc toàn thân màu đen, trông cứ như tang phục.

Mẫu Đơn hít thở thật sâu, dời đi tầm mắt, không dám chăm chú nhìn hắn nữa.

‘Không phải.’

‘Những bộ quần áo đó không vừa vặn?’ Hắn lại hỏi.

‘Không phải.’

Tròng mắt của hắn thoáng lóe lên tia sáng.

Nàng chờ hắn phản ứng.

Nàng vốn cho rằng Hắc Trọng Minh nhất định sẽ bắt nàng trở về phòng để thay một bộ y phục khác, rực rỡ và khiêu gợi hơn, nhưng thật ngoài dự đoán của Mẫu Đơn, ngay cả hỏi hắn cũng không hỏi thêm một câu, ngược lại cầm lấy cánh tay nàng, dẫn nàng bước ra khỏi phòng, ở ngoài cổng lớn đã có một chiếc xe màu đen, có rèm che đợi sẵn ở đó.

Mãi cho đến lúc ngồi trên xe Hắc Trọng Minh mới mở miệng, lạnh giọng ra lệnh cho tài xế.

‘Đến Tứ Quý.’

Tà dương đem bầu trời nhuộm thành màu da cam.

Xe lăn bánh chạy thẳng về hướng nội thành, mặc dù đã sắp đến hoàng hôn nhưng đám đông trên đường vẫn không hề giảm đi mà ngược lại càng ngày càng tấp nập, mọi người đến từ khắp nơi trên thế giới, vì mưu cầu tiền bạc cùng quyền lực mà đều tụ tập đông đủ trong thành phố này.

Đèn ô tô từ xa xa sáng lên, trông như những cái chén ngọc, tất cả các con phố đều được thấp đèn, ánh sáng dần dần thay thế ánh mặt trời, tỏa sáng rực rỡ trong bầu trời đêm.

Còn chưa vào đến khu sầm uất thì xe đã rẽ ngang.

Hai bên đường đều là các cửa hiệu, mặt tiền của các cửa hiệu đều được bài trí lịch sự tao nhã, trên cửa có theo thêm bảng hiệu, mặt tiền của cửa hiệu được làm bằng kính thủy tinh cho nên có thể nhìn ra được có đủ thứ vải vóc, phụ liệu may mặc màu sắc cùng chất liệu phong phú được bày biện bên trong. Điều này cho thấy các cửa hiệu ở đây, đều là các cửa hiệu thời trang, giúp người ta may y phục.

Xe đi đến nửa đường thì dừng lại trước một cửa hiệu thời trang duyên dáng, thanh lịch.

Nhưng cửa hiệu này, ngay cả cửa kính thủy tinh cũng không có, chỉ thấy phía trước là khung cửa bằng đồng chạm khắc tinh xảo, phía sau là cửa gỗ, trông giống như cửa của các quý tộc thời trước. Xe vừa mới dừng lại, trước cửa đã đứng sẵn một người đàn ông, cung kính mở cửa xe.

Mẫu Đơn còn chưa kịp phản ứng, thì Hắc Trọng Minh đang ngồi bên cạnh cũng đã bước xuống xe. Nàng không biết hắn muốn làm cái gì nhưng nàng vẫn theo hắn bước xuống xe.

Người đàn ông mặc đồng phục đứng trước cửa, kéo cửa ra đón bọn họ. Hắc Trọng Minh cũng không thèm liếc mắt nhìn anh ta một cái, đi thẳng vào bên trong cánh cửa.

Bên trong cánh cửa, có một người phụ nữ mặc Âu phục mang găng tay lụa màu trắng lập tức tiến lên nghênh đón, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chứa đầy ý cười.

‘Tiên sinh, đã lâu không gặp.’ Cô ta đưa tay ra tiếp nhận áo khoác của hắn rồi giao cho nhân viên cửa hàng đang đứng phía sau đem vào phòng gửi quần áo treo lên.

‘Ừ.’

‘Mời đi lối này.’ Người phụ nữ kia nói.

Cô ta mỉm cười với Mẫu Đơn, nhẹ giọng nói: ‘Tên tôi là Tổ Dung.’

Cô ta đưa tay ra hướng dẫn hai người đi vào hướng bên trong cửa hàng.

Nơi này rất bề bộn nhưng lại là một cửa hiệu có giá cả đắt đỏ.

Tổ Dung dẫn bọn họ đi vào một căn phòng riêng, trong phòng được bài trí rất tao nhã. Bất kể là căn phòng rộng rãi, ánh đèn tỏa sáng rực rỡ, gương soi được khắp nơi hay là thái độ phục vụ ân cần, tất cả những biểu hiện này đều nói lên hàng hóa nơi đây nhất định cực kỳ đắt tiền.

‘Tiên sinh, hôm nay ngài có yêu cầu gì ạ?’ Tổ Dung hỏi.

Hắn cũng nhớ rõ, làn da nàng dưới ánh trăng, trắng nõn mềm mại biết bao nhiêu.

‘Em không cần nhiều quần áo như vậy đâu.’ Nàng ừ ừ ánh mắt nhìn hắn.

Lúc này rõ ràng nàng mới là người đang đứng trên cao nhìn xuống, nhưng người đàn ông nguy hiểm này, mặc dù ngồi nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng bức bách, giống như hắn mới là người đang ngồi tít trên cao nhìn xuống tất cả mọi người.

Kháng cự đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ làm nàng lo lắng không yên, nàng cố gắng trấn tĩnh mình, thử dùng giọng điệu lãnh đạm nhất để nói tiếp.

‘Nếu ngài không hài lòng, em có thể trở về phòng đổi lại.’ Nàng nói.

Mắt Hắc Trọng Minh lạnh lùng nhìn nàng, suýt nữa phát ra tiếng cười nhạo. Hắn tiếp tục nhả ra một ngụm khói trắng, mở miệng chậm chạp:

‘Tôi lo rằng trong tủ quần áo kia còn có rất nhiều tang phục.’

Hắn biết nếu có đổi thêm vài lần nữa thì cũng như nhau thôi, nàng cũng sẽ không lựa chọn những bộ quần áo rực rỡ, gợi cảm, bảo nàng trở về phòng đổi chỉ là lãng phí thời gian.

Bị người ta nhìn thấu làm cho nàng xấu hổ, nhất thời không nói nên lời. Đây chỉ là phản kháng nho nhỏ của nàng nhưng cũng bị hắn dùng một câu, nói toạc ra hết, vạch trần không chút lưu tình.

Bên trong phòng rơi vào im lặng, cánh cửa phòng bị đóng chặt lại lần nữa được mở ra.

Tổ Dung cử chỉ tao nhã dẫn theo ba người phụ nữ nghiêm túc đi tới, bọn họ đều mặc đồng phục giống nhau và mang găng tay trắng, trên tay cầm thêm ba, bốn chiếc hộp giấy hình chữ nhật màu trắng.

Bọn họ nhanh chóng mở hộp giấy mà không hề gây ra tiếng động.

‘Tất cả lễ phục ở đây đều là mẫu mới nhất của quý này.’

Tổ Dung mỉm cười, đứng ở một bên, dùng giọng nói dịu dàng dễ nghe để giải thích.

Một người phụ nữ đã trải qua huấn luyện, nhẹ nhàng mở bộ lễ phục thứ nhất ra.

‘Bộ đầm dạ hội màu hồng phấn này, vừa được nhập về từ Pháp, đây là mẫu đang rất thịnh hành, chất liệu vải đều là tơ tằm thượng hạng, do chính tay nhà thiết kế tài ba của phương Tây tự mình làm nên.’

Ánh mắt của Tổ Dung dừng lại trên người Mẫu Đơn, nhìn thấy vẻ mặt nàng không hề hưởng ứng thì đã biết bộ lễ phục này không được yêu thích.

Lại thêm một bộ lễ phục nữa được cẩn thận lấy ra giới thiệu.

Tổ Dung cũng không hề nổi giận, nụ cười vẫn nở trên môi, giới thiệu hết mẫu này đến mẫu khác, các bộ lễ phục trong chiếc hộp giấy màu trắng không ngừng được lấy ra.

Từ đầu đến cuối Mẫu Đơn vẫn đứng im, không nhúc nhích.

Chiếc váy cổ được nhập từ Mỹ, thêu bằng chỉ bạc bó sát mê người, váy liền thân mang phong cách nữ thần Hy Lạp, có tua rua óng ánh, có voan mỏng của Ấn Độ Ông trời ơi, những sợi vàng bạc thêu ở tấm voan mỏng kia, dường như là trong suốt, tuy rằng bên trong có nội y, nhưng chỉ là những thứ bé xíu, chỉ sợ không có cách nào che kín những chỗ cần thiết.

Những bộ lễ phục này đều rất đẹp, nhưng nàng không nghĩ sẽ mặc một trong những chiếc đầm đó bước ra khỏi cửa hiệu này.

Mảnh voan mỏng màu vàng kia dường như trong suốt, tuy rằng bên trong có áo lót, nhưng cũng chỉ là một mảnh vải nhỏ xíu, hoàn toàn không thể che đậy được thân thể.

Những lễ phục tiếp theo được lấy ra từ trong hộp giấy, mỗi một bộ đều quá mức gợi cảm, nếu không phải lộ ra hơn phân nửa bộ ngực thì lại lộ ra toàn bộ phần lưng, tất cả đều không có tay áo. Dường như không ai có thể nghĩ đến có sự tồn tại của những bộ lễ phục được thiết kế như thế này.

Nhìn thấy mỗi một bộ lễ phục đều quá mức gợi cảm, cho dù là bất kỳ bộ nào cũng đều làm cho nàng hổ hang quá nhiều. Nàng vốn có quyền lựa chọn, có thể lựa chọn mặc bộ quần áo nào mà nàng thích, nhưng từ lúc nàng bước chân vào cửa hiệu này thì quyền lựa chọn của nàng cũng đã bị tước đoạt.

Nếu như Hắc Trọng Minh mang nàng đến cửa hiệu này với ý định muốn nhục nhã nàng, dạy cho nàng một bài học thì hẳn quả thật là đã thành công.

Khuôn mặt của những người phụ nữ lúc nào cũng mỉm cười vui vẻ, liên tiếp lấy ra rất nhiều lễ phục, nhưng đều không nhận được sự hưởng ứng của nàng. Cuối cùng, Tổ Dung cầm lấy một cái hộp giấy được bao bọc tinh xảo, tự tay lấy ra bộ lễ phục bên trong.

Hắc Trọng Minh mở miệng.

‘Cái này không tồi.’ Mẫu Đơn nhìn chằm chằm vào bộ lễ phục, hai mắt trợn tròn lên.

Đó là một chiếc váy dạ hội màu đỏ làm từ tơ tằm được dệt bằng tay, cổ áo phía trước khá rộng, làn váy đỏ tươi dài tới mắt cá chân, nhưng nếu nhìn kỹ từ đầu đến cuối chiếc váy này thì sẽ thấy kiểu dáng của nó thật đơn giản, không có thêu thùa rườm rà cũng không có hoa hoét màu mè, chỉ là một chiếc váy màu đỏ đơn giản, được cắt may rất vừa người.

Đương nhiên là chiếc váy dạ hội này không có tay, thậm chí còn hoàn toàn không có lưng áo, nửa thân trên chỉ trông chờ vào một sợi dây lớn quấn quanh và buộc chặt sau cổ.

Mặc vào loại quần áo như thế này còn tệ hơn là không mặc gì, làm nàng khó mà chấp nhận được. Mẫu Đơn nắm chặt hai tay, vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ. Nàng không thể mặc chiếc váy này, nàng làm không được.

‘Không.’ Nàng không hề nghĩ ngợi mà bật thốt chữ này ra khỏi miệng.

Hắc Trọng Minh nhướng mi lên. Ánh mắt hắn không phải là không hài lòng. Nhưng nàng có thể nhận ra, trong hai tròng mắt đen kia hiện lên tia nhìn mênh mông, lẫn lộn, thậm chí là mỉm cười.

Không biết tại sao khi nhìn thấy biểu hiện này của hắn, ngược lại càng làm cho nàng cảm thấy bất an.

Nàng cố gắng trấn tĩnh bản thân để không lộ ra một tia sợ hãi, nếu nàng chỉ lộ ra chút xíu sợ hãi thì sẽ càng làm cho hắn cực kỳ phấn chấn

‘Chiếc váy này quá đỏ.’

Hắc Trọng Minh nhìn nàng, khóe môi nhếch lên, vươn tay đem tàn thuốc của điếu xì gà nhẹ nhàng gạt vào trong gạt tàn đặt trên bàn trà trước mặt, thản nhiên nói:

‘Tôi muốn xem.’

Tuy rằng đó là một câu mệnh lệnh nhưng giọng điệu của hắn không hờn không giận, nhưng nàng có thể xác định câu nói này quả thật chính là một câu mệnh lệnh.

Hắn chỉ nói có ba chữ ‘Tôi muốn xem.’

Toàn thân Mẫu Đơn cứng ngắc, nàng có cảm giác bản thân giống như con mồi bị thợ săn túm ngay cổ họng. Nàng biết, nàng có thể cự tuyệt, mà hắn cũng sẽ không ép buộc nàng. Nhưng mà... Nếu nàng làm như vậy thì nàng sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội ở bên cạnh hắn.

Hắn không có tốt bụng đến nỗi sẽ giữ lại một người phụ nữ luôn chống đối lại ở bên người hắn. Như vậy thì hết sức phiền toái, chỉ làm lãng phí thời gian quý giá của hắn.

Trước khi đưa nàng đến đây, Bạch Diễm Dung đã từng cảnh cáo nàng điều này.

Hắc Trọng Minh cũng không muốn cùng phụ nữ chơi đùa, mà hy vọng họ đến để thay hắn làm ấm giường, những người phụ nữ đó sẽ được hưởng thụ cuộc sống xa hoa, có thể nói là tre già măng mọc, nhiều đến mức cần phải xếp hàng.

Tôi muốn xem.

Nếu nàng còn muốn ở lại thì nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của hắn, mặc vào bộ váy vừa đỏ tươi vừa lả lỏ đáng ghét này.

Chết tiệt! Nàng hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác.

Mẫu Đơn cắn chặt răng, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt dương dương tự đắc, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phía Tổ Dung đang đứng một bên chờ đợi.

“Phòng thay quần áo ở đâu?”

“Ở đây.” Người trả lời không phải Tổ Dung, mà là hắn.

“Nơi này chính là phòng thay quần áo.” Hắc Trọng Minh hơi hơi nhướng mi, cười mà như không cười. Hắn hỏi có vẻ như quan tâm :

“Có vấn đề gì sao?” Theo như lời mọi người nói về Hắc Trọng Minh, cho dù nhìn khắp Thượng Hải này chỉ sợ không có bao nhiêu người dám cố ý làm trái lời hắn.

Những người phụ nữ giúp đỡ bày ra lễ phục thì xấu hổ, liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng một người được đào tạo chuyên nghiệp như Tổ Dung thì vẫn rất bình tĩnh, vẫn rất vững vàng, tự nhiên.

“Tiểu thư, đúng lúc cửa hàng của chúng tôi cũng vừa nhập thêm vài mẫu mới, để tôi đi lấy cho cô xem.” Nói xong, nàng để lại chiếc váy dạ hội đỏ tươi, thức thời lui ra ngoài, đương nhiên cũng dẫn theo những người khác cùng đi.

Hai gò má của Mẫu Đơn bỗng dưng trở nên đỏ bừng.

Hắc Trọng Minh chăm chú nhìn nàng, thú vị suy đoán, khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ bừng kia là bởi vì tức giận hay là bởi vì thẹn thùng. Theo như sự quan sát của hắn, khả năng nàng đang tức giận cao hơn thẹn thùng rất nhiều.

Hắn có thể thấy trong đôi mắt trong suốt kia toát ra buồn bực và tức giận. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, nàng đã rất nhanh chóng không chế cảm xúc phần nộ của mình.

Người phụ nữ này thoát nhìn thì lạnh như băng, nhưng trên thực tế, tính tình cũng rất cương liệt.

Hắn vô cùng hoài nghi, có phải nàng đang cố ý khiêu khích hắn hay không? Sự phản kháng của nàng quả thật đã khơi dậy dục vọng chinh phục mãnh liệt trong lòng hắn.

Phụ nữ, luôn thích cùng hắn chơi trò chơi này.

Lần này hắn cứ nghĩ này sẽ bài cũ soạn lại, sẽ trưng ra thái độ phản kháng, nhưng hắn thật không ngờ nàng lại lùi bước, che dấu cảm xúc của mình, ngoan ngoãn nghe theo lời hắn.

Mẫu Đơn có thể cảm nhận được trong tròng mắt của Hắc Trọng Minh có một tia nghiền ngẫm. Nàng di chuyển tầm mắt cố ý không nhìn tới hắn, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại, sau đó nâng chiếc cảm thanh tú lên, hai tay với qua bên hông, chậm rãi cởi bỏ từng cái cúc áo trên chiếc sườn xám.

Lúc này, Mẫu Đơn không suy nghĩ được chuyện gì cả, nàng chỉ có ý định duy trì bình tĩnh, cố gắng thuyết phục chính mình. Dù sao, đêm qua hắn cũng đã nhìn thấy hết thân thể của nàng.

Ngay cả khi như thế thì tầm mắt nóng rực kia vẫn cứ khiến cho nàng khẩn trương.

Bởi vì ánh nhìn chăm chú của hắn mà hơi thở của nàng trở nên dồn dập, không kiểm soát được.

Ngay cả hai tay đang cởi cúc áo cũng run rẩy không thôi.

Phải bình tĩnh lại.

Trong lòng nàng tự quả trách chính mình. Đừng ngu xuẩn, chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi, tối hôm qua không phải hắn đã nhìn thấy tất cả rồi sao, bây giờ khóa thân cùng lắm là để cho hắn nhìn thấy thêm một lần nữa.

Biết rõ như thế nhưng sao nàng vẫn không có cách nào chống lại được tầm mắt quấy nhiễu người kia, chúng gây ra ảnh hưởng vô cùng mãnh liệt với nàng.

Ở trong bầu không khí khó thở này, cuối cùng Mẫu Đơn cũng mở xong cúc áo, cởi chiếc sườn xám trên người ra. Sau đó hai tay của nàng đặt trên đặt trên nội y.

Muốn mặc chiếc đầm dạ hội này thì phải cởi bỏ nội y.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Hắc Trọng Minh vẫn cứ nhìn chăm chăm nàng, chưa từng dời đi. Bị hắn nhìn chăm chăm là ôi tắc da thịt của nàng không hiểu vì sao càng ngày càng nóng, cứ như bị lửa thiêu đốt.

Tối hôm qua trong phòng ngủ chỉ có ánh trăng, nhưng giờ này phút này, trong phòng tràn ngập ánh sáng của ngọn đèn thủy tinh, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hơn, tỉ mỉ hơn... Bản năng nữ tính làm cho Mẫu Đơn muốn xoay người tránh né ánh mắt như thú săn mồi của hắn, nhưng nếu làm như vậy thì chẳng khác nào nàng phát cở trắng đầu hàng hắn.

Nàng không muốn tỏ ra yếu kém, cố hết sức để duy trì chút lòng tự tôn còn sót lại, ổn định đôi tay run rẩy, cầm lấy chiếc váy dạ hội khiêu gợi màu đỏ, cứng ngắc trông vào người, nghĩ muốn nhanh chóng mặc vào để che đậy thân thể trần trụi của mình.

Nhưng mà nàng thật sự quá mức khẩn trương, hơn nữa lại chưa từng mặc qua loại quần áo như thế này, tuy rằng đã đem chiếc váy mặc vào người, che lấp được bộ ngực sữa trắng nõn, mềm mại, nhưng sợi dây quần quanh cổ dường như muốn chống đối nàng, dù cố gắng cột đến thế nào cũng không cột được, cảm giác thất bại làm cho nàng muốn mắng lên một tiếng.

Trong lúc này, Hắc Trọng Minh đột nhiên đứng lên.

Trong lòng cảm thấy giật mình, nàng phải tận dụng hết tất cả khí lực mới có thể đè nén sự hồi hộp của bản thân, cứng rắn đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn hắn đang tiến đến gần, sau đó vươn tay ra, lướt qua bả vai của nàng, cầm lấy sợi dây cột áo trong tay nàng, chậm rãi cột chặt lại.

Thân hình nam tính, cao lớn thật sự dựa vào rất gần, rất gần, nhiệt năng tỏa ra từ cơ thể hắn không ngừng truyền sang người nàng.

Nàng đứng thẳng tắp, không hề di chuyển cũng không hề nhúc nhích, thậm chí không thể tự chủ được mà ngừng thở, hai mắt nhìn chăm chăm vào hàng cúc áo trước ngực hắn.

Bàn tay to lớn, thô ráp khẽ lướt qua phía sau gáy mẫn cảm của nàng, dùng các ngón tay chậm rãi, chậm rãi mơn trớn vai nàng. Sau đó mới cầm lấy hai tay nàng, mạnh mẽ bắt buộc nàng xoay người lại.

Ở phía trước tấm kính lớn khắc hoa, là hình ảnh một người phụ nữ mặc chiếc váy dạ hội màu đỏ, còn có một người đàn ông anh tuấn mà tà ác đứng ở phía sau nàng.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ kích thích làm cho đôi gò má mịn màng của nàng bỗng dưng ửng đỏ lên.

“Xem nào.” Hắc Trọng Minh giống như một tên ác ma vô cùng quyến rũ, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ:

“Như vậy không phải tốt lắm sao?” Hắc Trọng thả mà cẩn thận dùng cái lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng khẽ liếm cắn vành tai nàng, đôi mắt đen u ám thì nhìn vào trong gương mà bàn tay to lớn thô ráp thì tiến vào bên trong chiếc váy đỏ làm bằng tơ tằm, cầm lấy bầu ngực non mềm của nàng.

Vải lụa màu đỏ bị căng giãn ra theo từng động tác tay của hắn, bàn tay to ẩn trong lớp vải lụa không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Mẫu Đơn run rẩy, vội vã muốn tránh né, nhưng càng lui về phía sau thì lại càng làm cho tấm lưng trần trụi của mình tiến sát vào lồng ngực dày rộng, rắn chắc của hắn. Nàng có cảm giác bản thân đang bị giam giữ, hoàn toàn không có đường để thối lui.

Hàng cúc áo trước ngực hắn, mỗi một cái đều được làm bằng đồng có nạm thêm ngọc bích, cứng rắn mà lạnh như băng, nên khi chúng chạm vào tấm lưng non mềm của nàng đã làm nàng đau, một cảm giác lạnh thấu xương chạy dọc theo sống lưng, nhưng dù như thế chúng cũng không thể làm dịu lại nhiệt độ cơ thể đang càng lúc càng tăng cao của nàng.

Nóng quá..... Nàng nóng quá..... Người phụ nữ ở trong gương với hai gò má trắng mịn, đôi môi đỏ mọng hé mở, tròng mắt đen láy, vừa nhìn qua đã thấy quyến rũ không gì sánh được.

Lúc Hắc Trọng Minh lấy ngón tay cái thô ráp của mình âu yếm xoa nắn nụ hoa săn cứng trên ngực nàng cũng là lúc nàng phát ra tiếng rên khẽ, khó có thể kiềm chế sự run rẩy của bản thân.

“Gợi cảm biết bao..... Mê người biết bao.....” Giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai nàng.

Bàn tay to còn lại nhẹ nhàng lướt xuống làn váy, vuốt ve đôi chân tuyết trắng thon dài, ngón tay thô ráp lặng lẽ len vào giữa hai chân, len lỏi trong mảnh vải nhỏ để tìm kiếm đôi cánh hoa mềm mại quen thuộc, bừa bãi vờn về nhào nặn chúng.

Nhớ tới đêm qua, nàng cũng đã bị cảm giác nóng bỏng này bao phủ, mà cảm giác này lại tiếp tục dâng lên trong lòng nàng lần nữa. Nàng biết, cả đời này nàng cũng không thể quên được tối hôm qua hắn đã làm ra những chuyện gì với nàng, những chuyện thật dâm dăng và đáng sợ.

Hai chân của nàng dường như đứng không vững, thân hình không thể khống chế được mà trở nên run rẩy trong vòng tay hắn, không thể làm được chuyện gì khác ngoài dựa vào thân thể cường tráng của hắn.

Người phụ nữ trong kính, thật là yếu đuối..... Thật là kiều diễm, mê hoặc..... Không! Đó không phải là nàng! Không phải nàng!

Về mặt Mẫu Đơn không có cảm xúc, hai mắt nhắm chặt lại như muốn trốn tránh.

Nhưng Hắc Trọng Minh cũng không có ý định buông tha nàng, hắn vẫn cực kỳ kiên nhẫn, hết lần này đến lần khác dùng ngón tay thon dài của mình treu chọc nhụy hoa mềm mại sớm đã ẩm ướt giữa hai chân nàng.

Tất cả các giác quan đều tập trung nơi nhụy hoa đang bị hắn vuốt ve, sờ nắn, cảm giác khó chịu lan tỏa khắp toàn thân, nàng dùng sức cắn chặt môi, nhú chặt mi, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm, nàng muốn chống cự, nhưng lại thấy chính mình đang hưng phấn, cúi đầu thở gấp và rên rỉ.

“Không cần giả vờ xem mình như một đồ vật hiến tế.” Hắc Trọng Minh khẽ liếm cái gáy trắng như tuyết của nàng, ân cần dùng đầu lưỡi thăm dò làn da mềm mại mịn màng, đem thân hình nhỏ xinh trong lòng ngực dùng sức áp chặt vào vùng bụng cứng rắn đang căng tràn bởi ham muốn của hắn:

“Bởi vì cả hai chúng ta đều biết, em không phải.” Giọng nói khàn đi vì bị bao trùm bởi dục vọng nhưng từng câu từng chữ được thốt ra lại làm cho Mẫu Đơn sợ tới mức chột bưng tỉnh.

Chẳng lẽ hắn đã biết được thân phận thật sự của nàng?

Bối rối và hoảng loạn như đang tập kích trong đầu nàng, mà ngón tay thon dài tà ác của hắn vẫn không ngừng xâm nhập, tiến công vào trong thân thể ẩm ướt, nóng bỏng của nàng. Nàng lại lần nữa hít thở không thông, vì chưa kịp thích ứng với ngón tay thô ráp đang mạnh mẽ di chuyển mà thân thể mềm mại khẽ run lên.

“Mở mắt ra.” Hắc Trọng Minh mở miệng ra lệnh.

“Nhìn tôi.” Những lo lắng trong lòng cùng với sự thăm dò giữa hai chân làm cho nàng mở mắt ra. Nàng lo lắng không biết nhiệm vụ có thất bại hay không? Lại càng để ý đến ngón tay tà ác của hắn không ngừng len lỏi, xâm nhập giữa hai chân nàng, thân thể bất chợt run run.

Mở mắt ra, nhìn vào kính đã thấy tất cả, không sót một thứ gì.

Người phụ nữ ở trong gương, tựa vào thân thể của người đàn ông, màu đỏ của vải lụa càng làm nổi bật lên đôi chân thon dài, trắng nõn của nàng. Mà tay phải của người đàn ông lại thoát ẩn thoát hiện ở thân dưới của người phụ nữ, còn tay trái thì đang xoa bóp vuốt ve bầu ngực căng tròn của nàng.

Hình ảnh trong gương làm cho người ta sợ hãi quá mức, hiện tại trong lòng nàng rất lộn xộn, bối rối. Nàng chưa bao giờ thấy sỉ nhục như thế, nàng cảm thấy bản thân giống như một kỹ nữ dâm dăng, hoàn toàn khuất phục trong lòng bàn tay của hắn.

Dường như cố ý muốn tra tấn nàng, Hắc Trọng Minh rút tay phải ra, sau đó chăm chú nhìn nàng trong gương, chậm rãi chậm rãi đem ngón giữa dính đầy chất lỏng ngọt ngào của nàng đưa lên miệng liếm.

Nàng không thể di chuyển tầm mắt, chỉ có thể nhìn hẩn thong thả làm tất cả những việc này. Nàng không thể tin được, người đàn ông này có thể hành động như vậy...như vậy... Vô số từ ngữ như đang bay lượn trong đầu nàng, toàn thân nàng trở nên khô nóng, vừa xấu hổ vừa tức giận, không thể nói nên lời, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn.

Ngước khuôn mặt anh tuấn thâm trầm lên, trông mắt đen lóe sáng một cách lạ thường.

“Nhớ rõ chuyện này.” Ánh mắt u tối ở trong kính chống lại ánh mắt nàng.

“Tôi tin tưởng tôi có thể duy trì sắc mặt ửng đỏ này của em suốt cả buổi tối.” Toàn thân Mẫu Đơn cứng đờ, đối với sự tự tin, cuồng vọng cùng tà ác của hắn, nàng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Hắn rõ ràng rất muốn nàng, trong khoảng khắc đó nàng đã nghĩ hắn sẽ ở tại chỗ này chiếm lấy nàng.

Nhưng Hắc Trọng Minh không có làm như vậy, hắn cố ý trêu chọc, đốt lên ngọn lửa dục vọng của nàng, hắn muốn nàng nhìn thấy chính mình ở trong gương dâm dăng như thế nào, muốn nàng nhìn thấy chính mình bị hắn thống trị, đùa giỡn ra sao. Sau đó hắn liền thối lui.

Mất đi chỗ dựa, hai chân Mẫu Đơn lão đảo, đứng không vững, ngã ngồi thảm hại trên mặt đất.

Hắc Trọng Minh từ trên cao lẳng lẳng nhìn xuống nàng, trong đôi mắt đen u tối vẫn còn tồn tại dục vọng nhưng khóe môi lại nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Không cần giả vờ xem mình như một đồ vật hiến tế. Bởi vì cả hai chúng ta đều biết, em không phải.

Nàng nhìn lên hắn, bởi vì không còn kỹ xảo tà ác của hắn quấy nhiễu cho nên suy nghĩ của nàng mới dần dần trở nên rõ ràng. Lúc này nàng mới nhớ tới, tất cả những người phụ nữ đều cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn, hắn làm việc này đối với nàng, chủ yếu là chỉ muốn đùa cợt nàng.

Bởi vì hắn cho rằng hành động không muốn và kháng cự của nàng chẳng qua cũng chỉ là đang muốn cùng hắn chơi trò chơi.

Theo lý mà nói, nàng phải nên thở phào nhẹ nhõm vì dù sao bí mật của nàng tạm thời cũng thật an toàn, không có bị hắn phát hiện ra. Nhưng trong nháy mắt này nàng lại thầm nghĩ muốn đứng lên, hung hăng liêu lĩnh tất cả một cái.

Hắn rõ ràng là cố ý !

Cố ý khiêu khích nàng, cố ý dùng cách thức tà ác nhất để trêu chọc nàng, cố ý làm cho nàng ướt át, chờ mong...sau đó liền ngừng tay, bị loại cảm giác...trạng thái này...bao vây... Gã đàn ông chết tiệt! Gã đàn ông đáng ghét.

Trong lòng Mẫu Đơn thâm mắng.

Nhưng đáng chết nhất chính là lời nói vừa rồi của hắn, nàng quả thật không có cách nào để quên đi chuyện vừa mới xảy ra. Ít nhất là trong buổi tối hôm nay, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, sắc mặt nàng không thể ửng đỏ suốt cả tối nay.

Đây chính là sự trừng phạt của hắn đối với nàng.

4. Chương 4

Chương 4

Nelson Mạt Mã là nhân vật nổi danh lừng lẫy trong giới thuê vụ Pháp, hắn đến từ nước Pháp, tự xưng có tước vị, nhưng không ai biết rốt cuộc là thật hay giả. Chỉ biết là hắn mạnh vì gạo, bạo vì tiền, có nhiều nhân vật giàu có giúp đỡ, thường xuyên ra vào giới thượng, một trong số những người đó là Hắc Trọng Minh.

“Tiểu thư xinh đẹp, không biết tôi có vinh hạnh, được biết tên cô không?” Nelson mỉm cười, vươn tay ra, lễ phép không chèn vào đâu được.

“Mẫu Đơn.” Nàng nhẹ giọng nói xong, cũng vươn tay, Nelson hôn lên tay nàng, sau đó lễ phép mỉm cười vuốt cằm.

Nụ cười này, là nàng luyện tập lâu dần thành quen. Dưới sự dạy dỗ của Bạch Diễm Dung, nàng từng luyện tập nhiều lần, cho đến khi toàn bộ cơ mặt đều trở nên cứng nhắc, nụ cười trên mặt nàng mới trở nên tương đối tự nhiên, không còn nét cứng nhắc và miễn cưỡng nữa.

Tầm mắt Nelson nhanh chóng đảo qua da thịt trắng nõn mềm mại của nàng lộ ra bên ngoài bộ lễ phục đỏ rực, trong mắt ngoại trừ ý cười, còn có ánh mắt nam tính tán thưởng và lửa nóng dục vọng.

“Mẫu Đơn tiểu thư, tôi có vinh hạnh mời cô một điệu nhảy không?” Hắn vươn tay ra, ân cần mời nhảy.

Nàng còn chưa trả lời, Hắc Trọng Minh cũng đã mở miệng.

“Có thể.” Hắn vui vẻ khoe bạn gái xinh đẹp, về phần nàng có đồng ý hay không, cũng không quan trọng.

“Chẳng qua, điệu nhảy đầu tiên của cô ấy là của tôi.”

“Đương nhiên.” Nelson đưa hai tay ra mời.

Mẫu Đơn đứng ở một bên, chỉ có thể duy trì trầm mặc.

Tuy rằng, đêm nay Hắc Trọng Minh cự tuyệt để cho nàng nhảy điệu đầu tiên cùng người khác, nhưng cũng không có nghĩa là sau này hắn sẽ không đem nàng chuyển nhượng cho người đàn ông khác.

Nàng đã nghe qua loại tin đồn này, phụ nữ với hắn mà nói so với lễ vật cũng không có gì khác biệt. Từng có mấy người phụ nữ, bởi vì làm ăn, bởi vì đền ơn, bởi vì không biết nguyên nhân, đều bị Hắc Trọng Minh chuyển nhượng, hoặc là tặng cho người khác.

Nhưng mà, một khi rời đi Hắc Trọng Minh, nhiệm vụ của cô cũng thất bại.

Cho dù như thế nào, cô phải nghĩ cách được ở lại.

Dàn nhạc trên sân khấu, vào lúc này tấu lên khúc nhạc mới, từ điệu Valse ban đầu nhẹ nhàng tao nhã, đổi thành điệu Tăng-gô nhiệt tình rực lửa.

Mọi người đều đứng dậy, dần ông hướng tới phụ nữ mời mọc, mà Hắc Trọng Minh cũng cúi đầu, hướng tới Mẫu Đơn bên cạnh, cười như không cười nhướng mày.

“Đến đây đi, đừng để cho Nelson đợi lâu.” Hắn thậm chí không có hỏi nàng có thể khiêu vũ hay không, bàn tay to, dày đã ôm lấy eo nàng.

Ánh sáng ở bốn phía, bởi vì tiệc rượu trong sảnh, vô số kính chiếu xạ lớn, có vẻ càng chói mắt, cũng lộ ra đường vân của bàn tay hắn, chiếu sáng càng rõ hơn. Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, bỏ vào lòng bàn tay hắn.

Đàn vi-ô-lông tạo ra tiếng nhạc mềm mại như tơ, đón tiếp những vị khách trong sân nhảy, tiếp theo, tiếng đàn dương cầm tiến vào thêm.

Khi đoạn tiết tấu mạnh mẽ vang lên, hắn dùng lực đem nàng, kéo vào sân nhảy, một tay khẽ nắm bắt tay nàng, một tay kia cầm thắt lưng của nàng.

Nếu ba tháng trước, đối với vũ đạo nàng không biết gì cả, tuyệt đối sẽ đứng ngây ngốc trong sân nhảy.

Nhưng võ thuật và vũ đạo vốn cùng một nhịp thở, hơn nữa Bạch Diễm Dung đặc biệt mời đến danh sư dạy, thân thể nàng linh hoạt mềm mại, rất nhanh học xong tất cả các bước nhảy, ngay cả danh sư đến chỉ dạy, đều liên tục khen tư chất thông minh của nàng.

Như điệu Tăng-gô vũ đạo và tiết tấu mãnh liệt này, nàng lại càng am hiểu. Nếu, Hắc Trọng Minh tính toán xem nàng ở trong này ra ngây ngốc, thì hẳn chắc chắn sẽ thất vọng.

Theo mỗi một phách của nhạc khúc, Mẫu Đơn đi theo bước chân của hắn, ngừng đầu tiến lên, lui về phía sau, xoay tròn. Làn váy đỏ tươi, theo bước nhảy của nàng bay lên.

Nàng không hề sai một bước nhảy nào, cho dù đối mặt với dẫn dắt mạnh mẽ của hắn, nàng cũng không lùi bước chút nào, thậm chí cố ý tách ra.

Động tác này chọc giận Hắc Trọng Minh. Hắn vươn hai tay, đem nàng trở lại bên cạnh, làm cho nàng dường như là thẳng tiến vào trong lồng ngực hắn.

Mẫu Đơn cũng không đồng ý đi vào khuôn khổ như thế, con người đen trong suốt vẫn tràn ngập khiêu khích.

Hắn híp mắt, cười lạnh, bàn tay to siết chặt nàng, thân hình cường tráng tiến theo âm nhạc, lại mãnh liệt đi tới, làm cho nàng lui về phía sau.

Nam nhân này, hoàn toàn không theo phép tắc!

Mẫu Đơn bắt mắt theo bước hắn, nhưng rõ ràng cảm giác được, giữa đùi hắn rắn chắc, hoàn toàn cùng nàng cọ sát kịch liệt. Mỗi một bước đi tới, hắn sẽ ác ý, dùng chân đánh vào nàng.

Trong không khí tỏa lên tia lửa.

Nàng phối hợp với âm nhạc, dựa vào động tác xoay tròn, lại một lần nữa ý đồ rời đi vòng ôm mạnh mẽ bá đạo của hắn

Hắn buông lỏng ra một bàn tay, mà nàng thừa cơ muốn tạo khoảng cách giữa hai người, không hề biết mới quay đầu lại, đã phát hiện hắn lợi dụng lúc nàng xoay tròn, gắt gao theo đi, còn thừa dịp nàng xoay người, một lần nữa bắt được cánh tay tự do ngắn ngủi kia của nàng.

Giờ phút này, hai tay của nàng giao nhau, bị nắm bên hai sườn. Tuy rằng nàng đưa lưng về phía hắn, nhưng không hề nghi ngờ, hắn lại một lần nữa thành công đem nàng bao vây trong lồng ngực.

Cái lưng trắng nõn trần trụi bị ép dán chặt trên thân thể hắn. Nàng khẽ hít một hơi, nhưng lại cảm giác được, vật nam tính dưới quần áo hắn chọc thẳng vào nàng.

“Thử rất tốt, em có thể thử lại một lần.” Hơi thở nóng rực dán bên tai nàng, trong lời nói khàn khàn kia mang ý cười. Vừa nói chuyện đồng thời, hắn giúp nàng đi tới, với hơi thở ấm nóng cứng ngắc, tiếp xúc với đường cong trên lưng nàng.

Mặt nàng trở nên ửng hồng, không thể tin được, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, hắn còn có thể cương lên!

Đàn dương cầm và đàn vi-ô-lông hỗ trợ cho nhau, ở trong không khí tao nhã quần quần lấy nhau, có lúc lại cho nhau nhiệt tình kịch động, đối đầu lẫn nhau như Hắc Báo và Mẫu Đơn trong sân nhảy.

Mỗi một lần xoay tròn, mỗi một lần trở lại, đôi môi kia đều mang theo hơi nóng, quét qua gò má ửng hồng, bờ vai trắng như tuyết và cái gáy mẫn cảm của nàng, mà đôi bàn tay to, nóng rực của hắn lại lưu luyến ở trên tấm lưng trần và thắt lưng của nàng.

Điệu nhảy này, không phải chỉ là một điệu nhảy.

Hành động của Hắc Trọng Minh thật tự nhiên, giống như là đang ở trước mặt mọi người, làm tình với nàng. Hắn hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt người bên ngoài, lại càng không để ý, người ta có nhìn thấy dự vọng của hắn hay không.

Trong lần tạm ngừng ngắn ngủi, hắn kéo đùi phải của nàng hướng lên gần thắt lưng.

Tư thế này, bắt buộc nàng chỉ có thể mặt đối mặt với thân hình cứng rắn của hắn, cảm giác được rõ ràng hơn, dự vọng giữa hai chân hắn cách lớp vải mỏng manh tiếp xúc với cánh hoa mềm mại của nàng. Hai gò má nàng ửng hồng, run rẩy ngửa đầu, trừng mắt người đàn ông tà ác này.

Cảm nhận được sự tức giận của nàng, khoe miệng Hắc Trọng Minh nhếch lên mỉm cười. Hắn hưởng thụ điệu nhảy này, nhưng cái chính là hắn muốn hưởng thụ sự khốn quẫn, bối rối của nàng.

Bỗng dưng, tức giận dấy lên, tính cách không chịu thua làm cho nàng cố ý vươn tay phải, cuốn trên cổ hắn, thân thể mềm mại chẳng những cố ý áp sát, lấy đôi môi đỏ mọng quét qua cổ hắn, thậm chí còn đem tay trái thâm nhập vào bên ngoài Âu phục, xoa nắn trong ngực hắn.

Hắc Trọng Minh rõ ràng cố cứng đờ, đôi mắt chớp chớp sâu sắc.

Nàng kiên cường liếc hắn, chơi đùa không phải là đặc quyền của hắn, cho nên nàng sẽ chơi với hắn.

Nhân lúc hắn chưa phản ứng lại, Mẫu Đơn đẩy hắn ra, thối lui khỏi bộ ngực rộng lớn, lần này hắn chưa kịp vươn tay kéo nàng lại.

Khi hắn tiếp cận, nàng liền cố ý thối lui nhưng tự do lúc nào cũng xa xỉ, hắn bước nhanh hai bước, vượt qua nhịp của nàng, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Nàng biết chạy không được, cho nên giả vờ trở lại trong lồng ngực hắn, đi từng bước tới gần hắn, khi tới gần, lúc hắn sắp bắt được, nàng lại lui về phía sau rồi đi.

Trong mắt Hắc Trọng Minh, cháy lên ngọn lửa, chớp mắt bắt được tay nàng. Động tác hắn nhanh nhẹn, cho dù nàng đi phía trái, hoặc đi phía phải, hay là lui lại phía sau, hắn đều có thể phối hợp không chê vào đâu được, như là đã sớm cùng nàng nhảy qua hàng trăm lần.

Chỉ có Mẫu Đơn biết, là trước đó hắn tính toán từng động tác của nàng, cũng gắt gao đi theo, biết được phương hướng di chuyển của nàng.

Khi hắn nắm ở thắt lưng của nàng ép buộc nàng ngửa lên, nàng có thể cảm giác rõ ràng được, tim trong lồng ngực hắn đập rất mạnh và nhanh.

Điệu Tăng-gô dữ dội, làm cho thân thể của nàng nóng lên, một giọt mồ hôi chậm rãi chảy dọc theo cổ của nàng. Hắc Trọng Minh mỉm cười yêu thương, cúi đầu hôn giọt mồ hôi đó, khiến cho nàng rung mình sợ hãi.

Nhìn thấy cặp mắt sáng ngời của Hắc Trọng Minh, Mẫu Đơn mới nhớ tới, vai mà nàng nên sấn, là bạn gái dịu dàng, ngoan ngoãn, hoàn toàn không nên mạo hiểm khiêu chiến hắn.

Nhưng mà, nàng nhẫn nại không được, mà hắn từ trước đến nay đều nhiệt tình giành đua yêu thương.

Điệu nhảy này, càng lúc càng cuồng dã và mạnh mẽ.

Đôi chân dài của hắn kề sát chân của nàng, chặn đường tiến lên của nàng, ép nàng lui về phía sau từng bước. Thân thể hai người gần như không có khe hở, nàng khi thì yếu đuối áp sát, khi thì kiêu ngạo kháng cự.

Giai điệu âm vang ở trong không khí; trong lúc đó hơi thở của họ lại giao hòa cùng nhau.

Trong lúc âm nhạc chợt nhanh chợt chậm, bọn họ bước những bước nhảy giống nhau, hô hấp hòa lẫn vào nhau, nhịp tim cùng nhảy lên, xoay tròn cùng một hướng..

Trong mờ hôi đầm ìa, bọn họ đều đã quên những người và việc ở bên cạnh, trong mắt chỉ có đối phương. Kháng cự biến mất bên trong tiết tấu dữ dội, lúc này chỉ còn lại có tình cảm mãnh liệt nóng bỏng.

Điệu nhảy cuối cùng cũng chấm dứt, Mẫu Đơn thở hổn hển, chỉ có thể kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, hoàn toàn nói không nên lời.

Hắc Trọng Minh cũng thở không ra hơi, cúi đầu xuống, im lặng nhìn nàng.

Sau một lúc lâu, hắn mới đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đỏ bừng, ẩm ướt mồ hôi của nàng.

Nàng không thể nhúc nhích, chỉ có thể đứng ở chỗ cũ, mặc cho hắn tùy tiện đụng chạm. Nhưng không mãnh liệt như lúc trước, mà giờ phút này, hắn chạm đến nàng mềm nhẹ như vậy, giống như đang vuốt ve âu yếm đồ sứ tinh xảo.

Trong đôi mắt đen u ám kia, phản chiếu rõ ràng biểu hiện không biết phải làm sao của nàng. Trong khoảnh khắc này Mẫu Đơn còn tưởng rằng, hắn sẽ cúi đầu hôn nàng.

Nhưng đột nhiên bốn phía vang lên tiếng vỗ tay, phá vỡ bầu không khí vừa mới bắt đầu nổi lên.

Người đi đầu vỗ tay với khuôn mặt tươi cười là Nelson. Hắn lấy cây gậy dài kẹp ở nách, vẻ mặt vui mừng, vừa vỗ tay, vừa tán thưởng.

“Thật đẹp, thật đẹp. Đây là điệu nhảy nóng bỏng và kích tình nhất mà ta từng thấy.” Hắn nói.

Khuôn mặt Hắc Trọng Minh khôi phục lại vẻ hờ hững, thậm chí trong nháy mắt ngay cả hô hấp cũng đã khôi phục lại.

“Ngài quá khen rồi.” Hắn thản nhiên nói.

“Như vậy, điệu nhảy tiếp theo của Mẫu Đơn tiểu thư, hẳn là nên đến phiên ta chứ?” Nelson hỏi, trong ánh mắt xanh biếc chứa chờ mong.

Là ảo giác của nàng, hay là Hắc Trọng Minh ở bên cạnh thật sự nhấp nháy ánh mắt cương nghị?

“Đương nhiên.” Hắn không có nhìn nàng, vẻ mặt vẫn ung dung như vậy, không chút do dự buông tay nàng ra, đem nàng đưa đến trong tay Nelson.

Không biết sao, Mẫu Đơn chỉ cảm thấy ngực căng thẳng. Có loại cảm xúc xa lạ khó có thể nắm bắt, hình ảnh Hắc Trọng Minh buông tay, lặng lẽ hiện lên trong lòng.

Nàng cũng không hiểu được, đó là loại cảm xúc gì.

Âm nhạc lần thứ hai vang lên, nàng không có nhiều thời gian để tự hỏi, chỉ có thể miễn cưỡng bản thân, lần thứ hai hé ra nụ cười, theo Nelson bước vào sân nhảy bắt đầu khiêu vũ.

Âm nhạc dịu dàng, lần thứ hai tràn ra xung quanh sàn nhảy. Sân nhảy trở nên trống rỗng, mọi người dừng nhảy mấy khúc, bắt đầu bận rộn hoạt động xã giao.

Thức ăn ngon, rượu ngon, cùng với âm nhạc uyển chuyển, thật ra chỉ là một tấm bình phong, mọi người đến tham gia bữa tiệc từ thiện tối nay chính là vì giao tiếp, buôn bán, để dò xét tin tức, hoặc là đàm phán các khả năng hợp tác.

Lúc mọi người phân tán ra thành nhiều nhóm nhỏ, chỉ có Hắc Trọng Minh và Nelson vẫn ung dung ngồi ở bàn chính, thưởng thức hương vị của rượu ngon.

Mọi người giống như là cố ý muốn tránh xa họ, ngay cả bàn bên cạnh cũng trống rỗng, chỉ còn hai người bọn họ.

Tuy rằng Nelson hòa ái dễ gần, hài hước dí dỏm, là nhân vật rất được hoan nghênh trong giới thượng lưu, nhưng Hắc Trọng Minh cũng là nhân vật làm ọi người e sợ, tránh né còn không kịp, quyền thế của hắn, cùng với người của hắn, đều không giấu được nguy hiểm, làm cho người ta không dám tới gần.

Uống rượu vang đỏ, Nelson thở dài một tiếng.

“Mẫu Đơn rất đẹp.”

Hắc Trọng Minh nhướng mày, cũng không có mở miệng.

“Nên nói như thế nào đây? A, cô ấy rất đặc biệt, khác hẳn với những người đàn bà khác.” Nelson dựa vào cây gậy dài, nhớ lại cặp mắt trong suốt kia, không cố ý che dấu tình cảm. Người phụ nữ này, dường như đang che dấu một bí mật quan trọng.

Điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Hắc Báo, tặng cô ấy cho tôi đi!” giọng điệu Nelson thoải mái giống như là thứ hắn yêu cầu chỉ là một ly rượu trên bàn.

Mẫu Đơn rời khỏi phòng hóa trang, đi trở về bên cạnh bàn chính, đúng lúc nghe thấy những lời này của Nelson. Ngực nàng thất lại, căng thẳng đến mức không thể thở được, chỉ có thể nhìn chằm chằm bàn chính, chờ người đàn ông kia mở miệng trả lời.

Thính giác Hắc Trọng Minh nhạy bén, đã sớm phát hiện nàng tới gần. Hắn thông thả quay đầu lại, vẻ mặt mê hoặc, dùng đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào mắt nàng, cuối cùng mới thản nhiên nói:

“Sau này hãy nói, chờ sau khi tôi chán ghét đã.” Hắn trả lời Nelson, nhưng tầm mắt còn đang trên người nàng.

Không biết sao, sau khi Hắc Trọng Minh cự tuyệt, ngực Mẫu Đơn ngược lại càng khó chịu. Cái loại tình cảm vừa mới nảy sinh trong sàn nhảy, nhanh chóng được nàng thu lại, lời nói của hắn, ánh mắt hắn, đè nặng lòng nàng.

Đây là cảm xúc gì?

Thất vọng? Hay là mất mát?

Càng khó lý giải chính là, vì sao nàng lại đối với Hắc Trọng Minh sinh ra loại tình cảm không hiểu được này?

Lúc Mẫu Đơn còn đang hoang mang, hai người đàn ông ở bàn chính, đồng thời đứng lên. Nàng theo bản năng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn, có một cô gái tuyệt đẹp đi tới bàn chính.

“Người phụ nữ xinh đẹp kia là Lâm Ngữ Mi phải không?” Nelson thấp giọng hỏi, nhìn không chớp mắt.

Hắc Trọng Minh thản nhiên trả lời:

“Bà ta chính là Kim Ngọc Tú.” Nelson không yên lòng gạt đầu. Nửa giây sau mới phản ứng lại, khuôn mặt tuấn tú sộ hãi.

“Kim Ngọc Tú? Vợ của Giang Thành? Người đàn bà kia là Kim Ngọc Tú?”

“Đúng vậy.” Giang Thành và Kim Ngọc Tú, ở Thượng Hải có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Kim Ngọc Tú là cháu gái của bô lão tiền triều. Kim gia là gia tộc đại diện cho thế lực của chính phủ, toàn bộ gia tộc đã cắm rễ ở Thượng Hải rất lâu, có sức ảnh hưởng rất lớn, sau khi Giang Thành ở rể Kim gia, đã thành lập một hệ thống, chỉnh đốn lại thế lực, nhân lực và tiền tài, nhúng tay vào công việc buôn bán giao thiệp với khách sạn nước ngoài, thậm chí cùng Hắc Trọng Minh từng có vài lần xung đột, thế lực hai bên, trong lúc đó từ đầu tới cuối đều ngang bằng nhau.

Cho đến hơn một năm trước, tình thế mới có chuyển biến.

Giang Thành mắc bệnh nặng, khó có thể đứng dậy, không thể ra mặt chủ trì, người Kim gia tranh giành quyền lực lẫn nhau, chia năm xẻ bảy, người bên ngoài lại như hổ giương mắt, đều mơ ước địa bàn Kim gia, hơn nữa Tiêu Luyện Mặc, kẻ lập nghiệp bằng buôn bán thuốc phiện là tích cực nhất, từng bước tiến lên nuốt chửng, làm cho Kim Ngọc Tú vốn chỉ ở khuê phòng, cũng phải xuất đầu lộ diện, bị ép buộc khởi động đại cục.

Nhưng mà một người đàn bà tư chất yếu đuối, vẫn không đủ để khởi động công việc khổng lồ phức tạp của gia tộc. Tất cả mọi việc của Kim gia, đều do bốn thuộc hạ mà Giang Thành tự mình huấn luyện ra phụ trách.

Giang Thành bệnh nặng, cũng làm cho người Thượng Hải có cơ hội nhìn thấy lại Kim Ngọc Tú. Điều không thể tưởng tượng nổi chính là, cho dù trải qua hơn hai mươi năm, tóc và lông mày nàng vẫn đen, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp giống như cô dâu mười sáu tuổi ngày ấy.

Chỉ cần thấy nàng, mọi người có thể hiểu được, có một số người, có một số việc, cho dù là thay đổi triều đại, cũng sẽ không có nhiều thay đổi.

Cử chỉ, cách ăn mặc của nàng, vẫn như trước .

Cho dù trong yến hội này, mỗi người đều mặc lễ phục hóa trang, nàng vẫn không thay đổi trang phục, quần áo màu hồng có kim tuyến để chéo. Áo khoát ngoài rất rộng, tay áo phía trong là tơ tằm màu đỏ, so với tay áo ngoài dài hơn, để trần những ngón tay trắng muốt. Mặt chiếc váy màu hồng cánh sen xòe rộng, giày thêu màu đỏ thắm.

Đi theo bên người Kim Ngọc Tú, một tác cũng không rời, là một người đàn ông cao lớn ít tuổi, vẻ mặt cương nghị mà cảnh giác, một chút cũng không dám lơ lửng.

Kim Ngọc Tú đi đến bên cạnh bàn chính, cúi đầu mỉm cười với hai người , cặp mắt thuần khiết kia, đơn thuần không tỳ vết.

“Hắc Trọng Minh tiên sinh.” giọng nói của nàng thánh thót như chim hoàng oanh.

“Rất vui khi gặp được ngài.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Hắc Trọng Minh trả lời rất hợp với lễ nghi, khuôn mặt tuấn tú thậm chí còn mang nụ cười.

“Vị này chính là bạn tốt của tôi , tử tước Nelson Mạt Mã.”

“Tước gia, hân hạnh gặp người.” Kim Ngọc Tú lần thứ hai cúi đầu, cũng không như người đàn bà bình thường, vươn tay ra cho Nelson hôn. Nàng nghiêng đầu, hai tròng mắt thẳng nhìn hắn.

“Lần trước đầu thâu khách sạn mới, bởi vì có tước gia tương trợ, Hắc tiên sinh mới có thể vượt trội Kim gia, thuận lợi thắng thầu, phải không?” Nelson cười cười, trong nháy mắt cứng ngắt.

Hắn giúp đỡ Hắc Báo cạnh tranh, là buôn bán cơ mật, hắn chủ yếu là không muốn cho những phú thương khác ở Thượng Hải biết, nếu không từ nay về sau sẽ cắt đứt nguồn phát ra tin tức cho hắn.

Hắn ngàn lần không nghĩ tới, Kim Ngọc Tú chẳng những biết nội tình, còn làm trò trước mặt bọn họ, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ hỏi.

“Tin tức của cô thật chính xác.” Nelson cười khở.

Kim Ngọc Tú ở bên cạnh giống như cô gái được khen ngợi, khuôn mặt hơi hơi đỏ.

“Là công lao của bọn Lãng Thần.” Nàng nói, vui vẻ nhìn về phía người hộ vệ cao lớn bên cạnh.

Từ đầu đến giờ Hắc Trọng Minh vẫn im lặng, lúc này mới mở miệng.

“Sức khỏe của Giang Thành tiên sinh gần đây có tốt không?”

Khuôn mặt xinh đẹp, hiện lên lo lắng sâu đậm, khiến người nhìn liền đau lòng.

“Anh Thành muốn tôi đừng lo lắng?” Nàng khẽ cắn môi, vẻ mặt bất lực.

“Ngay cả bác sĩ cũng giúp anh Thành giấu diếm, không chịu nói cho tôi biết sự thật.” Nàng nhỏ giọng nói.

Hắc Trọng Minh cũng không nói gì an ủi nàng. Giang Thành bệnh nặng, là chuyện mọi người đều biết, tất cả an ủi, đều có vẻ quá mức giả tạo.

Ở ngoài mặt, xem ra hắn chuyên tâm nói chuyện với Kim Ngọc Tú, nhưng hắn phát giác, bên cạnh vẻ mặt Mẫu Đơn khác thường.

Nàng đang khấn nguyện.

Tuy rằng, nàng cố ý che dấu, cố gắng duy trì bình tĩnh, nhìn mặt không chút thay đổi, nhưng thân thể nàng khẽ run, vẫn là tiết lộ tình cảm chân chính của nàng, hai mắt của nàng cố ý rũ xuống, lảng tránh tầm mắt người bên ngoài .

Mà người đứng bên cạnh Kim Ngọc Tú tên Lãng Thần lại nhìn nàng, nhìn chằm chằm gần như vô lễ.

Người đàn ông kia nhìn mặt nhú mày, chẳng những hoang mang, hơn nữa còn khiếp sợ, tầm mắt không ngừng ở khuôn mặt Mẫu Đơn, cùng với dáng người chần chừ không đi, như là xác nhận lại cái gì.

Ánh mắt kia, tổn thương nàng. Có vài lần ngẩn ngui, lớp mặt nạ bình tĩnh được nguy tạo, suýt nữa giấu không được bối rối của nàng.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Hắc Trọng Minh nhìn thấy Mẫu Đơn bởi vì ánh mắt đàn ông mà trở nên như thế, thật không biết tại sao. Nhưng ở trước mặt Lãng Thần, Mẫu Đơn lại mất đi bình tĩnh, tất cả đều là vì hắn.

Giọng nói thánh thót của Kim Ngọc Tú thỉnh thoảng truyền đến.

“Lúc này anh Thành quan tâm nhất chính là ba mươi chỗ đỗ tàu trước đây của Kim gia ở bến tàu Hoàng Phố, đều bị người dùng số tiền lớn, uy hiếp dụ dỗ mua đi.” Nàng nhìn Hắc Trọng Minh, con người trong suốt, so với ánh mặt trời còn sáng hơn.

“Xin hỏi, người mua chỗ đỗ tàu, có phải là ngài không?” Suy nghĩ thật nhanh mưu kế buôn bán, bị lời nói của nàng phá tan, mà còn bộ dáng nghiêm túc của nàng, lại đơn thuần giống như cô gái hướng tới thầy giáo đặt câu hỏi.

Hai tròng mắt Hắc Trọng Minh híp lại, sau một lúc lâu lúc sau, mới thấy mở miệng nói.

“Đúng vậy.” Hai từ đơn giản, lại khiến Nelson trợn mắt, há hốc mồm. Hắn muốn nói chen vào, chuyển đề tài đi, Kim Ngọc Tú lại nhẹ nhàng thở dài.

Âm thanh thở dài kia, có thể làm cho đại đa số đàn ông vì vậy mà xúc động, từ trong lòng sinh ra luyến tiếc sâu sắc. Mà Nelson, chính là một trong số đó.

“Như vậy tôi an tâm, ít nhất, chỗ đỗ tàu không phải rơi vào trong tay Tiêu Luyện Mặc.” Chỉ cần nhắc tới Tiêu Luyện Mặc, nàng hơi hơi co rúm lại.

Như muốn quên đi sợ hãi trong lòng, nàng tiếp tục hỏi:

“Chỗ đỗ tàu của Hắc gia ở bến tàu Hoàng Phố đã có hơn năm mươi mấy chỗ, bây giờ lại có thêm ba mươi mấy chỗ nữa, vậy là ngài đã có được hơn phân nửa số chỗ đỗ tàu ở bến tàu Hoàng Phố rồi.” Hắc Trọng Minh không có trả lời.

Kim Ngọc Tú nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé khẽ cắn thận xoa những cánh hoa ở tay áo bên trong.

“Hay là, trừ bỏ khách sạn, sông bạc, cùng với câu lạc bộ đêm ở ngoài, ngài còn có tính toán mới?”

“Tôi chuẩn bị xây dựng nhà máy sản xuất thép ở Thượng Hải.” Hắn nói cực kỳ bình thản.

“Nhà máy thép?” Kim Ngọc Tú suy tư trong chốc lát, thì thào tự nói.

“Phải, là do cung không đủ cầu, cho nên tất yếu phải xây dựng nhà máy thép.” Hắn chủ động nói ra đáp án.

“Là sắt thép.” Kim Ngọc Tú giật mình!

“Đúng rồi, Thượng Hải cần thép, từ trước đến nay đều dựa vào nước ngoài, nếu ở Thượng Hải có nhà máy thép, chẳng những có thể cung ứng nhu cầu ở Thượng Hải, thậm chí có thể tiêu thụ ra nước ngoài.” Đây mới là ý đồ của Hắc Trọng Minh, đó là nguyên nhân mua chỗ đỗ thuyền ở bến tàu Hoàng Phố, một khi quyền sản xuất và tiêu thụ, đều nằm ở trong tay hắn, không khó để đoán được lợi ích sẽ cuộn cuộn mà đến.

“Hắc tiên sinh quả nhiên là mưu tính sâu xa.” Kim Ngọc Tú tán thưởng, còn muốn nói, bên cạnh đích Lãng Thần mở miệng .

“Phu nhân, nên đi thôi.” Hấn nói, hai mắt nhìn chăm chú vào góc yển hội, kẻ địch của Kim Gia, Tiêu Luyện Mặc đã đến, mọi người xúm xít vây quanh hấn, vừa bước vào đại sảnh đã nghe hấn làm càn, ba hoa khoát lác nói lời thô tục, gợi sự chú ý của mọi người.

Kim Ngọc Tú quay đầu lại, cũng là đột nhiên giật mình, vội vàng cáo lui.

“Hắc tiên sinh, tước gia, ta xin cáo từ trước.” Bộ dáng nàng kinh hoàng, như chim hoàng yến thấy sói .

Lăng Thần ở bên cạnh bảo vệ nữ chủ nhân rồi đi, đột nhiên xoay người lại, trong lòng mong mỗi Mẫu Đơn liếc mắt nhìn hấn một cái. Trong mắt hấn, thêm phần chắc chắn.

Nhìn theo bóng dáng Kim Ngọc Tú, Nelson vội vàng hỏi:

“Hắc Báo, anh làm chuyện gì thế, sao lại nói hết với cô ta?” Hấn hoàn toàn không thể hiểu được.

“Cho dù không nói, bà ta cũng có thể điều tra ra.” Hắc Trọng Minh chậm rãi trả lời.

Tiêu Luyện Mặc can thiệp, đủ để cho Kim gia sút đầu mẻ trán, mà hấn nói cho Kim Ngọc Tú, tất cả đều là sắp đặt bố cục chỗ sáng, về phần bố cục chỗ tối , trong lòng hấn đều có tính toán. Đến lúc đó, Tiêu Luyện Mặc cùng Kim gia đấu đá triền miên, cho dù ai thắng ai bại, hấn đều có thể đạt được thời cơ, có được ích lợi lớn nhất.

Nhưng mà, ngoại trừ tranh đấu gay gắt ở ngoài, tâm tư thâm trầm của hấn, vẫn khóa ở trên người Mẫu Đơn.

Sau khi Lăng Thần rời đi, nàng mới ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào bóng dáng đang dần khuất xa của Lăng Thần, nhắm chặt đôi môi đỏ mọng, như là giấu thiên ngôn vạn ngữ.

Ánh mắt của nàng, vẻ mặt của nàng, tất cả biểu hiện, tất cả đều bị Hắc Trọng Minh để ở trong mắt.

Mà tất cả những biểu hiện này chứng tỏ nàng để ý người đàn ông kia biết bao nhiêu.

5. Chương 5

Chương 5

Ở lầu một nơi diễn ra tiệc rượu, có khảm vô số kính.

Mà từ lầu hai trở đi, chính là hành lang vòng tròn. Hành lang này bị ngăn cách bởi ghế lô, còn có rèm rất dày che lấp, là nơi phù hợp dành cho việc riêng tư, người ngồi trong ghế lô, có thể nhìn xuống tiệc rượu, mà không bị người bên ngoài nhìn thấy.

Ghế lô này, là nơi riêng tư tốt nhất của trai gái. Đồng thời, cũng là địa điểm tốt nhất để quan sát.

Một người thanh niên với khuôn mặt tuấn tú nhưng tái nhợt, đang đứng ở xa rào chắn chạm trở bên cạnh ghế lô. Tấm rèm che đầy thân hình của hấn, làm cho người dưới lầu hoàn toàn không nhìn thấy hấn, mà thị lực của hấn vượt trội hơn người thường, rất thuận tiện cho hấn ung dung quan sát.

Khuôn mặt vô cùng khôi ngô cùng thân mình mảnh khảnh, rất dễ dàng làm cho người ta bị mê hoặc, không nhận ra hấn rốt cuộc là nam hay là nữ.

Vừa mới bắt đầu, tầm mắt của hấn, đã dừng ở một nơi duy nhất trong bữa tiệc, không có dời đi.

Bỗng dưng, cửa ghế lô bị đẩy ra, một người đàn ông thô lỗ khoảng chừng ba mươi tuổi , vẻ mặt mang ý cười tiến vào, đặt mông trên ghế dựa, còn đem hai chân đặt trên rào chắn.

Quần áo hấn không chỉnh tề, ngay cả cà- vạt cũng dút trong túi quần, trên cổ còn sót lại vết hôn , mặt mũi nhưng cũng không thể không thừa nhận hấn vẫn rất khôi ngô?

“Cậu rốt cục đã trở lại.” Người thanh niên cũng không có quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng mang theo châm chọc.

Sở Lăng cười, chẳng hề quan tâm.

“Lão Tam, thả lỏng bản thân chút đi, đã có Lão Đại theo sát bên cạnh phụ nhân, không có việc gì đâu.”

“Như vậy cũng không có nghĩa là cậu có thể lơ là nhiệm vụ mà đi chung chạ với đàn bà.” Giọng nói của Liễu Vũ càng lạnh hơn.

“Vừa rồi tôi cũng ở ngay sát vách, không có đi xa.” Sở Lăng mặt dày, hai tay đút vào túi quần, còn chớp chớp mắt phải.

“Hơn nữa, nếu có xảy ra chuyện gì thì cậu đã cho tôi biết rồi, không phải sao?” Liễu Vũ không trả lời, im lặng một lúc thật lâu.

Biết đồng bọn thật sự giận, Sở Lăng mới thở dài một hơi, thu lại thái độ không đứng đắn, cố gắng nhẫn nại hỏi.

“Dưới lầu có tiến triển gì không?”

“Bên cạnh Hắc Báo có một người đàn bà.”

“Bên người hắn lúc nào chẳng có đàn bà, nhưng lại đều là người đẹp” Sở Lăng cố gắng giấu bản thân trong tấm rèm.

”Đàn bà của hắn, từ trước đến nay đều do Bạch Diễm Dung cung cấp.” Đây là bí mật mà toàn bộ Thượng Hải đều biết *đã bảo bí mật mà cả Thượng Hải đều biết (T_T) *choáng*, ko phải bọn ta chém đầu nhá ^^*.

“Thật không?” Liễu Vũ thì ào ào nói.

Sở Lăng hơi chau mày.

“Cậu hẳn là rõ ràng so với tôi, Bạch Diễm Dung đưa cho đàn bà cho Hắc Báo, đều là người đẹp được chọn lựa kỹ càng, bối cảnh sạch sẽ, xuất thân trong sạch.” Hắn vẫn cho rằng, toàn bộ tình báo Thượng Hải, dường như đều nằm trong tay Liễu Vũ.

Liễu Vũ có chút dăm chiêu, vẫn nhìn dưới lầu, mãi một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua, Hắc Báo đối với người đàn bà nào lại lộ ra biểu tình như vậy.” Hắn bình tĩnh nói, nhưng sắc mặt lại có vẻ trắng bệch, hai tay càng nắm chặt rào chắn chặn trở phía trước.

Phản ứng không bình thường của đồng bọn khiến cho Sở Lăng chú ý. Hắn nhú mày, nhìn chằm chằm một bên mặt của Liễu Vũ, nhìn một hồi lâu mới nói.

“Là loại đàn bà thế nào mà có thể khiến cho cậu để ý như vậy?” Hắn tò mò hỏi, rốt cục cũng đứng dậy, đi lên phía trước.

Muốn tìm thấy bóng dáng Hắc Báo, thật ra rất dễ dàng, dù sao cũng đấu nhau nhiều năm, hắn đối với người đàn ông kia đã quen thuộc quá mức. Nhưng mà, khi hắn gặp người bên cạnh Hắc Báo, bóng dáng yếu điệu mê người kia, mắt hắn lập tức sáng lên, nhin không được huyết sáo.

Chiếc váy sexy kia không che lấp được hết thân thể, hấp dẫn tất cả đàn ông, mà lễ phục bên người, dính sát vào đường cong thân thể, ngay cả thắt lưng kim tuyến, cũng như ẩn như hiện.

Hắc Báo thật biết cách hưởng thụ, quả nhiên nên tán thưởng.

Sở Lăng nheo mắt lại, suông sẽ thưởng thức bóng dáng xinh đẹp kia của nàng, ở trong lòng lặng lẽ thúc giục, hy vọng nàng mau mau xoay người lại, để hắn cẩn thận nhìn một cái, xem nàng xinh đẹp đến cỡ nào.

Sau một lúc lâu sau, người đàn bà kia thật sự xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp, ở dưới ánh đèn, rõ rệt vô cùng, cho dù cách hơn nửa phòng tiệc, hắn vẫn có thể thấy rõ ngũ quan xinh xắn của nàng.

Vẻ mặt của Sở Lăng, nháy mắt trở nên khiếp sợ.

Liều Vũ ở một bên, đưa ngón tay mảnh khảnh ra, thẳng chỉ vào Mẫu Đơn, lúc này đang đứng bên cạnh Hắc Báo, nhẹ giọng nói:

“Chính là người đàn bà kia.” gió đêm lạnh buốt, lướt qua từng trận một.

Bước ra đại sảnh rộng lớn kia của khách sạn, khi cánh cửa kính mở ra, đối mặt với gió lạnh, khiến nàng khẽ run lên. Mặc dù bên ngoài bộ váy dạ hội đỏ tươi nàng còn mặc thêm áo khoác, Hắc Trọng Minh ở cửa hàng đã chọn chiếc áo da dày, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh đến run rẩy.

Mẫu Đơn đi theo Hắc Trọng Minh, đang đi xuống cầu thang khách sạn, lái xe chờ đợi rất lâu, sớm đã chạy xe đến cửa kiên nhẫn ngồi chờ.

Đúng lúc bọn họ đứng trước xe thì có một người đàn ông mặc âu phục, vội vàng đi tới, hàn huyên bắt chuyện với Hắc Trọng Minh, bộ dáng thân thiện, nghe nội dung hai người nói chuyện, hình như là bạn làm ăn cũ.

Nhưng là, đối phương không để ý tới nàng, cũng không nói nàng có thể tự lên xe, đến trước khi Hắc Trọng Minh chấm dứt câu chuyện, nàng chỉ có thể đứng ở một bên, hứng cơn gió lạnh thấu xương thổi qua thân mình không ngừng run rẩy của nàng.

Về việc trò chuyện buôn bán, đối với nàng mà nói, không có ý nghĩa gì, nàng cố gắng giấu diếm vẻ mặt nhàm chán, hai tròng mắt trong suốt, không tự chủ nhìn về phía sông Hoàng Phố.

Trên mặt sông, phản chiếu hoàn toàn khung cảnh rực rỡ của đô thị có nhiều người nước ngoài ở, cảnh lung linh trong nước, so với ảnh thật đẹp hơn, càng sáng lạn, giống như là thế giới bên kia.

Nàng lẳng lặng thưởng thức, bởi vì khí hậu rét buốt, nên mỗi lần thở đều phun ra một ngụm khí, cả người đều phủ sương trắng.

Mẫu Đơn hơi hơi sững sốt, không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía chân trời tối tăm, bắt đầu rơi những bông tuyết nhỏ.

A, tuyết rơi!

Khó trách lại lạnh như thế.

Nàng vươn tay ra, đón được bông tuyết lạnh như băng. Nhưng bông tuyết vừa vào tay, trong nháy mắt liền biến mất, chỉ để lại trong tay nàng hơi lạnh ướt át.

Bỗng nhiên trong lúc đó, khóe mắt của nàng thoáng nhìn thấy một tia sáng. Nàng được rèn luyện lúc nào cũng phải cảnh giác, nên nó gần như là bản năng của nàng, làm cho nàng bỗng dưng hết thất thần, quay đầu nhìn lại.

Một chiếc xe màu đen có rèm che, đang chạy về hướng trước cửa khách sạn với tốc độ cao. Tia sáng loang loáng vừa rồi, là thủy tinh của cửa kính xe phản chiếu đèn đường mà thành.

Xe trong nháy mắt tới gần, nàng rõ ràng phát hiện, có người đàn ông nhô đầu ra, trong tay cầm một khẩu súng lục, mà họng súng ở phía đối diện chĩa vào lưng của Hắc Trọng Minh.

Nguy hiểm tới gần, mà hắn cũng không có phát hiện. Hắn không có thấy chiếc xe kia, chuyện này nằm ngoài tầm nhìn của hắn, mà sơ sót nhất thời này, lại tạo cho sát thủ một cơ hội tuyệt vời để ám sát.

Âm thầm bảo vệ hắn, bảo đảm hắn có thể tránh mọi nguy hiểm.

Lời Phu nhân dặn đi dặn lại, hiện lên trong đầu nàng.

Nhưng ngoại trừ nhiệm vụ phu nhân giao, còn có tâm tư nào đó càng khiến nàng vội vàng, càng sâu trầm, khi nhìn thấy hắn gặp nguy hiểm, đột nhiên một trận hoảng sợ tập kích đầu nàng, khiến Mẫu Đơn còn không kịp tự hỏi, thân thể đã có hành động trước.

“Cẩn thận!” Nàng hô to cảnh cáo, chạy về phía trước, khi tiếng súng vang lên, nàng đã bỏ nhào vào trước người Hắc Trọng Minh, đồng thời ngăn cản viên đạn bắn vào hắn.

Tiếng nổ lớn vang lên quanh quần ở trong không khí. Đau nhức khủng khiếp, đồng thời trên vai trái của nàng bị nứt toét ra.

Tất cả mọi người hoảng hốt, ôm đầu kêu sợ hãi , vội vàng ngồi gập thân mình xuống, né tránh viên đạn công kích, chỉ sợ chịu vạ lây.

“Có người nổ súng! Nằm úp xuống! Nằm úp xuống!” Mọi người kêu la, hoảng sợ né tránh. Cách đó không xa truyền đến tiếng lốp bánh xe ma sát trên mặt đất đến chói tai, chiếc xe thần bí có rèm che, sau khi nổ súng xong, liền nhanh chóng tăng tốc mà chạy.

Khi xác định nguy hiểm qua đi, Mẫu Đơn đã đau đến không đứng được .

Đau quá, rất đau .

Nàng cố gắng phải đứng vững, nhưng hai chân yếu đuối, đã không có một chút khí lực dư thừa nào, thân thể nàng bị trúng đạn, chỉ có thể yếu đuối dựa vào trong lòng ngực của Hắc Trọng Minh, áo choàng trắng như tuyết, sang trọng quý phái ban đầu đã bị bắn rách ra, trên đó còn dính rất nhiều bông hoa bằng máu đang không ngừng chảy xuống.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm nàng ngồi xuống. Hơi thở ấm áp phả vào hai gò má lạnh như băng của nàng. Nàng yếu đuối mở mắt ra, chỉ thấy trong mắt Hắc Trọng Minh tràn ngập lửa giận, làm cho người ta sợ hãi?

Hắn tháo cà- vạt ra, nhanh chóng trói chặt bả vai của nàng, đè lên miệng vết thương không ngừng chảy máu kia. Sau đó, hắn không hề lưu tình chút nào, đưa tay buộc chặt cà- vạt, buộc thật mạnh để ngăn chặn miệng vết thương vì bảo vệ hắn mà trúng đạn của nàng.

Đau đớn trong nháy mắt tăng lên gấp bội, nàng khó có thể chịu đựng được, liên tiếp hít không khí, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Hắc Trọng Minh không vì như vậy mà buông tay, ngược lại buộc càng thêm chặt. Hắn thậm chí không có liếc nhìn nàng một cái, liền quay đầu hướng tới Châu Mãn, thủ hạ của mình, đang đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đuổi tới, lạnh lùng ra lệnh.

“Gọi điện thoại bảo bác sĩ Hoàng đến nhà. Còn nữa, điều tra xem ai nổ súng, bắt sống hắn cho tôi, tôi muốn đích thân làm thịt hắn.” Tuyết trắng phía chân trời, thản nhiên bay xuống, dừng ở trên mái tóc đen của hắn.

Giờ phút này trên khuôn mặt tuấn tú kia, từ khi Mẫu Đơn gặp đỡ hắn đến nay, đây là vẻ mặt hung ác nhất.

Hắc Trọng Minh ôm nàng, vội vàng lên xe, quai hàm siết chặt lại. giọng nói hắn cực kì lạnh, ra lệnh với lái xe. “Dùng tốc độ nhanh nhất trở về cho tôi.” Hắc Trọng Minh thịnh nộ ra lệnh, không một ai dám cãi lời. Lái xe kinh hãi, chăm chú giẫm lên chân ga, lái xe với tốc độ cực kỳ nhanh, ở trong đêm đen nhanh như điện chớp, gào thét chạy đi.

Vừa mới lên xe, hắn liền vươn tay sờ vào tấm lưng trần trụi của nàng.

Mẫu Đơn quả thật không thể tin được.

Người đàn ông chết tiệt này , chẳng lẽ không có một chút nhân tính sao?

Nàng đã bị trọng thương, thế mà hắn còn muốn Muốn. Tiếng mắng phẫn nộ đã muốn vọt tới bên miệng Mẫu Đơn, nhưng sau lưng nàng bàn tay thô ráp lại thu trở về, không có tiếp tục làm càn.

“Viên đạn không có bắn xuyên qua, vẫn còn nằm trong cơ thể em.” Hắn trầm giọng nói.

Hóa ra, hắn chạm vào lưng trần của nàng, chỉ là vì xác nhận vết thương của nàng. Nàng thở hổn hển một hơi, ngược nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Em biết.” Nàng mở miệng, giọng nói so với trong tưởng tượng của bản thân thì suy yếu hơn.

Hắc Trọng Minh ôm nàng, để cho nàng ngồi ở trên đùi hắn, bàn tay to từ đầu tới cuối chỉ ép chặt vết đạn nàng trên vai, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy thấm ướt cà- vạt, máu đỏ dính đầy người hắn, khiến bàn tay hắn vừa ẩm ướt lại vừa trơn trượt.

“Tôi nghĩ người bình thường thấy viên đạn, đều biết tránh xa một chút.” Hắn nhếch đôi lông mày rậm, trừng mắt người con gái bé nhỏ trong lòng ngực nói, giọng nói nghiêm khắc giống như là quả trách.

Miệng của nam nhân này, vĩnh viễn không phun ra được lời tốt đẹp.

Mẫu Đơn mặc kệ, đau đớn quá độ cùng với lượng máu chảy ra không ít, làm cho nàng càng lúc càng suy yếu. Nàng nhắm hai mắt lại, cảm thấy được thế giới, như đang xoay tròn, hơn nữa càng xoay tròn, nàng càng lóa mắt.

Đáng giận, lạnh quá!

Rốt cuộc nàng đến đây để làm cái gì?

Mẫu Đơn bắt buộc bản thân tự hỏi, đem sự chú ý từ miệng vết thương đang đau đớn kia chuyển đi.

Đúng rồi, nàng phải bảo vệ người đàn ông này.

Tuy rằng, hắn rất đáng chết, nhưng hắn không thể chết được – còn chưa thể chết được!

“Người đàn bà này!” giọng nói của Hắc Trọng Minh đột nhiên vang lên trong lúc nàng đang mơ màng.

“Mở mắt ra!” Hắn ra lệnh cho nàng.

Mẫu Đơn thở hổn hển, nàng từ trong thế giới u mê kia bị hắn kéo ngược trở lại. Nàng mở hai mắt, không ngờ phát hiện, khuôn mặt tuần tú đang khấn trương kia ở rất gần, dường như là kề sát ở trước mặt nàng.

Trên khuôn mặt ngăm đen khô ngô kia, có chút tức giận.

“Bây giờ còn chưa đến lúc ngủ.” Hắn lớn tiếng nói.

“Em.” Nàng giận dữ trừng mắt hắn, buồn bực nói.

“Em biết.”

“Vậy tiếp tục tỉnh táo cho tôi.” Hắc Trọng Minh quay lại trừng mắt nhìn người phụ nữ sắc mặt đang tái nhợt trong lòng kia, ngang ngược yêu cầu.

“Sợ, sợ em. làm bắn xe của ngài sao?” Tuy rằng yếu ớt khó chịu, nhưng nàng vẫn như cũ nhịn không được mở miệng châm chọc.

“Đúng vậy.” Đôi tay mạnh mẽ ôm nàng càng chặt.

Hắn ngẩng đầu lên, con người đen lợi hại vừa nhìn cảnh phố phía trước vừa tính toán khoảng cách, nhưng vẫn kiên trì nói chuyện cùng nàng .

“Đây là xe mới của tôi, vừa mới đổi được vài ngày, tôi cũng không muốn nó bắn nhanh như vậy ”

“Ai bảo ngài ôm em lên xe “ nàng mở miệng châm chọc, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Đây là ngài. Gieo gió gặt bão.” Nàng hít vào một hơi, cố gắng muốn tỉnh lại, nhưng từng trận gió liên tục từ cửa xe lùa vào, khiến nàng nhịn không được run rẩy.

Xe nhanh chóng xuyên qua bóng đêm bao phủ ở trong thành thị.

Tuy rằng, Hắc Trọng Minh giống như cái lò sưởi tỏa hơi ấm, nhưng nàng nằm ở trong ngực hắn lại vẫn cảm thấy rất lạnh, mà vết thương trên vai, cũng đau nhức như trước, dần dần khiến nàng chết lặng, nàng từ từ không cảm giác được đau đớn, chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, càng lúc càng suy yếu.

Quả thật là châm chọc , người đàn ông này rõ ràng là kẻ thù, mà nàng lại có thể vì cứu hắn, mà chết ở trong lòng ngực hắn.

Ý thức Mẫu Đơn dần trở nên mơ hồ. Bởi vì mất máu quá nhiều nàng chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, lần thứ hai ý thức rơi vào khoảng không tăm tối vừa mới thoát ra, từ từ nàng lịm đi.

“Người đàn bà này! Nhìn tôi!” Không thể, nàng mệt mỏi.

“Mở mắt ra!” giọng nói của hắn lạnh như băng, mà cơ thể lại nóng như lửa.

“Người đàn bà này!” Nàng ở trong bóng tối, nghe được hắn lớn tiếng ra lệnh.

“Mở mắt ra, đừng để tôi nói lần thứ hai.” Nàng vẫn không để ý đến.

Đủ rồi, nàng mệt mỏi quá, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không quan tâm, chỉ muốn đi vào giấc ngủ ngon, nhưng lại cảm thấy. một cơn đau đớn kịch liệt bỗng dưng phát ra ở vai phải không bị thương của nàng.

Đau đớn vô cùng khiến nàng kêu ra tiếng, ý thức từ trong bóng tối, nhanh chóng đi ra.

Nàng đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, theo trực giác nàng mở to mắt, thấy vai phải có dấu răng, qua vài giây mới hiểu được chuyện gì.

Hắn cắn nàng, hơn nữa cắn rất mạnh, cơn đau nhức kia, làm cho nàng tỉnh táo lại.

Đau đớn và buồn bực cùng nhau ập đến, trong khoảng thời gian ngắn Mẫu Đơn cũng không biết lấy sức lực từ đâu, theo phản xạ liền vung tay đánh trả, hung hăng tát hắn một cái.

Bốp!

Hắc Trọng Minh không có né tránh, vì bị đánh nên trên khuôn mặt khô ngô nghiêm khắc kia nháy mắt xuất hiện một khối đỏ sẫm.

Mẫu Đơn thở phì phò, cắn răng trừng mắt hắn.

“Ngài đang làm cái gì?” Nàng chất vấn.

“Giúp em duy trì tỉnh táo.” Hắn coi như không có việc gì mà trả lời, khuôn mặt tuấn tú không có chút bất an, cũng không có nửa điểm tức giận, còn cúi đầu nói, liếm liếm vào vết thương trên vai phải của nàng đã bị hắn cắn.

“Tôi đã cảnh cáo em.” Hắn thần nhiên nói.

Người đàn ông này thật không khác gì dã thú.

“Tôi nên để viên đạn kia xuyên qua đầu ngài?”

“Đúng vậy, em hắn là nên làm thế.” Hắc Trọng Minh nhếch khóe miệng, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đang ngược lên kia, lạnh lùng cười nói: “Đáng tiếc không còn kịp rồi.” Chiếc xe lướt nhanh, rốt cục cũng dừng lại ở trước cửa Hắc gia, sớm có người thông báo, xảy ra chuyện nghiêm trọng ngoài ý muốn, nên cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng, bảo vệ và người hầu thấy xe dừng lại, liền lập tức tiến lên mở cửa xe.

“Bác sĩ Hoàng đâu?” Hắc Trọng Minh ôm Mẫu Đơn xuống xe, nhanh chóng đi thẳng về phía phòng.

Chân trước của hắn vừa mới bước phòng khách đã thấy một bác sĩ già đeo kính mắt viền vàng, người đầy bụi bặm, mang theo va li da tiến đến “Tôi ở trong này,” Ông ung dung nói, vẻ mặt bình tĩnh, đối với sự việc như thế này thấy mãi riết rồi quen.

“Tình trạng thế nào?”

“Cô ấy bị trúng đạn.”

“Viên đạn đâu?”

“Còn ở trong miệng vết thương.”

“Ý thức thế nào?” Hắc Trọng Minh cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng ngực liếc mắt một cái, tuy rằng miệng nàng tím ngắt, sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể tựa đầu trên vai hắn, nhưng nàng vẫn trừng mắt nhìn hắn, không có nhắm mắt lại.

“Cô ấy tỉnh.”

“Tốt lắm.” Khi hai người đàn ông nói chuyện, Hắc Trọng Minh đã ôm nàng đi tới phòng ngủ. Hắn đem nàng đặt trên giường, nhưng bàn tay vẫn ngăn miệng vết thương trên vai nàng.

Bác sĩ Hoàng nhanh chóng đeo găng tay, dùng bông băng chấm cồn, cúi người cẩn thận lau vết máu gần miệng vết thương, vừa nhẹ nhàng lau vết thương, nhưng vẫn không quên hỏi thăm: “Tiểu thư, cô nghe thấy

tôi nói chuyện không?” Cồn kích thích làm cho nàng đau đến nỗi hít thở không thông, trong khoảng thời gian ngắn không mở miệng được, chỉ có thể gật đầu hưởng ứng.

Bác sĩ Hoàng gật gật đầu, lấy ra một bình thủy tinh nhỏ, cùng một hòm sắt, từ bên trong hòm lấy ra cây kim tiêm. Ông đem thuốc gây tê cho vào trong ống tiêm một cách thành thạo.

“Tôi phải lấy viên đạn ra”. Ông kiên nhẫn giải thích.

“Bây giờ tôi sẽ gây tê cho cô, nhưng gây tê bình thường phải đợi đến năm, mười phút sau, mới hoàn toàn có tác dụng. Cô đã mất rất nhiều máu, tôi phải mau chóng mổ cầm máu, cho nên không thể đợi cho đến khi thuốc hoàn toàn có tác dụng.” Điều này cũng có nghĩa là khi cảm giác đau đớn của nàng còn chưa biến mất thì nàng phải tiếp nhận thêm cơn đau nhức do phẫu thuật gây ra. Vì mạng sống, nàng không có sự lựa chọn nào khác.

Nàng chỉ có thể đồng ý.

” Ông, ông bắt đầu đi.” Bác sĩ Hoàng gật gật đầu, đem kim tiêm đâm vào vai nàng, sau đó ngẩng đầu lên, nói với Hắc Trọng Minh, người vẫn hoàn toàn không rời đi kia: “Tiên sinh, ngài có thể dời tay đi.” Vẻ mặt của Hắc Trọng Minh không hề có biểu hiện gì, đem bàn tay dính đầy máu dời đi khỏi cái cà vạt sang trọng quý phái đang tạm thời buộc chặt để cầm máu trên vai nàng. Lúc này, cái cà vạt kia đã dính đầy máu của nàng, đến nỗi không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó.

Bác sĩ Hoàng cầm lấy dụng cụ y tế, cắt bỏ cà vạt, máu vẫn còn chảy ra, nhìn thấy miệng vết thương hơi mở ra một chút, sau đó ông banh miệng vết thương ra.

Trong nháy mắt dao giải phẫu hạ xuống, Mẫu Đơn cắn chặt môi, cố chịu trận đau nhức kia, từng giọt từng giọt mồ hôi từ trên trán của nàng nhanh chóng túa ra.

Lúc đầu nàng còn chịu đựng được. Nhưng khi thầy thuốc kia rạch miệng vết thương ra, sự chịu đựng của nàng đã vượt qua cực hạn, đau đớn làm cho nàng mất đi lý trí, thậm chí nắm chặt tay, muốn tấn công thầy thuốc vì đã làm tăng thêm đau đớn của nàng.

Động tác của Hắc Trọng Minh nhanh hơn so với nàng. Không biết từ lúc nào hắn đã đến bên giường, dùng bàn tay to dính đầy máu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đã muốn nâng lên chuẩn bị tấn công của nàng.

“Đừng làm như vậy. Tấn công ông ấy, sẽ không làm ọi chuyện tốt hơn đâu, sẽ chỉ làm cho ông ta mất nhiều thời gian hơn thôi.” Hắn dùng tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán của nàng, con người đen chăm chú nhìn nàng “Lúc này em phải nhẫn nại.”

Nhẫn nại sao? Hắn nói thật đơn giản

Người bị bác sĩ cầm cái kim sắc nhọn, tìm kiếm qua lại ở miệng vết thương, đâu phải là hắn!

Cái kim lạnh như băng kia lại bắt đầu quấy nhiễu, Mẫu Đơn hít một ngụm khí, cả người túa ra mồ hôi lạnh, bởi vì cơn đau đớn đáng sợ này đã làm cho thân thể của nàng cong lên.

“Đừng nhúc nhích.” Hắc Trọng Minh nhanh chóng nằm úp người xuống, dùng một tay kia đè nặng đầu vai của nàng, không cho nàng nhúc nhích.

Mẫu Đơn thở gấp gấp, dường như muốn ngất đi, hai tay bị kiềm kẹp, trái lại nắm chặt tay hắn, mới có thể ngăn cản bản thân không tấn công vị bác sĩ đang cứu vớt mạng sống của nàng.

Nhưng mà, đau quá.

Môi nàng mất đi sắc đỏ, nhẹ nhàng run rẩy: “Phải mất. phải mất bao lâu nữa?” Ánh mắt Hắc Trọng Minh sâu thẳm. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn người đứng ở bên giường, đang chuyên tâm đang tìm viên đạn.

“Nhanh lên.” Hắn hạ lệnh.

“Tôi biết.” Bác sĩ Hoàng ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có, tiếp tục tìm kiếm.

“Viên đạn bị nát, còn có hai mảnh nhỏ, ngài giữ chặt cô ấy.” Cái kim lạnh như băng, lại tiến vào ở chỗ sâu trong miệng vết thương, lần lượt quấy qua quấy lại. Nàng đau đến rơi lệ, thở dồn dập, hai mắt lờ mờ nước mắt, càng dùng sức nắm chặt tay hắn.

Hắc Trọng Minh nhìn chăm chú vào Mẫu Đơn đang ở trước mắt cố sức chịu đựng đau đớn, lại run rẩy không thôi. Hắn cũng từng bị viên đạn bắn trúng nên biết rõ cảm giác đau đớn đến tận xương tủy này là như thế nào, có nhiều người đàn ông trong cơn đau đớn này cũng giãy dụa kêu to, mà nàng cho dù cắn đứt môi, chảy nước mắt, vẫn chưa từng hô một tiếng đau nào.

Nàng chìm sâu trong đau đớn, hết hít vào rồi thở ra, dùng bàn tay nhỏ bé siết chặt tay hắn, móng tay đâm vào da hắn, từng trận đau đớn cứ hết lần này đến lần khác từ bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng truyền vào trong tay hắn.

Bộ dáng vừa kiên cường lại vừa yếu ớt kia, không hiểu tại sao lại tác động tới hắn.

“Kêu lên đi, như vậy sẽ khiến em cảm thấy dễ chịu hơn một chút.” Hắn mở miệng nói.

Câu nói kia, dường như được cho là an ủi.

Người đàn ông tàn nhẫn như vậy, cũng sẽ an ủi người khác sao?

Mẫu Đơn thở dốc nhìn Hắc Trọng Minh, trên đôi lông mi dính đầy nước mắt.

Nàng cảm ghét bản thân giờ phút này sao lại trở nên yếu đuối, cảm hận bản thân mình như cây tơ hồng, chỉ có thể dựa vào người hắn. Nhưng là, nàng không có cách nào buông tay ra, vẫn nắm chặt bàn tay to ấm áp của hắn, như là người chết đuối vớ được một khúc gỗ trôi dạt vậy.

Sức lực giống như xuyên qua tay hắn, truyền đến trong người nàng..

Nàng không ngừng nói với bản thân mình, là do nàng mất quá nhiều máu mà sinh ra ảo giác, nhưng vẫn như cũ không thể buông tay. Khi một đợt đau đớn khác xuyên thấu miệng vết thương, nàng đau đến không thể kiềm chế được, tiếng khóc dường như muốn trào ra khỏi miệng, nhưng đến giây phút cuối cùng lại bị nàng mạnh mẽ nhịn xuống.

Người đàn bà này thật ngoan cố!

Biểu hiện vừa dũng cảm vừa nhu nhược lại vừa đau khổ của nàng khiến cho ngực hắn như bị người ta bóp chặt, tuy không đau đớn nhưng cũng làm cho hắn tức giận, mất đi khả năng duy trì bình tĩnh.

“Nói cho tôi biết, vì sao em thay tôi đỡ viên đạn kia?” Hắn nắm khuôn mặt của nàng, táo bạo chất vấn, muốn dời đi sự chú ý của nàng.

Vấn đề này làm cho nàng kinh hãi, dường như ngay cả hô hấp cũng thiếu chút nữa ngừng lại.

“Em.... không muốn.....” Nàng ứa mồ hôi lạnh, mở miệng đứt quãng.

“Tôi không tin.” Hắn nhìn nàng, cười lạnh.

“Em cũng không thích tôi, vì sao còn muốn cứu tôi?”

“Em không. em không biết.” Nàng càng lúc càng bối rối.

“Nói cho tôi biết.” Hắn đè nàng xuống, đôi mắt đen nhú lại, tiếp tục ép hỏi

“Tại sao?” Hắn ép hỏi, làm cho nàng kinh hoảng.

Vì nhiệm vụ!

Vì nhiệm vụ!

Chỉ là vì nhiệm vụ!

Ở trong lòng nàng hò hét. Lại biết cho dù như thế nào cũng không thể nói ra. Gây tê bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng nàng lại kháng cự tác dụng của thuốc, biết mình phải tìm lý do thuyết phục hắn, ngàn vạn lần không thể làm cho hắn nghi ngờ.

Ý thức sẽ tiêu đi, nàng cố gắng chống đỡ, run giọng trả lời.

“Bởi vì em cần. Cần tiền Để bảo đảm tương lai của em. Nếu ngài. chết. em chỉ có thể quay về. Trở về. Trở lại câu lạc bộ đêm. em. em không muốn trở về. người đàn ông khác. chưa chắc đã tốt hơn ngài.” Hấn cũng không tin lý do nàng nói, phụ nữ có lẽ yêu tiền, nhưng không có một phụ nữ nào ngu dốt đến nỗi vì tiền mà trả giá bằng tính mạng của mình.

Nhưng hấn không có nghi ngờ nàng, cũng không có tiếp tục ép hỏi nàng.

“Ừ.” Hấn nhìn chăm chú vào đôi môi trắng bệch run rẩy của nàng, thông thả nhếch khóe miệng, khi bác sĩ Hoàng dùng cái kim kẹp lấy mảnh đạn cuối cùng kia, hấn từ từ lau đi mồ hôi trên trán nàng, vỗ về khuôn mặt ẩm ướt của nàng, mở miệng cam đoan.

“Tôi sẽ giữ em ở bên cạnh.” Câu trả lời này làm cho Mẫu Đơn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khi bác sĩ Hoàng buông cái kim, bắt đầu giúp nàng cầm máu khâu lại vết thương, cuối cùng nàng cũng không chống cự được tác dụng của thuốc gây tê. Hai mắt của nàng dần dần mờ mịt, lo lắng bắt đầu tiêu tan, ngay cả suy nghĩ cũng càng ngày càng không rõ ràng.

Khuôn mặt tuấn tú trước mắt, dần dần trở nên mơ hồ.

Mất quá nhiều thể lực, Mẫu Đơn rốt cuộc không chống đỡ được, mệt mỏi cùng với tác dụng của thuốc, từ từ nhắm mí mắt lại.

Lúc này đây, nàng rốt cuộc có thể ngủ một giấc.

Hắc Trọng Minh không có cản nàng nữa, mà lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, thật lâu không có rời đi.

6. Chương 6

Chương 6

Nóng.

Nóng quá.

Chung quanh tối đen dường như vô biên vô tận, vĩnh viễn không nhìn thấy điểm dừng.

Mà nàng giống như đang chạy trong bóng đêm nóng rực, nhiệt độ từ bốn phía tiến đến nàng, nàng giẫm lên nơi nào cũng đều làm cho lòng bàn chân của nàng bỏng rát, nàng không ngừng... không ngừngchạy trốn, nhưng hoàn toàn không có cách nào thoát ra khỏi nhiệt độ cực nóng này, màn đêm cùng với yên lặng bao phủ lấy nàng.

Đột nhiên một tiếng nổ phát ra, lửa cháy phừng phừng, xé rách màn đêm, lửa từ trong mặt đất thoát ra, chẳng mấy chốc mà tất cả mọi thứ chung quanh đều bị bao trùm trong biển lửa.

Trong lòng hoảng loạn, nàng nghe thấy giọng nói của mẹ.

“Ngoan, bảo bối ngoan, không có việc gì, không có việc gì đâu....” Mẹ an ủi nàng, giọng nói dịu dàng kia như vang vọng ở bên tai.

Mỗi đêm, mẹ đều dùng giọng nói dịu dàng dễ nghe này để hát những bài hát dân gian, dỗ nàng đi vào giấc ngủ.

Mỗi một lần như thế nàng đều ngửa đầu nhìn vào khuôn mặt dịu dàng của mẹ ở dưới ánh trăng, cho đến khi chìm vào giấc ngủ. Mà nay, bao quanh khuôn mặt dịu dàng kia không phải ánh trăng, mà là ánh lửa.

Mẹ vươn tay ôm lấy nàng trên giường.

“Mẹ, con nóng quá.”

“Ngoan, mẹ biết. Nhà đang cháy, con đừng sợ, mẹ mang con đi ra ngoài.”

Trong lòng tràn ngập sợ hãi, nhưng bởi vì có sự dỗ dành của mẹ nên đã tiêu tan đi không ít. Nàng tiến sát vào trong lòng của mẹ, vẫn cho rằng nơi này là nơi an toàn nhất trên đời.

Tuy rằng nàng nhìn thấy ngọn lửa hừng hực thiêu cháy hết quần áo, giày dép của nàng, còn tham lam cắn nuốt con búp bê đang nằm bên giường mà thảng trước cha đã mua cho nàng, nhưng mà chỉ cần ở trong lòng ngực của mẹ, nàng sẽ không sợ hãi gì cả.

“Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan, mẹ yêu con nhất có biết không?”

Nàng ngửa đầu nhìn vào khuôn mặt của mẹ trong ánh lửa, ngoan ngoãn gật đầu.

“Đến đây, nhắm mắt lại. Nghe mẹ nói này, dù lát nữa có xảy ra chuyện gì, cũng không được mở mắt ra, có biết không?”

Nàng quả thật là một cô bé ngoan, cho nên nghe lời mẹ nhắm chặt hai mắt, tùy ý mẹ dùng tấm vải ẩm ướt bao bọc thân thể của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực.

Sau đó mẹ bắt đầu chạy.

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, không khí càng lúc càng trở nên nóng cháy, khó có thể chịu được. Nàng dùng bàn tay nhỏ bé quàng chặt cổ mẹ, nhưng vẫn nhắm chặt hai mắt.

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên làm rung chuyển cả căn nhà.

Đột nhiên mẹ bị té ngã, kêu đau ra tiếng, nhưng hai tay vẫn bảo vệ nàng chặt chẽ, không muốn để cho nàng bị tổn thương.

Vì mẹ vấp té nên tấm vải ẩm ướt bao bọc lấy nàng bị mở tung ra, nàng mở to hai mắt, hoảng sợ khi nhìn thấy hai chân của mẹ đã bị cây trụ sập đè lại.

“Bảo bối, chạy mau, có nghe hay không, chạy mau.”

Mồ hôi cùng nước mắt làm ướt đầm khuôn mặt lem luốc và ửng hồng vì lửa nóng, mà sợi tóc xinh đẹp kia cứ từ từ, từ từ bị ngọn lửa thiêu rụi thành than, chỉ cần chạm vào một cái liền nát vụn.

“Không, không được, con không chạy....” Nàng kêu khóc, ôm chặt mẹ không rời, còn dùng bàn tay nhỏ bé lôi kéo bàn tay to của mẹ.

“Mẹ, chúng ta cùng chạy, cùng chạy đi....”

“Không còn kịp rồi, con mau chạy đi, nhanh lên....”

Mẹ rơi lệ đầy mặt, thúc giục nàng.

“Mau chạy ra cửa, ngoài đó chính là đường phố, con mau chạy ra đi....” Không, nàng không muốn, nàng không muốn buông mẹ ra để chạy một mình.

Nàng liên tục thử đi thử lại, nhưng cây trụ bị sụp xuống kia vẫn không mấy may lay động, càng kéo thì cây trụ đè trên chân mẹ càng không nhúc nhích.

“Bảo bối ngoan, con đừng khóc.”

Thấy nàng vẫn không chịu đi, mẹ dùng tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói lại.

“Bảo bối ngoan, cây trụ này con chuyển không được. Con chạy ra ngoài tìm người, gọi người đến giúp đỡ, được không?”

Nghe mẹ nói vậy, nàng ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng.

“Được, con đi tìm người, gọi người đến giúp mẹ...” Đôi mắt mẹ hàm chứa nước mắt, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười.

“Ừ, con đi đi, nhanh lên, mẹ ở đây chờ con.”

Bên trong ánh lửa, mẹ nhẹ giọng nói.

“Bảo bối, hãy nhớ kỹ, mẹ yêu con nhất, biết không?”

Nàng có chút lo lắng, nhưng vẫn gật gật đầu, nhìn thấy nụ cười khích lệ của mẹ, nàng xoay người chạy nhanh ra cửa, muốn đi tìm người cầu cứu.

Nhưng nàng vừa mới chạy ra đến cửa chính, chợt nghe thấy một tiếng nổ khác từ phía sau truyền đến.

Nàng hoảng sợ quay đầu lại chỉ nhìn thấy một ngọn lửa lớn cao đến tận trời, căn nhà bị ngọn lửa cắn nuốt, cuối cùng căn nhà gỗ chống đỡ không nổi, toàn bộ đều sụp đổ.

Đó là nhà của nàng, mẹ của nàng vẫn còn ở bên trong, còn bị đè ở phía dưới cây trụ.

“Mẹ...” Nàng xoay người muốn chạy vào trong, trên đường lại bị người ta giữ chặt lại.

Khói bụi mịt mờ, “Không, mẹ ơi, mẹ ơi...” Nàng không ngừng giãy dụa nhưng vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa bao trùm hết tất cả mọi thứ.

Bóng tối.

Giấc mộng vừa rồi làm cho trái tim nàng đau nhói, khiến nàng đột nhiên tỉnh lại.

Trên mặt của nàng còn có nước mắt, mà nhiệt độ tăng cao trong thân thể nàng cũng không vì nàng tỉnh lại mà theo cơn ác mộng tan biến đi, ngược lại nó vẫn cứ tra tấn nàng.

Nàng có ý muốn ngồi dậy nhưng bả vai đau đớn lại làm cho nàng hít thở không thông, lại ngã về phía giường.

Chết tiệt! Đau quá!

Sao lại như vậy?

Nàng thở hổn hển, đau đớn đến nỗi toàn thân phát run, sau đó đầu óc choáng váng mới dần dần nhớ lại rõ ràng mọi việc.

Đúng rồi, nàng thay người đàn ông kia đỡ một viên đạn.

Dùng bàn tay phải không bị thương lau đi nước mắt, nàng lại một lần nữa di chuyển thân mình. Lần này tuy rằng miệng vết thương trên vai trái vẫn còn làm cho nàng đau đến phát run, đổ đầy mồ hôi, nhưng nàng vẫn vùng vẫy ngồi dậy.

Thế nhưng động tác đơn giản này cũng đã làm hao tổn hết phần lớn khí lực của nàng, làm lúc nàng ngồi xuống thì toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi, không ngừng run rẩy, mệt mỏi, liên tiếp thở dốc.

Mẫu Đơn nhìn bốn phía, cảm thấy kinh ngạc, nơi này đúng là phòng ngủ của Hắc Trọng Minh, nơi mà nàng nằm, chính là giường của hắn.

Nàng không hiểu tại sao Hắc Trọng Minh không có để cho người ta mang nàng qua chỗ khác. Nàng đã bị thương, với hắn mà nói là không có giá trị để triển lãm, thậm chí ngay cả giúp hắn làm ấm giường cũng không được.

Vết thương khiến cho nàng bị sốt cao, làm iệng lưỡi nàng khô khốc, từng đợt mồ hôi lạnh thấm ướt chiếc áo ngủ của nàng.

Ngoài cửa sổ ánh trăng đã bị mây che phủ, ánh trăng theo cửa sổ tiến vào bên trong phòng làm cho tất cả mọi vật đều tỏa sáng nhàn nhạt.

Thật vất vả lắm nàng mới tìm thấy trên bàn có một bình nước.

Mặc dù mệt mỏi nàng cũng không thể kiềm chế được cơn khát, cuối cùng vận dụng hết sức lực để di chuyển hai chân bước xuống giường.

Nhưng vừa mới đứng dậy thì hai chân của nàng liền run rẩy như chiếc lá trong gió. Nàng muốn trở lại giường ngồi, gọi người đến giúp đỡ, tuy nhiên tính cách quật cường của nàng không cho phép nàng để người ta nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của mình, lại càng không nguyện ý mở miệng cầu xin người khác.

Đáng ghét, chỉ vài bước thôi mà, nàng đương nhiên vượt qua được.

Mẫu Đơn vịn lấy vết thương đang đau đớn ở vai, đi về phía bình nước, nhưng mới bước được ba bước nàng đã chống đỡ không được, vụng về ngã xuống đất.

Cú ngã này làm cho vai của nàng đau đến choáng váng đầu, hoa mắt gần như muốn rơi nước mắt một lần nữa.

Nàng cố gắng dùng tay phải để tự nâng mình dậy nhưng lại vô tình đẩy tấm thảm trải sàn ở phía dưới người ra. Trải qua một hồi cố gắng, cuối cùng nàng vẫn té ngã trên mặt đất, hơi thở suy yếu.

Không còn tấm thảm, đá hoa cương ở phía dưới người nàng lạnh giống như một khối băng.

Nàng chạm vào thì thấy chúng thật cứng rắn và lạnh lẽo, mang đi một ít nhiệt độ trên người nàng.

Nàng nằm trên mặt đất, ở dưới ánh trăng, giãy dụa và thở dốc, nàng cảm thấy bản thân giống như một người tàn phế, chỉ đi đến bên cạnh bàn để lấy nước uống, chuyện đơn giản như vậy mà cũng làm không được.

Nàng thật sự rất muốn uống nước.

Nhưng mà, sàn nhà thật lạnh làm nàng cảm thấy thật thoải mái, hơn nữa nàng quá mệt mỏi, không thể đi được nữa.

Một lát sau, sàn nhà lạnh như băng bắt đầu làm cho nàng cảm thấy lạnh, bên trong căn phòng khép kín này cũng không thể làm cho nhiệt độ của toàn bộ sàn nhà ấm lên.

Nàng cắn chặt môi, nhưng thân thể vẫn không ngừng run rẩy, cố gắng cắn chặt hàm. Hiện tại nàng rất suy yếu, toàn thân run lên bởi vì nàng cảm thấy rất lạnh.

Lúc cơn lạnh làm cho nàng run rẩy, trong nháy mắt nàng đột nhiên nghĩ đến, có lẽ đến sáng ngày hôm sau mới có người phát hiện ra nàng, lúc đó nàng đã chết cứng ở chỗ này.

Hắc Trọng Minh nhất định tức chết.

Hắn nhất định tức giận, nàng dám cả gan làm dơ phòng của hắn, lại còn chết trong phòng hắn nữa.

Ý nghĩ này làm cho Mẫu Đơn cảm thấy dễ chịu rất nhiều, tuy rằng vẫn đang run run nhưng dường như khóe miệng lại lộ ra một nụ cười. Ít nhất nàng còn có thể làm dơ phòng của hắn.

Đúng lúc này thì có người đi đến.

Nàng không thể nhúc nhích, nhưng vẫn có thể cảm giác được có người đang mở cửa.

Sau đó, người này cất bước tiến về phía nàng.

Nàng muốn trợn to mắt nhưng sức lực lại suy yếu đến mức thở không ra hơi.

Người này phát hiện nàng té trên mặt đất nhưng không có kêu to, cũng không có chạy đi gọi người tới, chỉ là vươn tay kéo tóc của nàng qua hai bên, sau đó đo lường mạch đập của nàng, tiếp theo dễ dàng bế nàng đứng lên, đem nàng đặt trên giường.

Hắc Trọng Minh?

Nàng băn khoăn tự hỏi, lại có chút không xác định, bởi vì Hắc Trọng Minh hoàn toàn không phải là người có tâm tính thiện lương, chứ đừng nói đến việc hắn chủ động chăm sóc bệnh nhân, quả thật là kỳ tích, còn không thì đây là điềm báo trước của ngày tận thế.

Mà người này, sau khi ôm nàng đặt trên giường, thậm chí còn đi rót một ly nước, ngồi xuống ở bên giường, để cho nàng dựa vào trong lòng hắn, đem ly nước đưa đến bên miệng nàng, kiên nhẫn chậm rãi đút nàng uống nước.

Nước mát từ từ chạy xuống cổ họng, đánh tan cơn khát.

Không, không phải hắn.

Người đàn ông tàn nhẫn kia không có tính nhẫn nại như vậy, lại càng không dịu dàng như thế này.

Nàng suy nghĩ.

Là ai?

Người hầu sao? Hay là lão Trương quản gia?

Ở phía sau có một mùi hương quen thuộc xông vào chóp mũi nàng, nàng hơi hơi cứng đờ, kinh sợ khi phát hiện đó là mùi xì gà quen thuộc mà Hắc Trọng Minh vẫn thường hút.

Không, không thể nào, không thể nào là hắn.

Thật kỳ lạ, kinh hoàng chợt nảy lên trong lòng nàng.

Người đàn ông kia sau khi đút nàng uống xong ly nước thì để ly nước xuống, cầm lấy khăn mặt, giúp nàng lau đi mồ hôi trên người, khăn mặt ẩm ướt lạnh lẽo lướt qua da thịt của nàng làm cho nàng không tự chủ được mà run rẩy.

Hắn ung dung chà lau thân thể yếu ớt của nàng, dường như đã sớm quen thuộc với mỗi cm đường cong trên cơ thể nàng.

Ngượng ngùng và xấu hổ cùng nhau tập kích trong lòng nàng, nhưng nàng vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm, thậm chí không còn sức lực để mở miệng phản đối.

Hắn làm những động tác này một cách cẩn thận, không có làm đau bả vai đang bị thương của nàng.

Người này không thể nào là người đàn ông không có lương tâm, Hắc Trọng Minh. Nhưng ở trong căn phòng này không có một người đàn ông nào có gan dám ôm người đàn bà của Hắc Trọng Minh trong tay, lại còn giúp nàng lau chùi thân thể.

Cho dù là nàng tự nguyện hiến thân, bọn họ cũng tuyệt đối không dám đụng vào một đầu ngón tay của nàng, càng không nói tới dám quang minh chính đại nằm trên giường của hắn ôm nàng.

Lúc đối phương cởi quần áo nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, một mùi hương nam tính nhẹ nhàng, khoan khoái, dễ chịu xông vào mũi nàng, nàng có thể khẳng định người đàn ông bên cạnh, chỉ có thể là hắn.

Hắc Trọng Minh đang chăm sóc nàng.

Chuyện này là thật, nhưng nó khiến nàng hoảng hốt, khó hiểu.

Những điều nàng nghe được và tận mắt nhìn thấy, tất cả đều nói cho nàng biết, người đàn ông tàn khốc kia không có tâm. Đối với hắn mà nói, phụ nữ cũng giống như quần áo, nếu hỏng rồi thì cứ việc đổi một cái khác là được.

Nàng vốn nghĩ đến cho dù hắn đồng ý giữ nàng ở lại bên người, thì cũng chỉ là ở cùng dưới một mái hiên mà thôi. Nàng chưa bao giờ vọng tưởng đến việc hắn đích thân chăm sóc nàng.

Có phải là bởi vì nàng đã cứu hắn một mạng hay không?

Ở trong lòng nàng, nàng không ngừng tự nói với chính mình như vậy, nhưng nàng vẫn bị hành vi khó hiểu của hắn làm cho bối rối không thôi. Hơn nữa, lúc này nàng cảm giác được các ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng, ôn nhu mơn trớn gương mặt của nàng làm cho tim của nàng đập càng nhanh hơn.

Tay của hắn nhẹ nhàng lướt qua vổ về đường cong nơi sườn mặt của nàng, giống như đang âu yếm một bảo vật quý hiếm. Sau đó các ngón tay ấm áp kia chậm rãi dời xuống, lướt qua cổ của nàng, qua nhịp tim của nàng, sau đó đặt tay lên trái tim của nàng.

Hắn xòe bàn tay ra, dùng bàn tay to đặt tại nơi đó.

Nàng không biết hắn đang muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy được độ ấm của bàn tay hắn làm cho nàng sợ hãi, hoảng hốt.

Tại sao không bỏ ra?

Nàng buồn bực, hoang mang và lo lắng.

Bàn tay to lớn, dày rộng đặt phía trên trái tim của nàng dường như đang cảm giác được tim của nàng đập rất nhanh.

Mau bỏ tay ra!

Nàng vô cùng bối rối, trong lòng không ngừng gào thét.

Nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích dù chỉ là một chút.

Mẫu Đơn vừa mệt mỏi trong người lại vừa sốt cao nên dần dần mất đi ý thức.

Mà bàn tay hắn, từ đầu đến cuối vẫn đều đặt trên trái tim nàng.

Nàng liên tục sốt cao trong nhiều ngày, không ngừng lặp đi lặp lại.

Trong mấy ngày này thân nhiệt của nàng lúc nóng lúc lạnh. Nàng không biết rốt cuộc đã trải qua bao lâu, chỉ biết là thời gian không ngừng trôi qua.

Có đôi khi nàng tỉnh lại, nhìn thấy Hắc Trọng Minh ngủ ngay bên cạnh nàng, có đôi khi lại thấy hắn ngồi trên giường hay trên ghế dựa lớn, dùng đôi mắt đen sâu thẳm lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Nếu hắn không có ở trong phòng thì bất cứ lúc nào cũng có người hầu đến chăm sóc nàng, nàng không còn cô đơn một mình.

Cứ cách một khoảng thời gian thì bác sĩ Hoàng lại đến, kiên nhẫn trò chuyện cùng nàng, vừa thay thuốc cho nàng vừa kiểm tra sơ lại vết thương.

Tất cả ý thức của nàng đều mơ hồ, không rõ ràng, cho nên nàng phải cẩn thận, đặt biệt cẩn thận, giữ kín những bí mật ở thật sâu trong nội tâm, chỉ sợ trong lúc thần trí không tỉnh táo, lại không cẩn thận nói ra miệng.

Sự tồn tại của Hắc Trọng Minh làm cho nàng cực kỳ căng thẳng.

Vừa mới bắt đầu tỉnh lại, nàng nghĩ đến những buổi tối đó, trong lúc nàng phát sốt đã xuất hiện những ảo giác hoang đường, nhưng ở vài lần tỉnh lại, nàng thấy mình vẫn nằm ở chỗ cũ, trong cùng một căn phòng, ở trên một chiếc giường lớn.

Và nằm bên cạnh nàng là duy nhất người đàn ông đó.

Nàng không thể hiểu nổi, tại sao Hắc Trọng Minh lại không hề cảnh giác mà để cho nàng ngủ ở bên người hắn?

Từ sau khi nàng bị trúng đạn, hắn liền cho nàng ngủ ở phòng ngủ chính, tuy rằng việc chăm sóc phần lớn đều do người hầu đảm trách, người hầu có giấu cũng giấu không được biểu hiện kinh ngạc, không khó để đoán ra trước đây Hắc Trọng Minh sẽ không bao giờ động tay vào những việc như thế này.

Như vậy hắn đối với nàng có xem như là ưu đãi đặt biệt không?

Đơn giản chỉ vì nàng đã cứu hắn sao?

Nàng suy tư trong chốc lát, sau đó lại phủ nhận suy đoán này.

Không đúng, cho dù là nàng cứu hắn, làm cho địa vị của nàng trong lòng hắn được nâng cao lên một chút, nhưng cũng không đến mức có thể làm cho hắn nguyện ý xem nàng như báu vật đến nỗi tự tay chăm sóc nàng.

Nàng không thể đoán được người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Suy nghĩ làm cho đầu của nàng bắt đầu đau nhói lên. Nàng hít một hơi thật sâu, đôi hàng lông mày vô thức nhíu chặt lại.

Khi vẫn còn ở dưới sự dẫn dắt của Bạch Diễm Dung, nàng chưa bao giờ nghe nói qua có người phụ nữ nào từng có cơ hội bước chân vào phòng ngủ của Hắc Trọng Minh.

Bạch diễm Dung chỉ nói với nàng, những người phụ nữ mà hắn coi trọng đều được đưa vào phòng khách, căn phòng mà nàng đã ở lúc mới đến đây.

Có phải chỉ có người phụ nữ được yêu thương đặc biệt mới có tư cách này, có thể tận mắt nhìn thấy căn phòng ngủ của hắn?

Nghĩ đến những người phụ nữ xinh đẹp yếu điệu từng được ngủ lại trong căn phòng này, không hiểu sao ngực của Mẫu Đơn lại hơi hơi đau nhói. Nàng lấy tay đặt trên lồng ngực, đoán là việc nàng bị nhói đau hẳn là do liên quan đến miệng vết thương.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, trong lòng nàng tràn đầy hoang mang.

Điều khiến người ta bất ngờ nhất chính là khuôn mặt khi ngủ của người đàn ông này, nó giống hệt như một đứa trẻ. Ngũ quan tinh tế không hề có đường nét khắc nghiệt nhưng ẩn sâu trong đó là sự nguy hiểm vô cùng, khuôn mặt của hắn quả thật trông rất tuần tú.

Hắc Báo không có tâm.

Giọng nói của phu nhân lạnh lẽo vang lên. Mẫu Đơn lo lắng, một lần nữa nhắm mắt lại, liên tục thuyết phục chính mình.

Người đàn ông này, không có tâm.

Hắn là kẻ tàn khốc, máu lạnh, nguy hiểm.... Nàng không ngừng nhắc nhở bản thân như vậy. Nhưng khi sự mệt mỏi cùng tột tâm lại lần nữa tràn đến, quét qua ý thức của nàng, nàng vẫn không thể khắc chế được suy nghĩ của mình.

Nếu, nhiệm vụ của nàng chính là tới giết hắn thì có lẽ mọi việc sẽ trở nên đơn giản rất nhiều có phải không?

Nếu, hắn quả thật có tâm thì sao?

Nếu.....Nếu..... Nàng không còn muốn suy nghĩ thêm nữa, đối với người đàn ông này, nàng không nên có thêm bất kỳ suy nghĩ nào về hắn nữa. Nhưng bởi vì nàng sốt à đầu óc trở nên mơ hồ , choáng váng, bản thân giống như không thể khống chế được mà không ngừng tuôn ra rất nhiều từ “Nếu”.

Có những ý tưởng chưa bao giờ xuất hiện qua thì nay lại xoay quanh trong đầu nàng, không ngừng quấy nhiễu nàng cho đến khi nàng mệt không chịu nổi nữa, tiến vào giấc ngủ thật sâu.

Có một ngày, vào lúc giữa trưa bác sĩ Hoàng mang theo hòm thuốc tới nhà.

Ánh mắt ông xuyên qua mắt kính viền vàng, nhìn nhiệt kế trong tay, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Mẫu Đơn đang mỉm cười ngồi trên ghế, mở miệng tuyên bố.

“Mẫu Đơn tiểu thư, cơn sốt của cô đã giảm rất nhiều rồi.” Ông mỉm cười hiền lành, coi như chuyện tối hôm đó, người dùng kim đâm nàng không có một chút liên quan gì đến ông vậy.

Mẫu Đơn gật gù đầu, nhớ tới đau đớn khi đó làm trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Bác sĩ Hoàng lại tiếp tục nói: “Có điều, xin cô hãy cố gắng hết sức đừng đụng chạm vào miệng vết thương. Miệng vết thương của cô xem ra đã khép lại rất nhanh, ngày mai tôi lại đến thay thuốc cho cô.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì!”

Ông vừa thu dọn nhiệt kế và dụng cụ đo huyết áp vừa mỉm cười dặn dò: “Cô có thể bắt đầu hoạt động như là đi dạo xung quanh một chút. Tuy nhiên, tốt nhất là chỉ nên hoạt động ở bên trong, không nên chạy ra ngoài, nếu dễ bị nhiễm lạnh thì thật không tốt lắm đâu.” Chỉ sau vài ngày trời nắng, bây giờ ngoài cửa sổ lại thổi lên từng đợt gió lạnh, tuyết trắng tung bay đầy trời, nhuộm trắng cả khung cảnh xung quanh.

“Tôi biết rồi.” Nàng cố gắng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Vậy tôi về trước đây.”

“Ông đi thông thả.”

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy bác sĩ Hoàng đi ra ngoài, sau đó lão Trương quản gia đóng cửa lại, Mầu Đơn mới trầm tĩnh lại, mệt mỏi dựa vào ghế dài.< pan=””>

Mấy ngày trước đến nay, bệnh tình của nàng tốt hơn rất nhiều, cuối cùng cũng đã hết sốt cao. Nhưng hai má của nàng vẫn tái nhợt như trước, không có một tia huyết sắc.

Nàng vẫn cảm thấy rất suy yếu, tay chân vẫn lạnh như băng.

Đặc biệt là đêm hôm qua, sau khi tuyết bắt đầu rơi, cho dù trong người như có ngọn lửa hừng hực thiêu cháy, nhưng nàng vẫn lạnh đến run lên, thỉnh thoảng lại cảm thấy thế giới xung quanh giống như đang xoay tròn.

Thân hình nhỏ xinh chui rúc vào trong tấm thảm lông ấm áp, nàng tựa người trên ghế dài, nhìn tuyết rơi bên ngoài. Không biết có phải là do ảo giác của nàng hay không, mùa đông năm nay dường như đặc biệt lạnh hơn những năm khác.

Màu trắng của bông tuyết làm cho hoa cỏ cây cối trong sân nhà và nước chảy dưới cây cầu nhỏ đều nhuốm một tầng sương tuyết thật dày.

Ở trong lòng nàng thầm đoán rằng.

Tuyết này, có thể sẽ còn rơi nhiều hơn nữa?

Trong lúc đó, bỗng nhiên có người đẩy cửa ra, nàng lại lần nữa căng thẳng đứng dậy, cảnh giác quay đầu lại thì thấy Hắc Trọng Minh đang bước vào.

Hắn mặc Âu phục, mang giày da xem ra bộ dáng và tinh thần đều rất thoải mái.

Sau khi đi vào phòng ngủ, Hắc Trọng Minh cởi bỏ áo khoác, tiện tay ném ở một bên giường, vừa cởi bỏ caravat vừa nhún mày hỏi.

“Lão Trương nói, hôm nay bác sĩ Hoàng đến khám đột xuất à?”

“Phải.”

“Ông ta nói thế nào?”

“Em đã hạ sốt.”

Hắc Trọng Minh gật gù đầu, đối với câu trả lời đơn giản của nàng, dường như hắn cũng không có ý truy hỏi đến cùng, cứ như điều hắn vừa mới thuận miệng hỏi chính là sự thay đổi của thời tiết vậy.

Hắn tiến thẳng đến trước cửa phòng tắm, đẩy cửa ra bước vào, sau đó tiếp tục cởi áo, lộ ra cơ lưng cường tráng, tiếp theo cởi luôn cả quần.

Hắn không có đóng cửa.

Mầu Đơn sững sốt một chút, tận mắt chứng kiến hắn cởi nốt cái quần lót cuối cùng trên người, thân hình cường tráng lồ lộ không có gì che đậy.

Cho dù là trong phòng có người, hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng thoải mái, đem quần áo trên người cởi ra hết sạch.

Thân hình nam tính ngăm đen kia làm cho Mẫu Đơn kinh hãi lấp bắp, vội vàng chuyển ánh mắt sang hướng khác. Một lúc sau nàng nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Hơi nước ẩm áp từ trong phòng tắm tràn ra, dần dần đi vào phòng ngủ.

Mẫu Đơn ngồi ở trên ghế dài, vốn muốn đứng lên trở về giường, nhưng sau đó lại nghĩ, nếu rời đi như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình yếu thế hơn hẳn, vì thế nàng nghiêm mặt bưng bình ngồi ở trên ghế, không hề nhúc nhích.

Nước vẫn chảy ào ào, không có ngừng lại.

Nàng đã biết Hắc Trọng Minh sau khi tắm xong sẽ trở lại phòng ngủ để thay đổi quần áo, hẳn tắm rất nhanh và cũng rời đi rất nhanh.

Hắn giống như một con Báo hoa mai đục tràn đầy tinh lực, mỗi ngày đều phải ra ngoài xã giao, xử lý trăm công nghìn việc, khối lượng công việc chất chồng cao như núi, nhưng hắn chưa bao giờ lộ ra một chút mệt mỏi, giống như khi vừa sinh ra đã không biết, hai chữ “an” thì biểu hiện cho ý nghĩ gì? *hai chữ an là cách viết của người Trung Quốc ấy, ta nghĩ nó có nghĩa là an nhàn*

Mỗi lần khi Hắc Trọng Minh trở về phòng, Mẫu Đơn đều đột nhiên cảm thấy căng thẳng, mạnh mẽ khởi động tinh thần đối mặt hắn, lo lắng hắn sẽ đột nhiên quấy rầy nàng, hay là đùa cợt nàng?

Nàng quyết định trước tiên phải tìm biện pháp, bản thân có vẻ quá lo lắng hắn sẽ làm cái gì, mặc kệ là quấy rầy hay là đùa cợt, bất kể hắn muốn làm cái gì, nàng phải tìm ra phương pháp để ứng phó.

May mắn là từ mấy ngày trước cho đến nay, Hắc Trọng Minh lu bu công việc nên không có cơ hội ở lại trong phòng. Hắn luôn trở về khi nàng đã ngủ, và đi trước khi nàng tỉnh lại, cho dù là trên đường trở về hay là trên đường ra đi cũng đều rất vội vàng.

Mẫu Đơn nằm cứng đờ ở trên ghế, nhưng tư thế này thật sự không thoải mái.

Một lúc lâu sau, nàng rút cuộc chịu không nổi nữa, đành phải lựa chọn một tư thế tương đối thoải mái hơn.

Tư thế này lại trùng hợp khiến cho tầm mắt của nàng nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện đang diễn ra trong phòng tắm.

Hắc Trọng Minh đang đưa lưng về phía nàng, đang đứng tắm dưới vòi hoa sen lớn.

Hắn xoa xà phòng lên người, sau đó dùng nước ấm xối sạch bọt xà phòng trên người, tiện thể nhanh chóng gội sạch dầu tóc.

Thân thể hắn cường tráng rắn chắc, từ vùng lưng cơ bắp đến hông rồi đến bàn chân to lớn, hoàn toàn không có bao nhiêu sẹo lồi. Bình thường thân thể ẩn giấu ở phía dưới Âu phục, thân hình ngăm đen cường tráng của hắn không giống như bộ dáng của một người có thân phận và địa vị nên có.

Vả lại, trên thân thể hắn có rất nhiều vết thương.

Ở trên đùi của hắn có vết thương do súng gây ra. Trên tấm lưng rộng lớn còn có hai vết thương do bị dao chém..

Hắc Trọng Minh có rất nhiều kẻ thù.

Nàng hiểu rõ điều này hơn bất kỳ ai khác. Nhưng mà, khi ở dưới ngọn đèn sáng ngồi nhìn thấy vết thương cũ dữ tợn trên người hắn vẫn làm cho nàng cảm thấy giật mình.

Lúc nàng vẫn còn đang nhìn chăm chú thì Hắc Trọng Minh khóa vòi nước, cầm lấy khăn mặt, chuẩn bị bước ra ngoài.

Vết sẹo sâu có, cạn có, che kín hết thân hình ngăm đen cường tráng của hắn, có vết rất lớn cũng có vết rất nhỏ, nằm rải rác không theo bất kỳ quy tắc, trình tự nào, có chăng chính là những vết sẹo thẳng tắp với số lượng thật nhiều.

Phong cách của hắn thoải mái tự tại, hoàn toàn không quan tâm đến việc nàng đang ngồi một bên. Hắn mở cửa phòng thay quần áo, dùng tay gạt quần áo sang một bên, sau đó chọn một bộ quần áo thể thao màu trắng, vừa lau khô tóc vừa trở về phòng.

Ngay lúc hắn đem bộ quần áo thể thao đặt trên giường thì cặp mắt đen kia nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng. Trong khoảnh khắc đó, bàn tay to của Hắc Trọng Minh đang cầm khăn lau khô tóc cũng tạm dừng trong một vài giây.

Sau đó, hắn nhíu mày.

Mẫu Đơn bị bắt gặp tại trận, không kịp di chuyển tầm mắt, cố gắng kiên cường trấn tĩnh bản thân, tiếp tục nhìn Hắc Trọng Minh.

Hắn nhếch khóe miệng, tiếp tục lau khô mái tóc đen của mình, nhưng động tác bỗng dừng chậm lại, những bọt nước trên người hắn còn chưa được lau khô, bởi vì động tác của hắn mà làm cho những bọt nước kia chảy dọc xuống thân hình cơ bắp cường tráng của hắn.

Nhiệt độ bên trong phòng, từng chút....từng chút....tăng lên thêm mấy độ.

Nàng bắt lực nhìn hắn dùng khăn mặt lau ngực, lau cánh tay, sau đó lau xuống bụng và đùi, còn có vật nam tính của hắn đang dựng đứng lên hùng vĩ.

Động tác của hắn cũng không hề có ý khiêu khích.

Hắn chỉ là đang lau chùi cơ thể.

Nhưng một luồng nhiệt khô nóng vẫn tập kích ở bụng và cổ của Mẫu Đơn, nàng nắm chặt tấm thảm lông, ngưng ngưng muốn dời tầm mắt, nhưng lại không biết tại sao lại không thể nào làm được, giống như đang bị người ta hạ bùa mê, cứ nhìn hắn thong thả lau chùi thân thể.

Tuy rằng khoảng cách giữa hai người đến vài thước, nhưng nàng lại không có cách nào hít thở được, chỉ cảm thấy bản thân như đang bị một đôi bàn tay to lớn vô hình siết chặt lấy suy nghĩ và tầm mắt.

Cuối cùng Hắc Trọng Minh cũng lau khô chính mình.

Hắn cầm khăn mặt trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, vật nam tính giữa hai chân dựng lên sừng sững, trong đôi mắt đen tràn đầy dục vọng.

Tim Mẫu Đơn đập liên hồi, chỉ cảm thấy môi lưỡi khô nóng, suy yếu không thể nhúc nhích. Nhưng nàng không thể xác định nguyên nhân tạo nên sự suy yếu này là do vết thương trên vai hay là vì nàng đang ở trước mặt hắn.

Thân thể suy yếu của nàng lại hưởng ứng dục vọng của hắn. Nàng có thể cảm giác được, đôi nụ hoa mẩn cảm dưới lớp áo ngủ đã sẵn cứng lại và đứng thẳng lên, mà hắn nhất định là đã nhìn thấy.

Vốn dĩ Mẫu Đơn nghĩ Hắc Trọng Minh nhất định sẽ tiến đến phía trước, đòi hỏi thân thể của nàng đáp ứng hắn.

Vết thương của nàng tuy rằng còn chưa được tốt lắm, nhưng hắn là một người đàn ông có ham muốn rất mạnh, nếu hắn thật sự muốn nàng, nàng không có cách nào cự tuyệt, nàng cũng không thể phản kháng.

Vì nhiệm vụ, nàng nhất định phải chịu đựng.

Nhưng Hắc Trọng Minh lại không có tiến lên, hắn chỉ là nhìn nàng, sau đó buông khăn mặt trong tay ra, xoay người cầm lấy quần áo trên giường, chậm rãi mặc vào.

Từ đầu tới cuối tầm mắt của hắn không hề rời khỏi người nàng.

Sau khi hắn mặc xong bộ đồng phục thể thao, che khuất đi thân thể cường tráng gợi cảm, nàng vẫn tiếp tục nhìn hắn, không thể di chuyển tầm mắt của mình. Cho dù mặc xong quần áo, phần hạ thể của hắn vẫn còn nhô cao, có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Sau đó, Hắc Trọng Minh đi về phía nàng.

Trong nháy mắt mà tim Mẫu Đơn đập thật nhanh, cứ như vừa chạy xong mười dặm đường dài ~ 16 km.

Nhưng mà hắn chỉ vươn tay mở ra bát canh bốc đặt trên bàn trà. Thật ra bát canh bốc này sớm đã nguội lạnh, một bát canh đầy tràn, ngay cả một tí xiu cũng không có rơi đi.

Ngay cả một ngụm nàg cũng chưa uống.

“Tại sao không uống?” Hắn hỏi.

Bởi vì hắn tới gần làm cho nàg dường như không thể suy nghĩ, thị giác bị kích động vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến nàg. Đầu óc nàg hỗn loạn, sau một lúc mới biện pháp khôi phục tinh thần lại lần nữa.

“Em, em thấy nhạt miệng, không muốn uống.”

“Chờ một chút tôi cho người hâm nóng lại.” Hắn không cho phép nàg cự tuyệt, đem bát canh để lại ở phía sau, nâng tay cầm lấy cầm của nàg.

Mẫu Đơn bị bắt ngẩng đầu lên, ngược nhìn Hắc Trọng Minh, cảm giác được hắn lấy ngón tay cái thô ráp xoa nhẹ lên đôi môi khô lạnh của nàg.

Ánh mắt đen u tối của hắn nhìn chằm chằm nàg, khàn giọng nói: “Tôi không thích phụ nữ quá gầy đâu.” Sau đó hắn cúi đầu hôn nàg.

Nàg thở hổn hển, cảm nhận được hơi thở của hắn phả vào mặt mình, cảm nhận được chiếc lưỡi ẩm ướt nóng bỏng của hắn đang liếm đôi môi nàg, cẩn thận mút liếm từ ngoài vào trong, dụ dỗ nàg hé miệng ra, tiếp nhận hắn.

Nếu so sánh với những nụ hôn trước đây thì nụ hôn này dịu dàng đến không ngờ, nhưng cũng chính nụ hôn này lại làm cho nàg không ngừng run sợ.

Hai tay Mẫu Đơn dùng sức nắm chặt lấy thắt lưng không dám buông ra, chỉ sợ bản thân không kiềm chế được sẽ dùng hai tay ôm lấy bờ vai rộng lớn của hắn.

Lúc môi lưỡi Hắc Trọng Minh cùng nàg dây dưa, cảm giác ướt át cùng thô ráp hòa quyện lẫn nhau thật sự quá mức thân mật, làm cho nàg hoảng hốt lo sợ, nhưng lại nhịn không được mà đắm chìm trong sự thân mật này.

Cuối cùng, khi môi hắn rời khỏi, nàg dường như muốn phát ra tiếng thở dài.

“Sắc mặt như vậy trông khá hơn rất nhiều.” Hắc Trọng Minh nhìn nàg, giọng nói có chút khàn khàn, các ngón tay ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn hai gò má ửng hồng của nàg.

Mẫu Đơn có chút ngỡ ngàng, chỉ biết nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mê hoặc của người đàn ông trước mắt, sau đó lại thấy hắn buông tay ra, không hề liếc nhìn nàg một cái, cũng không quay đầu lại, xoay người bước ra ngoài.

Trước khi bước ra khỏi cửa, hắn mới thốt ra một câu, không cho phép người khác cãi lại mệnh lệnh của mình.

“Uống hết canh nóng đi, không được thừa lại.”

7. Chương 7

Chương 7

Lúc sáng sớm, trong thư phòng còn quanh quẩn mùi hương cà phê nhàn nhạt.

Trên bàn làm việc còn đặt vài tờ báo, trước khi đưa đến đây đã được kiểm tra qua nên có dấu tay.

Khi cà phê trong tách chỉ còn một ít, thì truyền đến tiếng gõ nhẹ ngoài cửa.

“Vào đi.” Hắc Trọng Minh nhẹ giọng nói, vẫn chăm chú đọc báo, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Quản gia mở cửa bước vào, cung kính cúi đầu:

“Tiên sinh.”

“Chuyện gì?”

“Nguyễn Lão Thất đã trở lại, đang chờ ở bên ngoài.”

Con người đen u ám cuối cùng cũng rời khỏi tờ báo. Hắc Trọng Minh ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt lại, thuận tay đem tờ báo mới đọc được một nửa đặt lên bàn làm việc. Có rất ít người có thể làm gián đoạn thói quen đọc sách vào buổi sáng của hắn, nhưng Nguyễn Lão Thất lại là một trong số ít những người đó.

Huống chi trên người Nguyễn Lão Thất nhất định đã có được những thông tin tình báo mà hắn khẩn trương muốn biết.

“Để cho ông ta vào.”

“Vâng.” Quản gia lui ra ngoài, một lát sau liền dẫn theo một người đàn ông trung niên trở lại thư phòng.

Người đàn ông trung niên hai má hóp lại, thân hình gầy như cây sậy, cho dù mặc quần áo dày cộm nhưng cả người vẫn gầy, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ ngã. Tuy rằng đã bước vào phòng nhưng bả vai ông vẫn thẳng đứng, hai tay vẫn dút sâu trong túi quần có vẻ như cực kỳ lạnh.

“Tiên sinh.” Nguyễn Lão Thất mở miệng, giọng nói vô cùng cộc cằn, thô lỗ.

Khủy tay của Hắc Trọng Minh gác ở hai bên tay vịn của ghế, mười ngón tay giao nhau, nhìn người đàn ông đứng trước bàn:

“Mọi chuyện làm đến đâu rồi?” Hắn đi thẳng vào vấn đề.

Tay súng bắn lén Mẫu Đơn lúc trước đã nhanh bị tìm thấy, nhưng khi tìm được tay súng kia thì hắn đã thành một xác chết lạnh như băng rồi.

Sau khi nghiệm chứng, thì phát hiện thời gian tử vong của tay súng đó cách thời gian Mẫu Đơn bị bắn không đến nửa giờ.

Có người ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã kịp ra tay giết người diệt khẩu. Điều tra dựa vào thân phận và hình dáng của tay súng chỉ biết được người đàn ông này mới vừa từ Quảng Châu đến Thượng Hải không được bao lâu, trước đây từng có quen biết, qua lại với Tiêu Luyện Mặc.

Dựa theo những chứng cứ đã thu thập được, tất cả đều ám chỉ kẻ chủ mưu đứng phía sau chuyện này là Tiêu Luyện Mặc.

Thế nhưng Hắc Trọng Minh lại cảm thấy mọi chuyện đều không đơn giản như vậy.

Cho nên hắn phái Nguyễn Lão Thất tiếp tục điều tra, lần theo dấu vết để tìm ra chân tướng của tên bắn lén, ngoài ra còn có một sự việc nấn ná trong lòng hắn, dần dần trở thành một nỗi nghi ngờ quan trọng.

Nguyễn Lão Thất là một trong số những thủ hạ của hắn, đồng thời cũng là thám tử xuất sắc nhất của hắn, bất kể là tin tức tình báo gì, hoặc là những người đã bị lãng quên, những chuyện xưa cũ bị chôn vùi vào quá khứ, chỉ cần Nguyễn Lão Thất ra tay thì đều có thể điều tra ra manh mối.

“Tất cả đã điều tra rõ ràng.” Giọng nói của Nguyễn Lão Thất ngày càng khàn, vừa nói chuyện vừa phát ra vài tiếng ho khan. Có một ít vết máu nhuộm đỏ khóe miệng của ông, sau đó bị ông dùng mu bàn tay lau đi.

Hắc Trọng Minh vẫn im lặng không lên tiếng mãi cho đến khi cơn ho khan kia chấm dứt, sau đó hắn mới hỏi:

“Có gặp phiền phức gì không?”

“Có người không hy vọng việc này được làm sáng tỏ cho nên những người biết rõ nội tình dường như đều đã bị diệt khẩu.” Nguyễn Lão Thất báo cáo tình hình một cách qua loa sơ sài, đây cũng chính là thói quen của ông mỗi khi đi điều tra tình báo gặp phải chuyện nguy hiểm, ông cho tay vào trong lòng ngực lấy ra một tập tài liệu giấu trong người đặt ở trên bàn làm việc.

“Vất vả rồi.” Hắc Trọng Minh tiếp nhận tập tài liệu, ánh mắt đen lợi hại đảo qua từng câu chữ trong tài liệu, phơi bày ra những bí mật đã bị người ta cố ý che giấu thật sâu.

Sau khi bàn giao tài liệu Nguyễn Lão Thất vẫn đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích.

“Tiên sinh, tiền của tôi đâu?” Ông vươn cánh tay gầy gò ra, ánh mắt sáng dị thường, cơ thể bởi vì dùng quá nhiều thuốc mà run lên nhẹ nhẹ.

Hắc Trọng Minh ngẩng đầu lên, cất giọng nói.

“Lão Trương.”

Lão quản gia cúi đầu, từng bước tiến về phía trước:

“Dạ.”

“Mang Nguyễn Lão Thất đi lĩnh thưởng.”

“Dạ.” Lão quản gia còn chưa có di chuyển thì Nguyễn Lão Thất lại mở miệng:

“Tôi bị thương.” Ông liếm đôi môi khô nứt:

“Cho nên, lần này tôi muốn tiền thưởng gấp đôi.” Hắc Trọng Minh buông văn kiện trong tay xuống, đáp ứng điều kiện của ông một cách vô cùng sáng khoái.

“Được.” Có được phần văn kiện này thì bỏ ra bao nhiêu tiền cũng xứng đáng.

Sau khi nhận được sự cho phép của chủ nhân, lão quản gia mới dẫn Nguyễn Lão Thất rời khỏi thư phòng.

Bước chân của lão quản gia thì từ từ, chậm chậm trong khi bước chân của Nguyễn Lão Thất thì cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng tiếng bước chân của hai người bọn họ đều bị tấm thảm dưới chân hấp thu hết.

Khi cánh cửa thư phòng bị đóng lại lần thứ hai thì sự chú ý của Hắc Trọng Minh lại trở về với tập văn kiện, trong con ngươi đen u ám lóe lên ánh sáng bí ẩn.

Trong văn kiện có ghi chép lại, Kim gia có bốn người hộ vệ được dồn hết tâm sức, chọn lựa kỹ càng, được huấn luyện trong nhiều năm để trở thành trợ thủ đắc lực của Giang Thành. Sau khi Giang Thành bị bệnh nặng thì bọn họ đi theo giúp đỡ Kim Ngọc Tú để ổn định giang sơn của Kim gia. Lai lịch và thân thế của bọn họ đều được ghi chép cẩn thận, bên trong tập văn kiện, không hề bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Lăng Thần, hai mươi chín tuổi, là hộ vệ bên cạnh Giang Thành, có hấn bảo hộ chẳng khác gì tường đồng thiết vách, không ai có thể làm bị thương chủ nhân Kim gia của hắn dù chỉ là một sợi tóc.

Sở Lăng, hai mươi tám tuổi, nắm trong tay tất cả sổ sách ghi chép của Kim gia, vô số sản nghiệp và công việc buôn bán làm ăn của Kim gia đều do hắn ra mặt giải quyết, nhưng ở nội thành Thượng Hải tiếng tăm phóng đảng của hắn so với đầu óc khôn khéo càng làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc hơn.

Liễu Vũ, không rõ tuổi, vẻ mặt anh tuấn nhưng tái nhợt, xem ra giống như là một người thanh niên trẻ tuổi, hắn cũng là chuyên gia tình báo của Kim gia. Từng có người sau khi uống say mở miệng trêu chọc, dùng tay cột nhả đụng chạm hắn, hắn ngay lập tức bẻ gãy hai tay.

Thanh Phong, không rõ tuổi, là người duy nhất che mặt trong bốn người bọn họ, trách nhiệm bảo vệ Kim Ngọc Tú là do Thanh Phong phụ trách, trong bốn người hộ vệ chỉ có Thanh Phong mới có tư cách ra vào và ở lại phòng ngủ của Kim Ngọc Tú.

Bốn người này, đều là sau khi trở thành cô nhi, mới được mang tới gia nhập Kim gia, bọn họ không có gì vương bận, cho nên được huấn luyện chỉ trung thành với chủ nhân Kim gia, chấp nhận hy sinh tất cả, kể cả tính mạng cũng không tiếc.

Đã từng cùng Kim gia tranh chấp nhiều lần, Hắc Trọng Minh tự nhiên cũng từng giao thủ qua với bốn người này.

Bốn người võ nghệ không hề tầm thường, còn từng lên vào Hắc gia, âm mưu trộm đồ trong két sắt, muốn lấy hiệp định bí mật mà Hắc Trọng Minh kí với người nước ngoài, dự định phá hỏng giao dịch kia, để Kim gia trở thành ngư ông đắc lợi.

Đúng vào lần hành động đó, lại bị Hắc Trọng Minh phát hiện, trong khi hắn bị bốn người bao vây, hắn không những không thua, không chỉ uy hiếp bốn người, còn thuận tay rút dao nhỏ, mạnh mẽ đâm vào ngực một người trong bọn họ.

Nhớ lại chuyện xảy ra hơn một năm trước, trận ác chiến ban đêm kia, hắn từ từ mở bàn tay ra.

Đến nay hắn còn nhớ rõ, cảm xúc khi đâm một dao, người bị hắn đâm vào, cặp mắt ở ngoài khăn che mặt, hai mắt trong suốt hoảng loạn và phần nộ. Thanh Phong bị dao đâm vào ngực, cũng không đau kêu ra tiếng, mà là oán hận trừng mắt hắn, còn không quên ra tay phản kích.

Sau đêm hôm đó, Thanh Phong dường như biến mất hoàn toàn, không bao giờ hiện thân nữa, cho dù là nơi Kim Ngọc Tú đi giao thiệp công khai, hộ vệ bên người, cũng là Lăng Thần, mà không phải là Thanh Phong.

Đã hơn một năm.

Một khoảng thời gian đủ để bày tính nhiều chuyện.

Bỗng dưng, khóe miệng Hắc Trọng Minh cong lên, im lặng nở nụ cười.

Thanh Phong, Thanh Phong.

Ở trong lòng hắn, lặp đi lặp lại hai chữ này, lúc này mới nhớ tới, cặp mắt quật cường kia kỳ thật giống như đã từng quen biết.

Mà vết sẹo do dao hắn để lại, cũng xác thực suy đoán của hắn, bằng chứng này đã nói hết toàn bộ chân tướng, đúng là một sắp xếp công phu.

Nhưng mà sắp xếp công phu này, vẫn không lừa gạt được trực giác hơn người của hắn.

Hắc Trọng Minh đặt văn kiện xuống, chỉ lấy ra văn kiện của một người. Bên trong văn kiện, có ảnh cũ của Thanh Phong, có khăn che mặt, trước khi khom người lên xe, bị người ta lén lút chụp, ánh mắt kia sáng như đèn đường, lại giống như sao sớm.

Hắn đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh sáng rực rỡ lúc sớm mai, nhìn kỹ người trong ảnh kia, khóe miệng lại nhếch lên một lần nữa, hiếm thấy khóe miệng hắn lại rộng như thế.

“Thanh Phong.” Âm thanh thấp trầm, giọng điệu du dương thân thiết, từ từ nói ra tên này.

Hơi nước mù mịt, ẩm áp, cũng kèm theo một tầng hơi mỏng ướt át. Mùi hoa thanh nhã bay tản ra trong không khí, dường như mang theo hương vị của cơn mưa tháng ba.

Mẫu Đơn ở trong bồn tắm, thân thể khoan khoái, để nước ấm tùy ý chảy, làm ấm chân tay cứng ngắc lạnh như băng sau khi bị thương, tuy rằng nàng được chăm sóc tốt, nhưng mùa đông giá lạnh, miệng vết thương mặc dù đã khỏi hẳn nhưng mất máu quá nhiều, vẫn ảnh hưởng chút ít đến sức khỏe của nàng.

Hơn nữa, ngày trước nàng chẳng phân biệt được xuân hạ thu đông, ngày ngày luyện quyền, chưa từng chậm trễ. Mà sau khi đến Hắc gia, vì phải dè chừng, luyện tập của nàng hoàn toàn xao nhãng.

Vòi nước hoa sen, không ngừng phun ra nước ấm, chảy vào bồn tắm lớn.

Bồn tắm này rất lớn và thoải mái, đường uốn lượn tinh xảo, bốn góc phía dưới, là bàn tay của các con thú được đúc bằng đồng thau, nghe nói là Hắc Trọng Minh phái riêng người mua từ Pháp về, mức độ xa xỉ, quả thực làm người ta lú lỏi.

Người đàn ông này, thật sự rất biết cách hưởng thụ.

Cuộc sống an nhàn xa xỉ, thực sự dễ dàng làm cho người ta sa đọa, nàng càng lúc càng quen, như thế này giống như đã được nuông chiều từ bé. Nếu nàng là người phụ nữ bình thường, có lẽ đã sớm phục tùng hoàn toàn, chìm đắm trong cuộc sống này.

Mẫu Đơn nhìn chăm chú vào nơi nước ấm tiếp tục phun ra, lại chảy vào trong bồn tắm lớn. Nước ấm tràn ra, tràn đầy vào bồn tắm lớn, theo rìa trơn nhẵn chảy ra.

Nhưng nàng khác với những người phụ nữ khác, nàng đi vào nơi này, là có mục đích khác. Về điểm này, nàng hoàn toàn không dám quên.

Cho đến khi thân mình rét run, được nước ấm thấm vào đã nóng lên, nàng mới di chuyển thân thể, chống vào cạnh bồn tắm lớn, chuẩn bị đứng dậy, rời khỏi bồn nước ấm này.

“Đừng đứng lên.” Tiếng nói khàn đặc của đàn ông từ ngoài truyền đến.

Mẫu Đơn đột nhiên cả kinh, thân mình hồng hào vì được ngâm nước nóng, rầm một tiếng, lại lại lần nữa chui vào trong nước. Nàng kinh ngạc quay đầu, thấy không biết khi nào Hắc Trọng Minh đã đi tới cửa phòng tắm.

Thân hình cao lớn của hắn, dường như là được đúc ra từ khuôn, khuôn mặt tuần tú trên đó nở nụ cười mang theo một tia đam mê. Hắn dựa vào khung cửa, dáng vẻ thoải mái, con người đen xuyên thấu mặt nước, xem ra nàng khó có thể che dấu cơ thể lỏa lồ, trần trụi của mình.

“Anh đi vào làm gì vậy?” Đôi mắt kia cứ nhìn chăm chăm làm nàng không được tự nhiên, nhịn không được càng vùi vào trong bồn tắm.

Nước ngập qua bả vai của nàng, phía trên mặt nước chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc đen tuy rằng đã búi lên, nhưng vẫn là có vài tia rơi xuống, bởi vì hơi nước bốc lên nên dán chặt trên má nàng.

“Tắm rửa.” Hắc Trọng Minh nhíu mày trả lời, đôi môi khẽ nhếch lên.

Tâm tình của hắn, hình như rất tốt.

“Nơi này đã có người.” Nàng cố ý nhắc nhở.

Hắn không có nhượng bộ, ngược lại chỉ ra một sự thật.

“Bồn tắm đủ lớn.” Bồn tắm lớn thì sao?

Mẫu Đơn trừng mắt hắn, thân mình ở trong nước ấm bỗng dưng cứng đờ.

Trong lúc dưỡng thương ở đây, hắn không có chạm vào nàng, nhưng trong lòng nàng hiểu, chờ khi thương thể nàng khỏi hẳn, quan hệ với hắn cũng là chuyện không sớm thì muộn.

Thực tế là Hắc Trọng Minh lâu như vậy không có đòi hỏi thân thể của nàng, đã đủ làm cho nàng kinh ngạc, mặc dù ở trên phương diện nam nữ, nàng không có nhiều kinh nghiệm, nhưng cũng biết, hắn là một người có dục vọng mãnh liệt, là một người đàn ông nhiều ham muốn.

Nhưng bồn tắm lớn thì sao chứ?

Nàng cắn chặt đôi môi cánh hoa đỏ hồng của mình.

Có lẽ, nàng không nên cảm thấy kinh ngạc, lúc trước ở cửa hiệu quần áo, sau khi khiến nhân viên cửa hàng lui ra, hắn đã cố tình làm bậy với nàng. Mà bây giờ, nàng ở trong phòng tắm của hắn, bồn tắm của hắn lớn vậy, hắn muốn làm như thế nào, nàng cũng chỉ có thể như trước, ngoan ngoãn thuận theo.

Trong khi nàng trầm mặc thì Hắc Trọng Minh ở một bên, đã từ từ cởi cúc áo sơ mi màu xanh lam, xoắn tay áo lên làm lộ ra cánh tay ngăm đen rắn chắc, hướng về phía bồn tắm lớn đi tới. Hắn đứng ở bên cạnh bồn tắm lớn, nhìn thấy rõ ràng hơn bao giờ hết tiểu mỹ nhân đang được giấu trong nước.

Mẫu Đơn cứng ngắc đợi hắn cởi quần áo ra, tiến vào bên trong bồn tắm lớn, nhưng hắn lại lấy một cái khăn mặt trong chồng khăn đặt trên bồn tắm, rồi đem khăn mặt nhúng vào nước ấm.

Sau đó, bàn tay to của hắn tìm tới, thoải mái kéo nàng, cho đến khi hai vai của nàng nhô lên khỏi mặt nước, sau đó mới dùng khăn mặt ẩm ướt, thông thả lau lau xoa xoa làn da nhẵn nhụi của nàng.

“Anh đang làm cái gì?” Nàng kiềm chế, cố gắng không giãy ra khỏi bàn tay to dày kia.

“Tắm rửa.” Vẫn trả lời như trước, nhưng lúc này, hắn lại bổ sung thêm một câu.

“Giúp em tắm rửa.” Khăn mặt đã đi xuống dưới, nhanh nhẹn di chuyển, sau đó đi tới vành tai mềm mại trắng nõn dính mấy sợi tóc kia.

Bởi vì đột nhiên có một cảm giác êm dịu lướt qua toàn thân làm cho thân thể nàng trở nên cứng ngắt. Khi hắn đưa khăn mặt, thông thả, cẩn thận lau tai của nàng, nàng dường như cảm thấy bản thân giống như con mèo Ba Tư, vì hắn vuốt ve mà phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Em có thể tự mình làm.” Nàng còn muốn kháng cự, cố gắng khắc chế, cố gắng để bản thân không rời khỏi bàn tay hắn, nghiêng đầu dựa vào hắn.

Hắc Trọng Minh lắc lắc đầu.

“Không, đây là của thú vui của tôi.” Hắn day day khăn mặt, ngón tay xoa xoa đôi tai mềm mại của nàng. Hắn nhớ rõ, khi hắn cắn liếm vành tai nàng, thân thể xinh đẹp mềm mại của nàng sẽ run rẩy rất đáng yêu.

“Anh sẽ bị ướt.” Nàng nắm chặt hai tay, trong đầu hỗn loạn, thầm nghĩ ra cơ này.

“Hưởng thụ niềm vui, luôn phải trả giá.” Hắn tựa vào bên tai nàng, khẽ than thở.

Lờ mờ nghe ra, trong lời nói của hắn dường như còn có hàm nghĩa sâu xa.

Nhưng hắn không ngừng tỉ mỉ xâm chiếm, quấy nhiễu nghiêm trọng đến năng lực suy xét của nàng, khiến nàng dần dần phân tâm.

“Em nhìn không ra, chuyện này thì có gì là vui.” giọng nói của nàng, càng lúc càng yếu đuối.

“Tại sao lại không?” Hắn hỏi thật dịu dàng, thậm chí có thể nói là rất lễ độ, giống như bá đạo cùng ngang ngạnh này thật ra đều chỉ là ảo giác “Em sợ hãi tôi sao?”

“Sợ tôi sao?” Hắn cố ý nói thật chậm.

Quả nhiên, thân thể trắng mịn mềm mại đột nhiên căng thẳng.

“Sợ? Có cái gì phải sợ chứ?” Bởi vì nàng bướng bỉnh, khiến nàng không chút suy nghĩ đã cãi lại, còn thẳng thắn vươn vai, không hề yếu đuối mà né tránh.

“Em còn có chỗ nào mà anh không nhìn thấy rồi chứ?” Nàng chậm chạp nói.

“Đúng vậy.” Hắn càng lúc càng hiểu được, nên làm thế nào để lợi dụng tính tình quật cường mà nàng cố giấu nhưng không được này.

Hắc Trọng Minh cười khẽ, bàn tay to dừng ở trước ngực nàng, cầm lấy vật nổi ở trên mặt nước, vừa mịn màng, trắng nõn lại to tròn, dùng ngón tay chà sát nụ hoa xinh đẹp hồng phấn kia. Nàng khó có thể tự kiềm chế mà run rẩy, cùng với bộ dáng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, làm cho nụ cười trên đôi môi mỏng của hắn càng sâu, giống hệt nụ cười trẻ con.

Hình như vừa mở miệng, Mẫu Đơn liền hối hận.

Nàng không nên vì lời khích bác của hắn mà đồng ý.

Đôi tay đáng giận kia, có ma lực làm cho nàng mềm yếu, mà thân thể nàng không nghe theo lý trí, một lúc sau, nàng lại càng trở nên miễn cưỡng hơn, giờ phút này hắn thích gì làm nấy, chiếm lấy bầu ngực đang run rẩy của nàng.

Bàn tay thô ráp buông nụ hoa đã sẵn cứng của nàng ra, nắm lấy cặp tuyết lê tròn trĩnh của nàng, lòng bàn tay thông thả vờn về nhào nặn, như là đang dùng xúc giác để một lần nữa đánh giá lại da thịt trắng nõn, săn chắc tuyệt đẹp của nàng.

Động tác vô cùng thân thiết như vậy, khiến nàng khẽ run lên, nàng nhìn chăm chú vào bàn tay trên ngực mình, không thể dời tầm mắt, khoái cảm đến như từng cơn sóng, hại nàng phải cắn đôi môi đỏ mọng, mới không tiết lộ ra thân mình đang run rẩy vì động tác của hắn.

Đáng chết, hắn rốt cuộc đang làm cái gì?

Tay Hắc Trọng Minh càng lúc càng đi xuống, đem toàn bộ bầu ngực trắng nõn của nàng nắm ở trong lòng bàn tay. Sau đó, bàn tay thô ráp của hắn kiên nhẫn vuốt ve, ma sát bên rìa bầu ngực trắng mịn kia.

Mẫu Đơn gần như muốn rời đi, nhưng là động tác của hắn nhanh hơn, lập tức bắt lấy nàng.

“Đừng trốn.” Hấn lười biếng nói, ngón tay chậm rãi tăng ma sát.

“Em sẽ làm cho tôi bỏ lỡ những chi tiết thú vị nhất trong thú vui mê người này.” Thú vui?

Nàng trừng mắt nhìn hấn, khuôn mặt đỏ bừng.

Thú vui của người này, chính là tra tấn nàng sao?

Sau khi bàn tay to dày ở trên bộ ngực sữa của nàng thường thức cho đến lúc vừa lòng, thì mới từ từ di chuyển từng chút từng chút xuống dưới, dùng bàn tay thô ráp dán vào da thịt mềm mại, lướt qua thắt lưng mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng nâng nàng lên, làm ột nửa thân hình của nàng nổi trên mặt nước, hai tay dán tại hai sườn của nàng, ngón cái lại dọc theo đường cong của cơ thể nàng, tiến vào đóa hoa đóng chặt của nàng.

Cảm giác thô ráp, cùng với ấm nóng, đột nhiên mạnh mẽ tiến vào giữa hai chân của nàng, nàng không thể nhận ra, ấm nóng này rốt cuộc là do ngón tay hấn, hay là do nước ấm bập bênh.

Ngón tay tà ác kia, nhẹ nhàng vân vê nhào nặn, làm cho nước trong bồn tắm gợn lên thành từng đợt sóng.

Từng gợn sóng nhỏ bé nhưng lại mang đến kích thích khó có thể tin, khi từng gợn sóng tập kích giữa hai chân hồng hào của nàng, giống như vô số nụ hôn nhỏ, Mẫu Đơn rốt cuộc không chịu được, eo nhỏ cũng rướn lên nghênh đón bàn tay của hấn, cắn chặt môi đỏ mọng, rốt cuộc không kiềm chế được, khó nhịn run run khê rên lên.

“Ừm.....”

Hắc Trọng Minh ngẩng đầu lên.

“Cái gì?”

Hấn cố ý hỏi.

“Em nói cái gì?”

Nàng thở hổn hển, lại vẫn trừng mắt hấn.

“Em em không nói gì.” Nàng cố gắng không để âm thanh run rẩy kia không thoát ra.

“Phải không?” Hấn hỏi lại, cũng không để ý câu trả lời của nàng, tiếp tục vùi đầu vào giữa hai chân mềm mại của nàng. Như là nơi trơn bóng có màu sắc tươi đẹp này, vô cùng mê hoặc.

Sắc đỏ từ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lan dần xuống đến ngực, nàng không có can đảm để chứng thực, chỗ giữa hai chân hấn đang lau chùi, có phải cũng đỏ bừng làm cho người ta xấu hổ muốn chết hay không?

Nàng có thể cảm giác được có một dòng nước ấm nóng từ trong cơ thể chảy ra, khác hẳn với dòng nước ấm trong suốt này, làm cho nàng xấu hổ, lúng túng vùi người thật sâu vào bồn tắm lớn.

Nàng không thể khống chế được phản ứng của thân thể, nhưng càng tệ hơn nữa là hấn vẫn đang vô cùng kiên nhẫn tắm rửa cho nàng, nàng hoàn toàn không cần vệ sinh giữa hai chân, hơn nữa với xúc giác nhạy bén hơn người và một đôi mắt lợi hại hấn không thể nào không phát hiện đóa hoa của nàng trong lúc này đã ướn át.

Nghĩ đến cái nhìn chăm chú của hấn, nàng càng khó có thể ngăn chặn sự ướn át của mình, ngón tay thô ráp xẹt qua nơi ẩm ướt giữa hai chân nàng, Hắc Trọng Minh lại khê cười lần nữa, tiếc hận nói:

“Đáng tiếc, em còn đang dương thương.”

Màu đỏ ửng lại một lần nữa lan tràn khắp mặt nàng, nàng nhịn không được mà trừng mắt lên nhìn hấn.

Hắc Trọng Minh nhú mày, cười như không cười, nhìn thân thể mềm mại vô cùng mê người đang bán nổi trên mặt nước.

“Em yên tâm, tôi sẽ không làm gì em đâu.” Hấn vẫn còn có chút tiếc hận, bổ sung:

“Sẽ không.”

Sẽ không?

Lửa giận bùng cháy trong mắt Mẫu Đơn, nàng buồn bực cắn môi, quả thật muốn đứng lên, hướng tới khuôn mặt tuần tú kia mà ột cái tát.

Gã đàn ông khôn kiếp nàng hầu như đã làm hết mọi chuyện rồi, lại còn có thể nói ra những lời này.

May mà lửa giận đã giúp nàng che dấu những phản ứng kích thích đang dâng lên giữa hai chân nàng, khi hần nhẹ nhàng lau chà đôi chân đôi chân xinh xắn trắng nõn của nàng, thì tất cả những suy nghĩ trong lòng và những ý niệm trong đầu nàng đều là muốn dùng sức đập vào khuôn mặt tuần tú của hần.

“Xong rồi.” đang chìm đắm trong nỗi bực tức, giọng nói dịu dàng của hần chợt vang lên, một lần nữa kéo sự chú ý của nàng trở về.

“Cái gì xong rồi?” Nàng tức giận hỏi.

“Tắm xong rồi.” Hắc Trọng Minh không nghĩ đến việc lấy quần áo cho nàng, chỉ là ôm nàng ra khỏi bồn tắm lớn, sau đó lấy một chiếc khăn tắm khô ráo bao vây lấy thân thể nàng, làm ột vài giọt nước nước trên da thịt trắng nõn của nàng rơi xuống dưới.

Nàng cố gắng túm lấy cái khăn tắm lớn.

“Em có thể tự làm được.”

Hần lại lắc đầu.

“Không, đây cũng là một trong các thú vui của tôi.” Cho nên, nàng chỉ có thể đứng ở trong lòng hần, để mặc hần tiêu hao chút ít thời gian, chậm rãi lau khô thân thể nàng.

Nhưng khi ngón tay của hần dừng lại ở phía dưới ngực trái nàng, vết thương ấy tuy rằng đã lành từ lâu, nhưng từ nãy giờ thân mình bị ngâm dưới nước cộng với được chiếc khăn mềm mại xẹt qua làm cho nàng lập tức trở nên cứng nhắc. Bởi vì đã từng bị tổn thương, nên làn da nơi đó mỏng hơn những chỗ khác, đồng thời cũng mẫn cảm hơn những chỗ khác rất nhiều lần.

Đầu ngón tay của hần chậm rãi ma sát vào vết thương màu đỏ nhạt kia.

“Đau không?” Hần hỏi với giọng điệu thật bình thản, hai tròng mắt đen sâu thẳm nhìn không ra một chút cảm xúc.

Nàng nhún vai, cố ý tỏ vẻ như đó là việc không đáng quan tâm, muốn che dấu nội tâm đang bối rối của mình

“Đó là chuyện xảy ra lâu lắm rồi, em cũng không nhớ rõ.” Khóe miệng Hắc Trọng Minh nhếch lên.

Nàng còn nói dối.

Có lẽ, hần nên nói cho nàng, nàng thật sự không có sở trường nói dối.

Đôi mắt trong suốt của nàng, giấu không được cảm xúc chân thật.

Nhưng mà, thời cơ còn chưa tới.

Còn chưa tới.

Thân thể to lớn của hần ngồi xổm xuống một chút, lấy môi hôn lên vết thương bằng phẳng bóng loáng của nàng, dung sức hôn mát, thậm chí lúc đó làm đau nàng mới vừa lòng để thưởng thức kiệt tác của chính mình.

Dấu hôn đỏ thắm, bao trùm lên trên màu đỏ nhạt của vết thương, giống như là muốn lưu lại dấu ấn một lần nữa. Đây là dấu ấn hần lưu lại cho nàng.

Hành động của hần và sự im lặng của hần làm cho Mẫu Đơn đặc biệt lo lắng không yên.

Chẳng lẽ hần đã phát hiện ra chuyện gì? Hay là, hần đã biết cái gì? Từ vẻ mặt của hần, nàng nhìn không ra bất kỳ manh mối gì. Mà vẻ ngoài kia lại giống như ẩn chứa đau lòng lại càng làm cho nàng hoảng hốt hơn nữa.

Hắc Trọng Minh, không có tâm.

Toàn Thượng Hải ai nấy cũng biết.

Cổ họng nàng khô cháy, rũ mắt xuống, trong lòng bối rối, tự thuyết phục chính mình.

Mãi cho đến khi lau khô cho nàng xong, Hắc Trọng Minh mới đi lấy áo ngủ, cẩn thận mặc vào cho nàng.

Nhưng cái áo ngủ mà hắn lấy đến lại là một cái áo rộng thùng thình, mặc nó trên thân thể nàng làm cho nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé bất lực, bộ quần áo này giống như ẩn chứa mùi vị của hắn, dán sát vào trên thân thể nàng.

Hắc Trọng Minh ôm lấy nàng bước ra khỏi phòng tắm, đi vào trong phòng ngủ, đến bên chiếc giường rộng lớn mới nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Mẫu Đơn lo lắng không yên, nhẩn nhẩn không được lại ngược mắt nhìn hắn chăm chú, không hề di chuyển ánh mắt. Nàng nắm chặt hai tay, trong lòng hồi hộp làm cho nàng hít thở không thông.

Cặp mắt đen không thấy đáy kia cũng nhìn nàng chăm chú một hồi lâu.

Lâu giống như qua hơn một thế kỷ, Hắc Trọng Minh mới nghiêng người, tựa vào bên tai nàng, từ từ nói:

“Tôi vừa nghĩ đến một sự việc.”

Toàn thân Mẫu Đơn cứng ngắc như tượng đá, không thể động đậy.

Hắn phát hiện? Làm sao phát hiện? Chẳng lẽ là bởi vì vết thương cũ kia?

Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Bỏ trốn? Nên trốn như thế nào? Nàng thoát được sao? Hắn sẽ không bỏ qua cho nàng! Hắn sẽ... Vô số ý tưởng khủng bố cứ nảy sinh trong đầu, bay thẳng vào lòng nàng làm cho lòng nàng co rút lại, từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy hoảng sợ khủng khiếp như vậy.

Trong khi nàng vẫn còn kinh hoàng không thôi và đang tiến đến gần với tuyệt vọng thì Hắc Trọng Minh lại mở miệng lần nữa.

Giọng nói của hắn thản nhiên và mang theo ý cười.

“Em đã quên uống thuốc.”

8. Chương 8

Chương 8

Đêm dài yên tĩnh.

Bởi vì có tiếng động nên đã làm cho Hắc Trọng Minh tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, trong nháy mắt cũng đã tỉnh táo, cặp mắt đen lợi hại đã không có một chút buồn ngủ.

Quấy nhiễu giấc ngủ của hắn, thì ra là người đàn bà ngủ bên cạnh hắn.

Ác mộng đang không ngừng quấy rầy nàng. Nàng chìm sâu bên trong cơn ác mộng, toàn thân chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, lo lắng lắc đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, liên tục lặp lại lời vô nghĩa.

“Không, không cần.....” “Mẹ.....” Một giọt nước mắt từ khóe mắt nàng chảy ra.

“Để cho tôi vào đi.....Làm ơn.....”

“Cứu, cứu mẹ tôi đi.....Ai tới.....Ai tới cứu mẹ tôi đi, mẹ ơi.....” Nàng bỗng nhiên khóc lớn lên, nức nở cầu xin:

“Van xin mọi người.....Hãy cứu mẹ tôi.....Van xin mọi người.....” Nàng giống như một đứa nhỏ, thân thể cuộn tròn lại, khóc rống cầu xin, bàn tay nhỏ bé tái nhợt vùng vẫy giữa không trung, như là có ý muốn nắm lấy cái gì hoặc là nắm lấy ai đó.

Hắc Trọng Minh vươn tay, cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng.

Mười ngón tay thon dài, lập tức nắm chặt hẳn, càng nắm càng chặt, không chịu buông tay. Hai mắt nàng nhắm chặt, rơi lệ đầy mặt, ở trong ác mộng tiếp tục khẩn cầu.

“Van xin ông.....Van xin ông.....Hãy cứu mẹ tôi.....” Hắc Trọng Minh trầm mặc không nói, nhưng lại nhanh chóng kéo nàng vào trong lòng ngực ấm áp, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Người phụ nữ nhỏ bé dựa vào trong lòng ngực hẳn, lệ vẫn không ngừng rơi, nước mắt nhanh chóng thấm ướt hết lồng ngực hẳn.

Nàng làm ảnh hưởng giấc ngủ của hẳn.

Từ ngày nàng bị thương đến nay, nàng liên tục gặp ác mộng, chưa từng bị gián đoạn lần nào.

Hắn hẳn là nên ra lệnh cho người hầu chuyển nàng đến một phòng khác để dưỡng bệnh, mới có thể mỗi đêm, sẽ không quấy rầy giấc ngủ quý giá của hẳn.

Nhưng mà vì lý do nào đó, hẳn cũng không nói rõ nguyên nhân, từ đầu đến cuối hẳn cũng không có mở miệng ra lệnh cho người hầu chuyển nàng đi, cho nên nàng vẫn cứ tiếp tục ngủ trong phòng ngủ của hẳn.

Qua một lúc lâu sau, tiếng khóc nức nở của nàng mới từ từ ngừng lại.

Hắc Trọng Minh cúi đầu, chăm chú nhìn vào người phụ nữ nhỏ bé trong lòng, tầm mắt hoàn toàn không có dời đi. Bộ dáng dựa vào hẳn của nàng, thật là nhu nhược, hoàn toàn không hề phòng bị, nếu không tận mắt nhìn thấy, ngay cả hẳn cũng khó mà tưởng tượng, người phụ nữ nhỏ bé kiên cường này, cũng sẽ có mặt yếu ớt như vậy.

Nếu nàng còn có ý thức, nhất định sẽ không nguyện ý để hẳn nhìn thấy bộ dáng yếu đuối này của nàng.

Đôi môi mỏng khê nhếch lên không tiếng động, Hắc Trọng Minh vươn tay, dùng đầu ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn sót lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hẳn biết rõ nàng đã mơ thấy cái gì. Văn kiện Nguyễn Lão Thất đưa tới, đã ghi lại rõ ràng những bi thảm mà nàng đã gặp phải trong thời thơ ấu, chính những chuyện đã xảy ra trước kia đã làm cho những đêm gần đây nàng đều ngủ không yên giấc.

Nhìn thấy đôi gò má tái nhợt kia, ngón tay còn dính lệ của Hắc Trọng Minh không hiểu vì sao lại cảm thấy nóng lên một chút.

Hắn không nên để nước mắt của nàng làm dao động ý chí sắt đá.

Mọi người đều nói, hẳn không có tim.

Nhưng, người phụ nữ gặp ác mộng này, nước mắt của người phụ nữ này, quả thật đã dao động cảm xúc nghiêm nghị lạnh lùng của hẳn, tác động đến tình cảm đã chôn dấu lâu lắm, lâu đến mức dường như hẳn đã nghĩ tất cả cảm xúc của mình đã không còn.

Người phụ nữ này, cứu hẳn một mạng. Trừ lần đó ra, Nguyễn Lão Thất tra ra rất nhiều chuyện, ngoại trừ ý muốn vạch trần thân phận thật sự của nàng, cũng làm cho hẳn biết được rất nhiều việc, thậm chí là rất nhiều chuyện mà ngay cả nàng cũng bị người ta cố ý giấu diếm, không biết được chân tướng sự thật.

Biết được càng nhiều, Hắc Trọng Minh càng muốn nàng.

Phụ nữ, không hiểu rõ về lòng trung thành: Bọn họ đều là những người lương thiện bị biến thành kẻ nói dối. Nhưng người phụ nữ trước mắt này không giống như vậy, nàng chẳng những hết lòng trung thành, thậm chí có thể vì lòng trung thành mà trả giá bằng sinh mạng của mình.

Một cảm xúc xa lạ lần đầu tiên hiện lên trong lòng Hắc Trọng Minh, nhìn nàng đang nhu nhược tái nhợt dựa vào lồng hẳn. Nghiền ngấm luồng cảm xúc kia, qua một lúc lâu sau, hẳn mới có thể nhận ra, đó là cảm xúc gì.

Đó là ghen tị, ngoại trừ cảm giác này ra còn có rất nhiều khát vọng hỗn tạp trộn lẫn vào nhau.

Hắn rất ít khi có loại cảm thụ như vậy. Hắn muốn nữ nhân này một cách mãnh liệt, không chỉ là thân thể, hắn còn muốn trái tim của nàng. Hắn muốn lòng trung thành của nàng, chỉ thuộc về hắn, mà không phải thuộc về kẻ địch của hắn.

Bàn tay to ngăm đen, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt non mềm tinh tế trong lúc ngủ mơ của nàng.

Từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên hắn xúc động mãnh liệt về thứ gì đó như thế. Hắn muốn nàng, muốn nàng hoàn toàn khuất phục hắn, hoàn toàn thuộc về hắn.

Trong bóng đêm, Hắc Trọng Minh ôm Mẫu Đơn càng chặt.

“Của tôi.”

Sáng sớm gió nhẹ, có chút lành lạnh.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ còn chưa tan, lò sưởi trong phòng vẫn còn đang cháy.

Mẫu Đơn mặc quần áo mỏng manh, sau đó khoác áo choàng lông cừu bên ngoài để giữ ấm cơ thể, chậm rãi đi dạo chung quanh phòng.

Bác sĩ Hoàng đã dặn dò, nàng cần vận động, nhưng ngoài phòng tuyết vẫn còn rơi, cho nên nàng chỉ có thể ở trong căn phòng rộng lớn này đi qua đi lại.

Biệt thự của Hắc gia, là biệt thự tinh xảo có hơn trăm năm lịch sử, phía trước tòa nhà là Hậu Luyện, bên trong có hai tòa nhà, với hơn bốn mươi căn phòng.

Hắc Trọng Minh ngủ ở phòng ngủ chính, ngay giữa trung tâm của lầu một, thư phòng bên trái Hậu Luyện. Theo lời đồn, Tiền Luyện là nơi mà cha hắn khi còn sống rất yêu thích, bởi vì tôn trọng cha cho nên hắn đã bảo lưu lại tất cả khu vực này, nhưng khi nàng đột nhập vào để lấy tài liệu thì hắn không sử dụng Tiền Luyện nữa, bởi vì nơi này rất dễ dàng bị người ta dễ dàng bắn lên.

Khi Mẫu Đơn đi lại chung quanh, thỉnh thoảng bắt gặp người hầu trong biệt thự. Bọn họ luôn cúi đầu, không dám nhìn nàng, chủ động tránh qua một bên để đi.

Thẳng thắn mà nói, nàng không hề thích như vậy, cũng không có thói quen như vậy. Nhưng lúc này nàng cần đi lại, như vậy mới có thể mau chóng hồi phục thể lực.

Trong nhà có rất nhiều người hầu, nhưng chỉ có một số ít người là có thể đi vào Hậu Luyện.

Hầu hết các phòng ở Hậu Luyện, đều là đóng chặt, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiệc rượu mời khách ở ngoài thì bình thường cũng không dùng đến, đặc biệt là lầu hai. Người ra vào lầu hai rất ít, hơn nữa ở đây nhìn ngắm quang cảnh ngày mới so với lầu một tốt hơn nhiều.

Cho nên, Mẫu Đơn luôn đi lên đây, ngồi ở chỗ này, xem một quyển sách, uống một chén trà, hoặc uống thuốc bổ gì đó mà lão Trương đưa tới, đỡ phải bị Hắc Trọng Minh “thân thiết” vả lại, nàng phải ăn nhiều một chút, mới có thể khôi phục thể lực.

Từ khi nàng bị thương đến nay, tuy rằng chưa đến một tháng, nhưng nàng sớm đã chán ghét ngày ngày bị nhốt ở chỗ này. Quan trọng hơn là, lúc nào nàng cũng lo lắng, Hắc Trọng Minh sẽ bị người ta bắn lên.

Nàng hắn là nên ở bên cạnh hắn, một tắc cũng không rời mới đúng. Nhưng tình huống bây giờ, không cho phép nàng làm như vậy.

Điều này làm cho Mẫu Đơn vô cùng lo lắng.

Tiêu Luyện Mặc còn đang uy hiếp, hiện tại thế lực của ba bên ngang nhau, nếu Hắc Trọng Minh chết, khẳng định trong nháy mắt sẽ phá vỡ thế cân bằng. Họ Tiêu kia làm việc ngoan tuyệt (hung ác, đoạn tuyệt, ý là diệt cỏ phải diệt tận gốc^^), không thua Hắc Trọng Minh, mà chủ nhân Kim gia Giang Thành lại bệnh nặng, chỉ có thể tạm thời do phụ nhân yếu đuối đảm đương, nếu Hắc Trọng Minh xảy ra chuyện gì bất trắc, người của Hắc gia, nhất định sẽ lựa chọn nương nhờ vào Tiêu Luyện Mặc.

Như vậy, Tiêu Luyện Mặc ắt sẽ giống trống khua chiêng, thôn tính địa bàn Kim gia, chỉ dựa vào phụ nhân cùng bọn Sở Lăng, chỉ sợ cũng khó duy trì đại cục.

Cho nên, Hắc Trọng Minh tồn tại, là điều tất yếu.

Hắn không thể chết được.

Hắn phải còn sống, Kim gia mới có đường sống.

Thân phận thật sự của nàng, thật ra là một trong bốn hộ vệ trong tay Giang Thành. Bốn người bọn họ, từ nhỏ đã được chủ cứu về nuôi lớn, nếu không phải nhờ ơn Giang gia, lúc nàng tan cửa nát nhà, cho dù không chết đói đầu đường, cũng sẽ đông lạnh mà chết.

Cho nên, nàng thiếu Kim gia một cái mạng. Vì Giang Thành, vì Kim gia, nàng phải ở lại, đảm bảo an toàn cho Hắc Trọng Minh..... Vết thương trên vai, dường như đau.

Mẫu Đơn thở dài một hơi, trong lòng hận không thể như Hắc Trọng Minh, quang minh chính đại đi luyện quyền, cho dù là không thể luyện quyền, ít nhất cũng có thể đi theo bên cạnh hắn, đỡ phải cả ngày ở trong phòng lo lắng đề phòng.

Nếu như, trong khoảng thời gian này, nàng có thể sử dụng thiết liên (dây xích sắt) cùng hạng quyền (vòng — giống Na Tra ấy ^^), giống như huấn luyện dã thú, đem Hắc Trọng Minh trói ở trên cột, thật tốt biết bao nhiêu?

Thế nhưng, chẳng biết sao, nàng thật sự không thể tưởng tượng, hắn tinh lực tràn đầy, bị chế ngự trong hạng quyền, hạn chế động tác ngủ nghỉ thì sẽ ra sao?

Nàng rất cố gắng tưởng tượng, Hắc Trọng Minh bị khóa trụ, không thể động đậy. Theo lý mà nói, hình ảnh kia hẳn là sẽ làm nàng cảm thấy vui sướng, nhưng khi khuôn mặt tuần tú kia hiện lên ở trước mắt, bao hàm cả đôi mắt đen tràn đầy dự vọng, lại khiến cho tim của nàng đập loạn xạ.

Lại nữa rồi!

Mẫu Đơn đỏ mặt, dùng sức khép sách trong tay lại, vứt đi những khúc mắc trong lòng và ánh mắt quấy nhiễu làm tâm trí nàng không yên, bực dọc đứng dậy rời đi.

Vừa mới bước ra khỏi phòng, nàng vốn chuẩn bị đi xuống lầu, khéo mắt lại nhìn thấy một vệt ánh sáng. Nàng ngẩng đầu lên, thấy trên hành lang, có một tia sáng mặt trời quanh co khúc khuỷu chiếu vào.

Phòng đó, bình thường là đóng chặt, nhưng giờ này phút này, nửa cánh cửa đang mở ra. Ánh mặt trời vàng óng, rơi trên sàn nhà, đối lập mãnh liệt với hành lang âm u.

Có lẽ, là khi người hầu dọn dẹp, đã quên đóng cửa.

Tính hiếu kỳ trời dấy trong lòng, Mẫu Đơn nhịn không được tiến lên, đi đến hành lang tối tăm kia, bước vào cánh cửa phòng đang mở. Nàng thoáng nhìn thấy trên bức tường trong phòng, treo một bức tranh.

Trong bức tranh, là một phu nhân, cùng một đứa bé.

Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra cặp mắt lạnh liệt kia, càng không nói dáng vẻ tuần mỹ của hắn. Để tìm hiểu, nàng đẩy cửa phòng ra, rồi đi vào.

Đó là một căn phòng rộng rãi lịch sự tao nhã, ngoại trừ phòng khách nhỏ, còn có một phòng đọc sách nhỏ cùng một gian phòng ngủ, so với tất cả các phòng ở trong này, điều khác biệt lớn nhất là phần lớn đồ dùng trong phòng đều là màu trắng.

Chân bàn nhỏ, tao nhã, đế cắm nền tinh xảo, đèn bàn là chụp đèn thủy tinh có màu sắc rực rỡ, tất cả đều là màu trắng thanh nhã, mà bút máy trên bàn học thì có màu hồng phấn.

Rèm cửa sổ làm từ tơ tằm, thoải mái rơi xuống đất, nhẹ nhàng bay phất phơ.

Bốn cột ở giường lớn có màn che, giường gỗ đặt ở chính giữa phòng ngủ màu trắng, hoa văn tinh xảo được chạm trổ phức tạp.

Tất cả những thứ ở đây đều vô cùng thanh lịch tinh tế. Thứ duy nhất có vẻ không hợp, là ở góc tường kia có một tiêu bản con chó khổng lồ.

Theo lý thuyết, căn trong phòng này không có người ở, nhưng trong phòng không có dấu hiệu của bụi và ẩm mốc, rõ ràng tất cả người hầu đều rất cố gắng đem chỗ này giữ gìn rất khá, giống như chủ nhân của căn phòng này vẫn còn ở đây, chỉ là ban ngày ra khỏi cửa, ban đêm lại trở về.

Tầm mắt của Mẫu Đơn trở lại trên bức tranh trong phòng khách nhỏ kia.

Nét bút tinh tế của hoạ sĩ giữ lại được dung nhan xinh đẹp cùng khí chất cao nhã của phu nhân, trong mắt bà còn mím cười chân thành. Đương nhiên, nét bút tinh xảo kia, cũng họa thành công người đứng bên cạnh, xem ra cũng đến bảy, tám tuổi, nhưng hai mắt đứa trẻ này đặc biệt lạnh như băng.

Đó là Hắc Trọng Minh.

Cho nên, người phụ nữ này, là mẹ hắn sao?

Người phụ nữ xinh đẹp trong bức tranh, có đường nét hao hao giống Hắc Trọng Minh, chỉ có ánh mắt dịu dàng là khác hẳn hẳn.

Nghe đồn mẹ của Hắc Trọng Minh, ở Thượng Hải có thể nói là mọi người đều biết. Cung Thanh Hà từng là cô gái xinh đẹp nhất trong giới xã giao Thượng Hải, nàng xuất thân cao quý, trong gia phả còn có người từng làm quan lớn của tiền triều, khi còn trẻ từng đi du học, sau khi về nước gả cho cha Hắc Trọng Minh, nhưng vài năm sau, đột nhiên ẩn cư không tiếp xúc bên ngoài.

Theo thuật lại, bà bị bệnh nặng, sau khi nằm liệt trên giường bệnh nhiều năm, bị bệnh tật tra tấn giày vò đến chết.

Bé trai trong bức tranh, vẽ mặt lạnh khốc (lạnh lùng hà khắc), nhưng nắm chặt tay mẹ mình. Mẫu Đơn nhìn chăm chú vào bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay mẹ kia, đột nhiên trong lòng thất lại.

Hắc Trọng Minh không có tâm.

Trong đầu nàng hiện lên những lời này, nhưng tầm mắt không cách nào dời khỏi bàn tay đứa bé trong bức họa. Nàng bắt đầu cảm thấy bất an, biết mình hoàn toàn không nên bước vào căn phòng này.

Nơi này rất sạch sẽ, rất ấm áp, rất..... riêng tư..... Hắc Trọng Minh cho người giữ gìn nguyên trạng phòng này nhiều năm, giống như là mẹ hắn vẫn còn sống. Nhưng Mẫu Đơn biết, mẹ hắn, đã qua đời năm hắn mười ba tuổi.

Trong nhà này, có một căn phòng mà trăm ngàn lần người cũng đừng bước vào.

Lời cảnh cáo của Bạch Diễm Dung đột nhiên vang lên, Mẫu Đơn xoay người, vội vàng muốn lui ra ngoài, lại đụng phải bút máy hồng phấn trên bàn học, leng keng vài tiếng, bút máy lăn mấy vòng trên mặt đất, lăn vào dưới gầm bàn.

Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, đưa tay nhặt bút máy lên, đang chuẩn bị đứng dậy để vào chỗ cũ, lại phát hiện dưới cái bàn, lại có một ngăn kéo, bởi vì nàng vừa mới va chạm, cho nên nó bị mở ra.

Bên trong ngăn kéo có đặt một quyển sách, bên ngoài rất tinh xảo, bìa quyển sách màu mật ong, in hai chữ Thanh Hà.

Mẫu Đơn hơi sửng sốt, vốn muốn đưa tay đóng ngăn kéo lại, nhưng đột nhiên ngừng lại một chút.

Tuy rằng được giấu ở trong ngăn kéo, nhưng trên quyển sách này, vẫn dính một chút bụi. Từng cái góc trong phòng, được quét tước sạch sẽ, chỉ duy nhất nơi này còn có bụi, chứng tỏ những năm gần đây, chưa từng có người phát hiện ra quyển sách này.

Nàng chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là vươn tay, cầm lấy quyển sách kia, phải đi lớp bụi dính trên đó, nàng thật cẩn thận mở ra, rất nhanh liền phát hiện, đây không phải là một quyển sách, mà là một quyển nhật kí.

Một quyển nhật kí do Cung Thanh Hà tự tay viết.

Nàng nên đặt cuốn nhật kí xuống, dù sao đây cũng là bí mật của người phụ nữ khác. Nhưng người phụ nữ đó lại là mẹ của Hắc Trọng Minh, biết người biết ta, trăm trăn trăm thẳng, nàng cần biết, tất cả những chuyện có liên quan tới hắn.

Cho nên, Mẫu Đơn vẫn tiến hành lật xem quyển nhật kí kia.

Chữ viết rất đẹp, viết lên hỉ nộ ái ố(vui mừng tức giận yêu thương buồn bực) trong nhiều năm, tất cả mọi thứ đều liên quan tới Hắc Trọng Minh. Trong đó một đoạn, lại hấp dẫn hoàn toàn sự chú ý của nàng.

“Hắn là cầm thú.”

Trên nhật kí đã viết như vậy.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới, hắn cũng có thể kết hôn sinh con, làm ra những hành vi tàn nhẫn như vậy Con chó kia, trước đây hắn đã nuôi dưỡng nó giống như con mình.

Đôi mắt đen vô tội, khung xương khỏe mạnh, bộ lông ngăm đen, điểm khác nhau giữa nó và con chó trước mắt hắn là con chó này đang lưu lạc đầu đường xó chợ, gầy đến nỗi xương sườn đều lộ cả ra ngoài.

Xe lăn bánh trên đường, ngồi ở trên xe Hắc Trọng Minh đưa mắt nhìn nó.

Liếc mắt một cái, không biết vì sao lại làm cho hắn nhớ tới chuyện vốn dĩ đã quên từ lâu, chuyện về con chó đã chết nhiều năm trước. Về mặt của hắn không hề thay đổi, dời đi tầm mắt, xe tiếp tục chạy về phía trước, con chó lang thang ở góc tường kia, rất nhanh bị bỏ lại phía sau xe.

Chỉ là, con chó kia gọi lên, hồi ức của hắn.

Hắc Trọng Minh nhếch mi lên, bình tĩnh lại, dường như hồi ức chôn vùi đã lâu, lại đột nhiên bị mở ra. Hắn kiềm chế, ngăn cản suy nghĩ của chính mình, khắc nghiệt trấn định bản thân, cố gắng đóng lại hồi ức ở trong lòng vừa mới được mở ra.

Hắn không muốn nhớ lại, không muốn bị cảm xúc này ảnh hưởng một lần nữa, bình tĩnh nhắm hai mắt lại, quyết định ở trong xe, bổ sung giấc ngủ hắn đã giảm bớt do ban đêm bị quấy nhiễu.

Hắn nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nhưng mà, khi hắn tỉnh táo, có thể ngăn cản hồi ức muốn lãng quên trong trí nhớ, nhưng khi hắn chìm vào giấc ngủ, lặng lẽ đi vào trong giấc mộng của chính mình..... Đây là quà sinh nhật của con.

Khi hắn bảy tuổi, cha tặng cho hắn một con chó nhỏ.

Con chó nhỏ rất bé, rất đáng yêu, vừa mới đầy tháng không lâu, có bộ lông xù, một đôi mắt to vô tội, còn có cái đuôi không ngừng đong đưa.

Hắn vô cùng vui vẻ, bởi vì con chó nhỏ thật sự rất đáng yêu, và là do cha đã tặng cho hắn làm quà sinh nhật.

Mỗi ngày trôi qua, hắn đều chạy tới xem nó, cho dù có người hầu chăm sóc, hắn vẫn kiên trì muốn tự lo cho con chó nhỏ kia. Hắn đặt cho con chó nhỏ này một cái tên, là “Harry”.

Harry, vô cùng đáng yêu lại trung thành. Qua mấy tháng, nó vừa cao lên lại vừa thêm khỏe mạnh, mỗi ngày ở bên chân hắn, vui vẻ ở trước mặt và ở sau lưng hắn.

Khi hắn đi đâu, nó sẽ theo ở phía sau, khi hắn ăn cơm, nó cũng sẽ ngồi ở bên chân hắn, nếu có người muốn bắt nạt hắn, Harry nhất định sẽ là người đầu tiên nhảy ra, che ở phía trước hắn.

Từng có vài lần, có người âm mưu bắt cóc hắn, nhưng đều bị Harry phát hiện trước, sủa gâu gâu đối với những người đó, còn dũng cảm quên mình xông lên trước, cản người muốn bắt cóc hắn, mới tránh cho hắn không bị bắt đi.

Đôi khi, có lúc hắn không đạt được sự kỳ vọng của cha, bị ông nghiêm khắc trách móc, nửa đêm, hắn sẽ vụng trộm xuống giường, chạy tới ổ Harry, ôm nó cùng nhau ngủ.

Bộ lông xù, thân hình ấm áp kia, lại thân mật cọ sát nó, thay nó liếm nước mắt trên mặt.

Harry chưa bao giờ tức giận đối với nó, Harry luôn không oán không hối hận, dành hết sự bảo vệ cho nó, luôn dành cho nó sự ấm áp và an ủi. Trong khoảng thời gian đó, Trọng Minh luôn vui sướng chạy tới nói cho ta biết, đủ mọi chuyện về Harry .

“Nó là người bạn đầu tiên của con.” Nó nói cho ta biết như vậy, con chó kia cũng là người bạn duy nhất của nó, ta còn cảm thấy, người đàn ông kia đã làm tốt nghĩa vụ của mình, mang lại cuộc sống sung túc cho con của hắn, đây là chuyện tốt nhất. Ở trong mắt Trọng Minh, Harry là con chó thông minh nhất, vĩ đại nhất thế giới này.

Xem ra Trọng Minh rất vui vẻ, nó vô cùng coi trọng và yêu thích con chó kia, dường như ngay cả người mẹ như ta, cũng nhịn không được mà cảm thấy ghen tị, nhưng không thể phủ nhận, Harry làm cho nó vui vẻ, đó là chuyện gần đây ta không làm được.

Thế nhưng, đêm qua, sau khi nó bị trách mắng, ôm Harry cùng đi vào giấc ngủ, không cẩn thận ngủ ở ổ chó cho đến khi trời sáng.

Sau khi người đàn ông kia phát hiện, hắn nổi trận lôi đình, đến nay ta vẫn còn cảm thấy được, quanh quần bên trong căn phòng yên tĩnh là tiếng rít gào của hắn.

Ta thật sự không thể tin được, người đàn ông kia, lại có thể yêu cầu Trọng Minh.....

Ánh nắng buổi chiều mùa đông, rơi ở trên người Mẫu Đơn, nhưng nàng đọc những dòng chữ này, lại làm cho nàng cảm thấy, toàn thân càng lúc càng lạnh như băng.

Ngực của nàng, giống bị thúc vào dũ dội, mơ hồ cảm thấy đau. Nàng ôm ngực, sau đó hít vào một hơi thật sâu.

Sau đó, tay nàng lại lần nữa, gấp gáp mở ra trang tiếp theo.

“Ngủ ở ổ chó sao? Mày là chó sao?” Một bàn tay tát thật mạnh trên gương mặt nó, vừa to lại vừa cứng, nó bị cái tát mạnh mẽ kia hung hăng đánh ngã trên mặt đất, nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy.

Harry bị dây xích sắt trói lại, thấy nó bị đánh, thì lớn tiếng sủa ầm lên.

“Nói đi! Con của Hắc Liệt Phong tao, lại là chó sao?” Cha nổi giận gào rít lên.

Nó cảm giác được máu từ trong lỗ mũi chảy ra, nó vươn tay, lau đi chất lỏng ẩm ướt nóng ẩm kia, bình tĩnh trả lời:

” Không phải.”

“Không phải chó? Vậy sao mày coi nó là bạn? Có giường không ngủ, mày còn cố tình muốn ngủ ở ổ chó? Mày có biết thanh danh sẽ bị hủy hết không?” Tiếng rít gào một lần nữa lại vang lên, giống như sấm sét, cha nó tức giận tới nổi mặt nổi đầy gân xanh, cố gắng giải thích cho nó hiểu.

“Con chỉ là không cẩn thận ngủ quên.” Một cái tát kia, nhanh như chớp giáng xuống, nó im lặng chịu đựng, đau đến nổi nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, hai tai bởi vì bị bàn tay kia tát, làm cho ong ong, lại vẫn nghe được tiếng Harry tức giận sủa, cha phần nộ quả trách:

“Mày còn dám nói sạo! Hắc Liệt Phong tao, không có đứa con trai là chó, ngủ cùng với chó!”

“Con không phải chó!” Nó tức giận trừng mắt nhìn cha, lớn tiếng phản bác.

“Tốt lắm,” Từ bên thắt lưng cha nó lấy ra một con dao nhỏ, đưa qua cho nó, lạnh giọng hạ lệnh.

“Vậy mày giết nó cho tao.” Nó kinh ngạc không thôi, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu

“Giết nó.” Cha lặp lại, lãnh khốc trừng mắt nó, chỉ vào Harry.

“Đem cậu tạp chủng này làm thịt đi! Không nghe lời tao cho người đánh chết nó. Xem mày muốn cho nó một cái chết nhẹ nhàng, hay là muốn thấy nó bị người khác đánh chết.” Nó khiếp sợ không thôi, nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn người cha tàn nhẫn, không chịu nặn lấy con dao nhỏ kia.

“Không được, Harry là bạn tốt của con!”

“Bạn tốt ư?” Cha cười lạnh.

“Bạn tốt nặng bao nhiêu, đáng giá bao nhiêu? Đã làm người thì không thể mềm lòng, tình cảm chỉ là thứ vô ích, mày càng sớm học được chuyện này, đối với mày càng có lợi!”

“Cha không thể yêu cầu con làm chuyện này!” Sắc mặt nó tái nhợt, rống lên:

“Mày không thể?” Cha nó nhíu mày một chút, hừ lạnh một tiếng, bàn tay to giương lên, hướng thuộc hạ ở một bên nói:

“Chu Ngũ! Đánh cho ta, từ từ mà đánh!” Chu Ngũ lấy ra một trường côn rắn chắc, điên cuồng đánh liên tiếp vào Harry.

“Dừng tay! Không được đánh! Dừng tay” Harry đã trúng côn thứ nhất, đau kêu ra tiếng, nó xông lên phía trước muốn ngăn cản, lại bị người bên cạnh bắt lấy.

“Dừng tay! Ông buông!” Nó giãy dụa, lại tránh không ra khỏi bàn tay to kiềm chế, chỉ có thể hướng người đàn ông nhìn tâm ra sức đánh Harry kia, khàn cả giọng hô:

“Chu Ngũ, dừng tay! Dừng tay! Harry, Harry.....” Một côn khác lại giáng xuống, Harry mạnh mẽ biến thành tiếng kêu rên nó có ý né tránh, nhưng dây xích sắt lại hạn chế hành động của nó, mỗi côn Chu Ngũ hạ xuống, đều cứng rắn mạnh mẽ, giáng tới tấp trên người nó.

Harry bị đánh không phải rất nặng, nhưng không nhẹ, rất nhanh, Harry gãy chân, nứt xương. Harry kêu, khoe miệng chảy ra máu nhưng vẫn chặt vật ra sức giãy dụa né tránh.

“Cha, xin người dừng tay! Bảo ông ta dừng tay!” Nước mắt chảy ra từ hốc mắt, nó quay đầu hướng tới người đã ngồi trên ghế bưng trà uống, khóc lóc cầu xin.

“Người làm ơn, đừng đánh nó nữa! Cha.....” Cha nhìn nó, sau đó chỉ vào con dao nhỏ trên bàn.

“Không cần phải xin tao, chính mày có thể cho nó ra đi nhẹ nhàng.” Nó rơi lệ đầy mặt, nhìn khuôn mặt cha không chút thay đổi, lại quay đầu nhìn, đây là người bạn tốt duy nhất của nó từ nhỏ. Harry thở phì phò, chân khép khiêng, máu đầy người, thống khổ nhìn nó; giọng nói của cha, lạnh lùng vang lên

“Con chó kia, là phế vật, cho nên nó không thể thoát ra khỏi dây xích, chỉ có thể bị người cầm gậy đánh. Cho dù mày đã huấn luyện nó, thì nó cũng chỉ là chó, mày hiểu không.”

Trong nháy mắt, nó đã biết, cha nghiêm túc muốn nó tự tay giết Harry, nếu không sẽ để Chu Ngũ từng giây từng giây từ từ đánh chết con chó đáng thương.

Chu Ngũ lại một lần nữa, giơ cao gậy lên.

“Dừng tay!” Nó phẫn nộ rít gào, sau đó quay đầu trừng mắt người hầu đang giữ lấy nó, oán hận nói:

“Buông.” Người hầu nhìn về phía cha.

Nó biết, cha nhất định đã gạt đầu, cho nên người hầu mới có thể buông lỏng tay ra.

Lau đi nước mắt trên mặt, nó đi về phía cha, cầm lấy con dao nhỏ, sau đó lại quay đầu hướng về phía Harry.

Harry đáng thương, tiến đến bên chân nó, kêu oảng oảng. Trên khoe miệng trên lưng đều là máu, chân cũng khép khiêng tuy rằng ngay cả đứng cũng không chắc, nhưng cái đuôi vẫn ngoe nguẩy, mừng rỡ với nó như cũ.

Nó ngồi xổm xuống, ôm lấy cổ khỏe mạnh của Harry. Mà Harry dùng cái đầu lông xù, cọ sát hai má nó, tin tưởng dựa sát vào nó.

Nước mắt, lại rơi trên hai má nó.

Harry, bạn tốt của nó. Bạn tốt duy nhất, tốt nhất của nó..... Nó đem mặt vùi vào trong bộ lông ấm áp kia, sau đó nắm chặt con dao nhỏ, dùng sức cắm vào bên xương sườn giữa trái tim Harry. Harry nức nở một tiếng, thân thể khổng lồ, đổ ngào ở trong lòng nó, trái tim đập một tiếng lại một tiếng, sau đó thì vĩnh viễn ngừng lại.

Những giọt máu nóng bỗng chảy đầy hai tay nó, giọng nói của cha nó, lại vang lên.

“Mày xem, bởi vì mày mềm lòng, cho nên nó mới phải chịu mấy côn kia. Từ bi và mềm lòng, chính là tăng thêm thống khổ lẫn nhau, mày là người phải kế thừa giang sơn. Bọn bè, đối với mày mà nói là không cần thiết.” Cha dùng giọng nói lạnh như băng, gần từng tiếng nói với nó.

“Mày không cần bận bẻ.”

Xe ngừng.

Hắc Trọng Minh tỉnh lại, nhìn thấy căn nhà lớn mà hắn đã rất quen thuộc.

Có như vậy trong nháy mắt, hắn còn tưởng bản thân vẫn đang trong mộng, mà lúc đó cha hắn vẫn còn sống, tuổi hắn còn rất nhỏ, tay đã được rửa sạch sẽ, đổi quần áo mới, chờ để cùng cha đi tham gia một yến hội.

Nhưng lão Trương đã đi tới, thay hắn mở cửa xe ra.

Hắn rất nhanh tỉnh lại từ trong luồng kí ức, đứng dậy xuống xe. Lão Trương đã già đi, Chu Ngũ đã chết lâu ngày, mà cha cũng mất mười năm rồi.

Hắn cũng đã không còn là đứa trẻ, trẻ người non dạ năm đó, chỉ có thể mặc cho người khác khống chế.

Xuyên qua bữa tiệc xa hoa ở Tiền Luyện kia, thấy chồng quả cao như núi kia, khóe hắn miệng nhếch lên tự giễu, nửa điểm cũng không muốn xem xét chúng, nhưng khi lão Trương thay hắn cởi áo khoác, hắn mở miệng hỏi:

“Mẫu Đơn đâu?”

“Tiểu thư ở trong phòng khách.”

“Gọi người đem này tất cả những thứ này thu lại, đừng chất đống ở trong này thật chướng mắt.” Hắn vừa nói, vừa cởi cái bao tay da, giao cho lão Trương, sau đó đi nhanh đến Hậu Luyện.

Xuyên qua sân, sau đó đi qua đồng quả, bước lên lầu hai.

Trong phòng, không có một bóng người.

Hắn xoa đôi lông mày rậm, lui đi ra, sau đó thấy hành lang, nơi cánh cửa luôn đóng chặt lộ ra một đường ánh sáng nhạt.

Đó là phòng mẹ hắn.

Mỗi cuối tuần, người hầu sẽ đến quét dọn, làm cho phòng đó luôn sạch sẽ. Từ sau khi mẹ hắn qua đời, hắn đã thật lâu không đi vào đó.

Cánh cửa kia, không nên mở ra.

Hắn đi lên phía trước, khi đi vào cạnh cửa, lại thấy Mẫu Đơn đứng ở trước bàn học, đang lật xem một quyển sách xưa.

“Em không nên tới nơi này.” Tiếng hắn từ phía sau truyền đến, dọa Mẫu Đơn nhảy dựng, nàng ngẩng đầu lên, thấy Hắc Trọng Minh đã đi vào trong phòng, biểu tình trên khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng y hệt như trên bức tranh.

Cho nên, bức tranh kia, là vẽ sau khi Harry bị giết sao?

Nàng nghĩ lung tung, căng thẳng nghĩ cách giải thích, hắn dần dần đến gần, mới miễn cưỡng lấy một cái lý do.

“Cửa mở sẵn.” Nàng cố gắng tỉnh táo lại, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy.

“Cửa sổ cũng mở sẵn, tuyết rơi, vì thế em nghĩ nên đóng lại.”

“Những chuyện như thế này, người hầu sẽ làm.” Hắn đi đến bên cạnh bàn, mở miệng.

“Em biết.” Nàng lại hít một hơi, không chế tim đập như điên, lau đi khóe mắt ướt át.

“Em chỉ thuận tay thôi.” Hắc Trọng Minh không nói gì, con ngươi đen thâm u, đang nhìn trên bàn, cuốn nhật kí mở sẵn, ánh sáng trong đôi mắt phút chốc tối sầm lại.

Mẫu Đơn từ tầm mắt của hắn, nhìn nhật kí trên bàn, tim dường như muốn ngừng đập. Hắn xuất hiện rất đột ngột, nàng hoàn toàn không có cơ hội đem nhật kí trả về chỗ cũ.

Lúc này, nhật kí của Cung Thanh Hà, vẫn như cũ mở ở trang xảy ra chuyện đáng sợ ngày đó.

Mẫu Đơn không thể tưởng tượng, đó là hạng đàn ông kiểu gì, sao lại có thể đối với chính đứa con của mình làm ra chuyện như vậy. Cha hắn sau đó, còn gọi người đem con chó kia làm thành tiêu bản, chỉ vì nhắc nhở hắn, không được có lòng dạ đàn bà.

Trong lúc này, lặng im bao phủ lấy hai người.

Hồi lâu sau, Hắc Trọng Minh mới đưa tay, thu về cuốn nhật kí kia.

Hắn xoay người, nhìn sắc mặt tái nhợt Mẫu Đơn, từ từ nói:

“Em không cần biết việc này.” Nói xong, hắn cầm tay nàng, mang nàng rời khỏi căn phòng lịch sự tao nhã xinh đẹp này.

Mẫu Đơn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bị hắn dẫn đi, theo phía sau hắn, đi theo bước chân hắn, bước xuống cầu thang. Đi qua phòng khách, nàng thấy rất nhiều gói quà được gói tinh xảo.

“Đây là cái gì?” Nàng hỏi, thật ra cũng không muốn biết, chính là muốn phá đi sự im lặng của hai người trong lúc đó.

“Quà.” Hắc Trọng Minh trả lời rất đơn giản.

“Quà sinh nhật của tôi.” A, đúng rồi!

Hôm nay, là sinh nhật hắn.

Mẫu Đơn nghĩ, quái, theo lý mà nói, sinh nhật Hắc Trọng Minh phải là ngày quan trọng nhất trong giới xã giao Thượng Hải mới đúng. Khẳng định có rất nhiều người, phải mời riêng đầu bếp nổi tiếng, mở bữa tiệc lớn, rồi hướng hắn chúc mừng sinh nhật mới đúng.

Thế nhưng, lúc này, hắn chẳng những không ở tiệc rượu xã giao xa hoa kia, ngược lại còn về sớm hơn so với ngày thường.

“Vậy sao anh lại về sớm thế?” Nàng bật lên câu hỏi.

Hắc Trọng Minh không có trả lời, mà chỉ quay đầu, có chút đắm chiêu, nhìn nàng thật sâu liếc mắt một cái, khóe miệng còn nhếch lên nụ cười.

Nụ cười kia, làm cho trái tim Mẫu Đơn, lại một lần nữa trở nên hỗn loạn. Từ đôi mắt đen kia nàng nhìn ra được dự vọng cùng với tình cảm ấm áp.

Đây không phải là điều nàng nên thấy. Nàng chỉ cần biết, hắn là người tàn nhẫn, vô tình, không từ thủ đoạn, là người đàn ông không có tâm.

Mình không cần biết việc này.

Đúng vậy, điều nàng không cần biết nhất thì cũng đã biết, bề ngoài tà ác của hắn đã che dấu tất cả mọi thứ. Mẫu Đơn cắn môi, nhìn chăm chú vào bóng dáng cao lớn trước mắt, tâm tư rối loạn.

Đã quá muộn.

Nàng đã biết quá nhiều chuyện mà nàng không nên biết.

9. Chương 9

Chương 9

Đêm giao thừa, Thượng Hải vô cùng náo nhiệt, pháo hoa sáng rực rỡ trong trời đêm như nhiều đóa hoa đang nở rộ.

Hắc Trọng Minh vì tham gia một bữa tiệc do thị trưởng tổ chức, vào lúc hoàng hôn, cũng đã rời khỏi Hắc gia. Từ trước cho tới nay, mỗi bữa tiệc hẳn tham gia đều như nhau, đều là một mình tham dự, cũng không có bạn gái đi cùng.

Mẫu Đơn đứng ở cửa sổ, nhìn Hắc Trọng Minh lên ô tô, rời cổng chính dần dần đi xa, hướng về phía nội thành đi tới.

Cho dù là bao năm mới đến, hoặc là năm cũ qua đi, ở Thượng Hải đều là ngày quan trọng, bất luận là người Trung Quốc, hoặc là người nước ngoài, đều tận tình hưởng lạc, trầm ngâm trong bầu không khí quốc khánh. Khắp nơi ở Thượng Hải đều giăng đèn kết hoa, so với ngày thường thì lộng lẫy hơn nhiều lần.

Trong khi tất cả mọi người đều đang ăn mừng, duy nhất ở biệt thự này vẫn im ắng, không khí vẫn như ngày thường, không có gì khác. Cho dù là ngày lễ gì cũng không lên quan tới nơi này.

Đừng nói là chúc mừng, thậm chí Mẫu Đơn hoài nghi, bọn người hầu mà dám can đảm mỉm cười, nhất định sẽ bị khiển trách không lưu tình.

Trong biệt thự này, có rất nhiều chỗ, nhưng chỗ nào cũng nặng nề âm u.

Những cảm xúc đau khổ tàn nhẫn, ở trong phòng được khảm quá sâu, đến nay không thể mờ đi. Cho nên, nơi này không có chúc mừng, cũng không có tiếng cười.

Vào bữa tối, trừ bỏ nàng thích ăn tôm bóc vỏ, bánh bao hấp, còn thêm cháo đậu đỏ, và một mâm bánh quế hoa làm từ gạo nếp. Bánh gato cao tầng hình thoi, hai mặt đều ướp đường hoa quế, nướng sơ qua, cho nên đường hơi cháy xém, hoa càng thơm, phối hợp rất bắt mắt.

Đối mặt với những món ngon này, nhưng Mẫu Đơn cũng không có cảm giác, chỉ ăn mấy miếng, sau đó cũng không thấy thèm ăn.

Sau khi trở lại trong phòng, nàng đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào phía chân trời âm trầm. Gió đêm khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, mây đen nặng nề, tập hợp ở trong trời đêm, càng lúc càng lớn, mang đến cảm giác áp bách lớn.

Là vì thời tiết sao?

Tay Mẫu Đơn, khẽ ấn trước ngực.

Khi đêm bắt đầu, ngực nàng giống như bị đè nặng bởi một khối đá thật lớn, có chút không thở nổi. Cái cảm giác áp bách khác thường này, là vì gió to tuyết lớn sắp đến, hay là có điềm báo xấu?

Mẫu Đơn đứng ở cửa sổ, ngóng nhìn bầu trời, hồn nhiên không biết sau lưng ánh đèn phản chiếu bóng hình nàng, làm cho thân thể nàng càng trở nên nhỏ nhắn, trở thành đường nét tuyệt đẹp trong bóng đêm.

Không biết đã qua bao lâu, nàng bắt đầu cảm thấy gió lạnh, thối trúng nàng toàn thân run rẩy, chủ định quay vào trong phòng ngủ, lại nghe truyền đến hô hấp của một người khác.

Hắc Trọng Minh đã trở lại?

Một loại cảm xúc dường như có thể gọi là chờ mong, hiện lên trong lòng, nàng khó có thể phân tích, vì sao bản thân lại có loại cảm xúc này.

Nàng nhớ hẳn sao?

Trong lòng Mẫu Đơn phủ định.

Không, không phải! Nhất định là nàng..... Nhất định là nàng..... tâm tư hỗn loạn, còn chưa lý giải được mối tơ vò trong lòng thì tiếng nói nam tính quen thuộc lại mang theo hơi thở hỗn hển, gọi cái tên trước kia nàng vô cùng quen thuộc, nay đã có chút xa lạ.

“Thanh Phong!” Mẫu Đơn cứng người lại.

Thanh Phong, từng là tên của nàng, là nàng cống hiến cho Kim gia, thời gian đeo mặt nạ hành động, là chủ nhân cùng nhóm đồng bọn xưng hô với nàng.

Thế nhưng, khi phu nhân hạ lệnh, yêu cầu nàng che dấu thân phận, khi tiếp cận Hắc Trọng Minh, cũng không có người gọi nàng bằng tên này nữa.

Trong Hậu Luyện này, không nên có người biết, nàng chính là Thanh Phong.

Cho dù biết rõ nàng là Thanh Phong, lại càng không nên bước vào Hậu Luyện này.

Người đàn ông kia đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, để ngọn đèn vàng chiếu sáng khuôn mặt khô ngô tuần tú của hắn, cùng với đôi lông mày đậm nhẵn lại vì lo lắng.

Mẫu Đơn khiếp sợ không thể nhúc nhích.

Nàng không thể tin được, người con trai này sẽ xuất hiện ở đây.

“Thanh Phong.” Lãng Thần lại kêu lên, khi hắn thấy rõ ràng nàng trở nên tràn ngập nữ tính, trang phục mềm mại xinh đẹp, thì ngũ quan toát ra vẻ vui mừng, nhưng lại bởi vì ghen tị, mà trở nên có chút vẩn vơ. Hắn tiến đến, gắt gao cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Nàng thật vất vả mới tìm được giọng nói của chính mình.

“Anh biết đêm nay Hắc Báo không có ở nhà, nên mới lên vào.” Muốn phá bỏ bảo vệ của Hắc gia, cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng ít ra cũng không làm khó được hắn.

“Anh không nên tới,” Nàng hiểu rất rõ, nơi này nguy hiểm cỡ nào.

” Đi mau.” Lãng Thần lắc đầu, trả lời như định đóng cột.

“Anh không đi.” Hắn vươn tay, vuốt ve khuôn mặt non mềm của nàng, ghen tị không thôi.

” Vì sao sự xinh đẹp của em, cũng bị Hắc Báo hưởng dụng, mà không phải chỉ thuộc về anh?” Tiếp xúc quá mức thân thiết kia, làm cho nàng phải kiềm chế, mới không quay đầu tránh đi.

“Đây là mệnh lệnh của phu nhân.” Cho dù nàng không muốn, nhưng cũng không thể phản kháng, chỉ có thể tuân thủ theo như lời chỉ thị của phu nhân.

Trong mắt Lãng Thần, tràn đầy phần nộ.

“Cho nên, em tự nguyện làm ấm giường cho Hắc Báo?” Câu nói kia giống như roi da, hung hăng quất vào lòng nàng. Nàng cũng không nói gì, lúc đầu nàng có bao nhiêu sợ hãi, kháng cự cỡ nào, chán ghét cỡ nào, nói ra những lời này, cũng không có ý nghĩa gì, cho nên nàng che dấu tự ái bị tổn thương, thản nhiên trả lời:

“Kim gia có ơn đối với chúng ta.”

“Cho dù thiếu bao nhiêu, trong vài năm này chúng ta bán mạng cho Kim gia cũng đã sớm trả hết ân tình.” Lãng Thần nhìn nàng, hai tay cầm vai của nàng, đem nàng kéo lại gần.

“Anh không thể tin được, phu nhân lại để em làm những chuyện như vậy.”

“Sao anh lại phát hiện ra?”

“Ở bữa tiệc kia.” Lãng Thần cắn răng, đối Hắc Trọng Minh hận ý càng sâu.

“Cái gã chết tiệt kia, lại có thể cho em mặc quần áo hở hang như vậy, biến em trở thành loại gái tầm thường kia.” Chỉ cần là phu nhân tham dự bữa tiệc, Lãng Thần, Liễu Vũ, nhất định ở đó. Bốn người ở chung nhiều năm, tuy rằng nàng luôn luôn che mặt, nhưng ba người kia vẫn gặp qua bộ mặt thật của nàng, tuy rằng cách ăn mặc của nàng hoàn toàn thay đổi, nhưng nhận ra nàng thật ra không khó.

“Sau bữa tiệc, anh đã quyết định muốn tới đây mang em đi, nhưng lại nghe thấy tin em bị thương, nên anh mới kéo dài thời gian chờ cho đến khi vết thương của em khôi phục, mới lên vào nơi này.”

“Không, em không thể đi.” Nàng cuống quýt lắc đầu.

Mấy năm qua nàng đã sớm biết Lãng Thần có tình cảm đối với nàng, mà lúc này tính tình Lãng Thần đang nóng như lửa, bởi vì trong lòng có tư tình nên mới làm ra một quyết định sai lầm như vậy.

Nàng cau mày nắm chặt hai tay.

“Vì sao?” Hấn chất vấn.

Vì sao?

Trong lòng nàng hỗn loạn hiện lên rất nhiều lý do, có lý do thậm chí nàng không dám thừa nhận, không dám nghĩ nhiều, nó vừa mới hiện lên đã bị nàng vội vàng đẩy ra.

“Nếu bây giờ em rời đi, chẳng khác nào nhiệm vụ thất bại, em không có mặt mũi nào trở về gặp phu nhân.” Tất cả những chuyện nàng làm đều là vì nhiệm vụ.

Lăng Thần lại nói:

“Chúng ta không trở về Kim gia.” Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc.

” Cái gì?”

“Anh đã lên kế hoạch ổn thỏa rồi.” Lăng Thần trả lời.

“Rạng sáng, tầm ba giờ có một con thuyền muốn đi Mỹ, anh đã mua vé tàu rồi. Chúng ta rời Thượng Hải, ra nước ngoài, không bao giờ trở về nữa.” Hấn tính toán đã lâu.

Những năm gần đây, hấn vì Kim gia thành tâm cống hiến sức lực, nhiều lần vào sinh ra tử chưa từng có nửa câu oán hận. Nhưng khi hấn biết, phu nhân đưa Thanh Phong thân yêu của hấn, đến bên người Hắc Trọng Minh, cảm xúc ghen tị, đã bao phủ lòng trung thành của hấn.

“Nước Mỹ sao?” Đây là chuyện ngay cả nằm mơ nàng cũng chưa từng nghĩ đến.

“Đúng, đi Mỹ.” Lăng Thần gật đầu, giọng nói kiên định.

“Đến nước Mỹ, chúng ta có thể ở bên nhau, sống vì chính mình, không bao giờ cần phải vì Kim gia mà bán mạng.” Kim gia đối với nàng, ân trọng như núi.

Đoạn ân tình kia cũng như xiềng xích nặng nề, trói chặt nàng.

Nàng bị trói bởi xiềng xích kia, đã từ lâu lâu lắm rồi, khi có cơ hội thoát khỏi, tự do dễ như trở bàn tay, lại khiến nàng trong chốc lát phản ứng không kịp.

Rời Kim gia?

Rời Thượng Hải?

Không bao giờ vào sinh ra tử nữa, không bao giờ phải chịu vết thương do dao súng nữa, không bao giờ vì nhiệm vụ, lọt vào vòng nguy hiểm đối mặt với cái chết nữa. Nàng cũng có thể sống như nàng thường mơ mộng, cũng không hiểu được vì sao bản thân lại muốn giống người thường, sống cuộc sống tự tại?

Mãi trong giây lát, nàng mới hiểu được, thật ra là bản thân khát vọng. Khát vọng tự do, khát vọng cuộc sống bình thường, khát vọng rời xa thành phố nguy hiểm lúc nào cũng rình rập này.

Dao động của nàng có thể thấy được rất rõ ràng.

Lăng Thần đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ trên trán nàng, trên người nàng tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

“Thanh Phong, đi theo anh đi.” Hấn khuyên bảo.

“Anh yêu em. Khi đến nước Mỹ, chúng ta sẽ kết hôn, anh thề có thể mang lại cho em cuộc sống vững vàng yên ổn nhất.” Hấn nói như kể chuyện, đối với nàng mà nói, đều là giấc mộng xa vời, không thể thành hiện thực.

Chỉ cần gật đầu, chỉ cần đi cùng hấn, lên con thuyền kia, từ nay về sau, nàng có thể tự do. Hơn nữa, có thể đáp lại tình ý của Lăng Thần, có một cuộc hôn nhân đơn giản, cùng với ngày tháng bình an.

Kiếp này, nàng chưa bao giờ gặp lời đề nghị hấp dẫn khó từ chối như vậy.

Cơ hội để biến giấc mơ thành hiện thực, làm cho nàng ở trong thời gian ngắn, khó bỏ xuống ân tình, khó bỏ xuống lòng trung thành, rời Kim gia, rời Thượng Hải, rời Hắc Trọng Minh..... Thân mình nhỏ xinh, đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Khi hai tròng mắt u ám không đáy kia, hiện lên trong đầu của nàng, nàng đã không tự chủ được vươn hai tay, rời khỏi vòng ôm của Lãng Thần.

Cảm giác được nàng lùi bước, sắc mặt Lãng Thần, dần dần trở nên âm trầm, mày rậm nhíu lại.

Hắn vươn tay ra, muốn kéo nàng lại.

“Đi thôi, nếu không đi, sẽ muộn mất.” Nàng lại tránh thoát khỏi bàn tay to đang vươn tới của hắn.

“Không, em.....” Nàng chần chờ.

Nhưng nàng đang chần chờ cái gì? Điểm này, ngay cả nàng đều không thể hiểu nổi. Càng nghĩ, trong lòng nàng càng loạn, mà cặp mắt đen kia ẩn giấu ở trong lòng lại hiện ra càng lúc càng rõ ràng.

Lãng Thần nhìn chăm chú vào nàng, vẻ mặt dần dần trở nên vạn vạ, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được, ghen tị mãnh liệt này đã ăn mòn hắn biết bao ngày.

“Em không muốn đi, thật sự chỉ là vì nhiệm vụ sao?” Giọng hắn cảm hận chất vấn, hung hăng túm lấy nàng, bàn tay bóp rất mạnh, thậm chí không để ý đến việc có làm đau nàng hay không?

Đau đớn mãnh liệt, làm cho nàng hít thở thật sâu.

“Phải, không sai.” giọng nói của nàng, yếu hơn rất nhiều so với nàng suy nghĩ.

Vì nhiệm vụ.

Vì nhiệm vụ.

Chỉ là vì nhiệm vụ.

Nàng liên tục nói với chính mình, ở lại bên người Hắc Trọng Minh, chỉ là vì nhiệm vụ. Ngoại trừ nhiệm vụ, vốn không có lý do gì khác. Nhưng đối với khát vọng tự do, thực sự làm cho lòng trung thành của nàng bị dao động, mà đã không có lòng trung thành trời buột, vì sao vừa muốn đi theo hắn, nàng lại chần chờ không thôi.

Ngoài nhiệm vụ ra, chẳng lẽ, còn có thứ khác so với lòng trung thành có sức mạnh trời buột hơn sao?

Lãng Thần thấy biểu tình phức tạp hoang mang trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cảm xúc ghen tị, gặm nhấm lý trí của hắn, làm cho hắn trở nên dã man hung bạo.

“Em yêu thương hắn sao?!” Hắn nghiêm khắc chất vấn.

“Không có.” Nàng thốt lên trả lời, tuy rằng trả lời rất nhanh, nhưng vẻ mặt lại càng thêm kinh hoàng, như là vừa mới bị người nhìn thấy, bí mật mà ngay cả chính nàng cũng không biết.

Hai tay Lãng Thần, bóp lại càng chặt, dường như là muốn bóp nát hai vai nàng.

“Em lại có thể yêu hắn sao? Em đã quên rồi sao, người đàn ông kia tàn nhẫn nguy hiểm biết bao nhiêu? Một năm trước, hắn đâm vào ngực em một đao kia, thiếu chút nữa khiến em mất mạng –”

“Em không có yêu hắn.” Nàng không ngừng phủ nhận, nhưng trong lòng lại càng lúc càng hỗn loạn.

“Đừng gạt anh!” Lãng Thần rống giận.

“Em không có.”

“Cho dù em có thương hắn hay không, em đều phải đi theo anh!” Lãng Thần hít sâu một hơi, vẻ mặt dữ tợn, cứng rắn kéo nàng, xoay người rời đi.

Nhưng mới quay người lại, Lãng Thần lại đột nhiên cứng đờ, rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Trong lòng nàng trầm xuống, cho dù không có quay đầu, cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

“Cô ấy không thể đi theo cậu.” Giọng nói hùng hồn âm u, bình thản không nghe ra cảm xúc gì.

Không biết từ khi nào, Hắc Trọng Minh đã muốn vào phòng ngủ của hắn. Hắn đứng ở trước cửa, thong thả cởi áo khoát dính nhiều bông tuyết trắng trên người ra, tùy ý đem áo khoát để một bên, lại từ từ cởi áo vest, ánh đèn luôn mờ mờ, bỗng dưng lóe sáng.

Hắn dùng giọng nói lãnh đạm nhất, từ từ tuyên bố.

“Cô ấy là của tôi.” Một trận gió tuyết lớn lạnh thổi vào, vô số bông tuyết, thổi qua cửa sổ chưa bao giờ đóng, cũng bay tán loạn như ở ngoài trời, làm cho bên trong trở nên rét lạnh, trong thời gian ngắn ảnh hưởng đến thị lực của mọi người.

Lời còn chưa nói xong, Lăng Thần đã bắt đầu công kích.

Hắn cúi người xuống, giống như mãnh thú bị chọc giận, thấp người xông lên phía trước, sức mạnh toàn thân, mạnh mẽ làm cho người ta sợ hãi. Quả đấm như tảng đá, hung hăng tiến về phía trước như muốn đập tan mọi thứ.

Trong những phút cuối cùng, Hắc Trọng Minh mới nghiêng đầu tránh đi.

Quả đấm mất mục tiêu, dừng ở trên cửa, đập tan ván cửa khắc hoa, trong nháy mắt xuất hiện vết nứt. Lăng Thần rống giận rút tay về, nắm tay bị vô số mảnh gỗ nhỏ đâm vào, tạo ra những vết máu loang lổ.

Trên mặt Hắc Trọng Minh xuất hiện nụ cười tàn khốc. Hắn cất bước xông tới trước người Lăng Thần, tung ra một đấm, trực tiếp đánh trúng ngực Lăng Thần.

Lăng Thần thét lớn một tiếng.

Mẫu Đơn đứng ở một bên, thậm chí nghe thấy tiếng xương sườn bị đánh gãy.

Hai người đàn ông xông vào đấu đá, mà không hề nghi ngờ, rõ ràng Hắc Trọng Minh chiếm thế thượng phong, Lăng Thần mỗi lần công kích, đều dễ dàng bị phát hiện. Hắc Trọng Minh như là đang đùa giỡn con mồi chật vật, dung sức ra hết đòn này tới đòn khác, từ đầu đến cuối đôi môi mỏng luôn duy trì nụ cười tàn nhẫn.

Mỗi khi hắn đánh gãy một đốt xương trên người Lăng Thần, miệng hắn nhếch lên ý cười càng đậm. Nhưng dù cái miệng của hắn nở nụ cười nhưng trong con người lại lóe lên sát ý.

Khi đánh nát khuôn mặt tuần tú của Lăng Thần, hắn còn ngẩng đầu lên, dường như có chút thâm ý nhìn nàng một cái. Mẫu Đơn cảm thấy rung mình.

Nếu tiếp tục đánh nhau như vậy, Lăng Thần tuyệt đối sẽ bị Hắc Trọng Minh đánh chết tươi. Lúc trước bọn họ bốn người liên thủ, cũng không thể đánh ngã Hắc Trọng Minh, thậm chí còn bị thương, huống chi bây giờ, đối mặt với Hắc Trọng Minh, chỉ có một mình Lăng Thần?

Mẫu Đơn không có sự lựa chọn nào khác.

Nàng xông lên phía trước, thân hình nhỏ xinh, nhẹ nhàng như mây bay nước chảy, trong nháy mắt, liền lách mình đi đến bên cạnh Lăng Thần, tung một đấm về phía ngực Hắc Trọng Minh.

Có thể nói cú đánh rất đau, nhưng nó phản ngược lại làm tay nàng đau tê dại, mà Hắc Trọng Minh thì bất động như núi, chỉ thong thả nhếch tay lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó ngó nhìn nàng, từ từ cười.

Nụ cười kia, làm cho da đầu Mẫu Đơn run lên, toàn thân run rẩy không thôi.

Hắn đã biết!

Tuy rằng nàng đoán không ra, là lúc trước hắn đã biết thân phận thật sự của nàng, hay là vừa mới nghe thấy Lăng Thần và nàng nói chuyện, đoán ra nàng chính là Thanh Phong che mặt, một trong bốn vệ sĩ của Kim gia. Nhưng khi thấy hắn cười, nàng mới kinh hãi phát hiện ra, ngay cả việc nàng ra tay, cũng nằm trong sự tính toán của hắn.

Chỉ cần nàng ra tay, chẳng khác nào thừa nhận thân phận của mình.

Người phụ nữ bình thường, tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy.

Nhiệm vụ Phu nhân giao cho, thất bại ngay trong khoảnh khắc nàng ra tay cứu Lãng Thần, hoàn toàn thất bại.

Nếu nhiệm vụ thất bại, nàng liền càng không cần lo lắng do dự nữa.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nâng lên, dồn hết sức lực vào lòng bàn tay, nhắm thẳng đến cổ họng hắn.

“Dừng tay!” Nàng cảnh cáo, ngăn cản hắn lại dùng sức đánh Lãng Thần.

Khóe miệng Hắc Trọng Minh nhếch lên, ánh mắt không hề thay đổi, ngay cả hành động cũng không ngừng, nắm tay liên tục giáng xuống thân thể Lãng Thần, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Bàn tay của Mẫu Đơn càng vươn về phía trước, mới đụng đến da thịt ấm áp của hắn, bóp vào cổ họng hắn. Cổ họng nơi yếu nhất trong thân thể, chỉ cần dùng hết lực, cho dù chỉ dùng tay không, cũng có thể tạo ra thương tổn rất lớn.

“Lập tức dừng tay!” Nàng vội vàng hô to.

Lần này, cuối cùng hắn cũng dừng tay, mang theo nụ cười ngang ngược, nhếch lông mày với nàng.

“Không.” Hắn cự tuyệt.

“Vậy bây giờ tôi sẽ giết anh!” Nàng dùng giọng nói kiên định nhất, giả vờ sẽ ra tay, giống như dùng sức, tấn công cổ họng hắn, thực tế chỉ là nói dối, nhưng cũng không dám để hắn phát hiện, tay nàng bây giờ đang run rẩy.

Nụ cười ngang ngược biến mất, ánh mắt lại trở nên sắc bén khiến người khác thấy sợ.

Hắc Trọng Minh rút cục dừng tay, không hề tấn công Lãng Thần, ngược lại vẫn không nhúc nhích, lặng im nhìn cô gái bé nhỏ trước mắt.

“Cậu ta đối với em mà nói, quan trọng như vậy sao?” Giọng nói của hắn rất nhẹ, lại mang theo lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi rùng mình.

Tuy rằng đứng ở trong phòng ấm áp, nhưng giọng nói của hắn, lại làm cho toàn thân nàng rét run, giống như trần trụi đi ở trong mưa tuyết gió lớn nơi núi sâu.

Nàng chống cự lại nỗi bất an mãnh liệt kia, thấp giọng kêu to.

“Lãng Thần.” Câu trả lời của nàng, là một tiếng thống giận và bi thảm.

Tốt rồi, Hắc Trọng Minh cũng không giết Lãng Thần.

Còn chưa giết.

“Lãng Thần, mau đứng lên, anh phải rời khỏi nơi này.” Rối loạn vừa rồi, nhất định khiến cho những người khác trong biệt thự chú ý, nếu càng kéo dài lâu, cơ hội thoát thân thành công, e rằng càng lúc càng xa vời.

Lãng Thần lay động đứng lên, lau vết máu trên mặt, máu tươi cũng không ngừng từ trên miệng trên mũi hắn chảy xuống.

“Anh muốn giết hắn!” Giọng nói của hắn dường như là đang rống giận.

“Không được!”

“Đến lúc này, em còn muốn bảo vệ hắn?”

“Em không có.” Nàng vội vàng giải thích.

“Bằng sức của hai người chúng ta, không thể làm hắn bị thương.” Tuy rằng nàng đang uy hiếp Hắc Trọng Minh nhưng cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

“Anh không tin!”

“Lãng Thần, đừng xúc động.” Nàng chỉ có thể cố gắng thuyết phục Lãng Thần đã mất đi lý trí.

“Đi mau, đợi khi có cơ hội, anh lại đến cứu em.” Hấn chần chờ trong chốc lát, rốt cục cũng bị nàng thuyết phục.

“Em chờ anh.” Nàng gật gật đầu, tầm mắt không dám dời trên người Hắc Trọng Minh, vừa lúc thấy rõ nàng gật đầu, trong cặp mắt đen kia phụt ra ánh lửa.

Biết không thể lại chần chờ, Lăng Thần rầu rĩ kéo thân hình đầy vết thương, đi tới bên cửa sổ, cuối cùng lại cắn răng, sau khi oán hận trừng mắt Hắc Trọng Minh một lúc lâu, mới thả người nhảy ra cửa sổ, biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Trong phòng ngủ chính, chỉ còn lại có Hắc Trọng Minh và Mẫu Đơn.

Hấn đánh giá nàng, ánh mắt đen sáng lên.

“Cứu em? Em muốn cậu ta lại đến cứu em sao?” Hấn càng nói khê, đôi mắt càng nguy hiểm.

“Cậu ta sẽ không có cơ hội, xuất hiện ở trước mặt em nữa.” Hấn cười dã man, không để ý đến trên cổ họng bị uy hiếp, nghiêng người nói.

Câu nói kia của Hắc Trọng Minh, giống như là tuyên án tử hình với Lăng Thần.

Nàng hít sâu một hơi, biết cho dù đêm nay, Lăng Thần có thể chạy khỏi Hắc gia, nhưng khi mặt trời lên, Lăng Thần cũng tuyệt đối trốn không thoát vô số người đuổi giết.

“Hãy buông tha anh ấy.” Nàng yêu cầu.

Hấn nhìn nàng, nhếch đôi lông mày rậm.

“Em xin tha cho cậu ta sao?”

“Đúng.” Hấn cười khê.

“Câu trả lời này của em, sẽ chỉ làm cậu ta chết càng thảm.” Nàng cắn môi.

“Anh không thể giết anh.”

“Vì sao?”

“Anh ấy là người của Kim gia.” Hấn cười lạnh,

“Em cho là, tôi sẽ để ý sao?” Hấn nhớ tới khi bước vào trong phòng, tận mắt nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tức giận cực điểm, cùng với sát ý tàn khốc, giống như là dầu gặp lửa, nháy mắt bốc cháy.

Nửa đường hấn rời đi bữa tiệc, mạo hiểm tuyệt lớn, chạy về trong nhà, đúng lúc thấy nàng cùng người đàn ông khác đang ôm nhau, bộ dáng khó có thể chia lìa. Hấn phẫn nộ, căm tức, thậm chí còn có một tia bất an mà hấn chưa bao giờ cảm nhận qua.

“Em còn muốn chạy sao?” Hấn ép hỏi, không quên được hình ảnh nàng được ôm chặt ở trong lòng Lăng Thần.

“Em muốn cùng cậu ta cao bay xa chạy, sống những ngày yên bình sao?”

“Em không có –”

“Em không lừa được tôi đâu.” Hấn tận mắt thấy nàng dao động.

Sắc mặt Mẫu Đơn trở nên tái nhợt.

“Đúng, em muốn chạy trốn.” Trong nháy mắt, nàng thực sự bị dụ hoặc, dường như sẽ đáp ứng cùng Lăng Thần rời đi, nhưng khi nàng nhớ tới Hắc Trọng Minh, nàng lại..... Sự thừa nhận của nàng, làm cho lý trí hấn càng lúc càng không khống chế được.

“Vậy tại sao em không đi cùng cậu ta?” Hấn vẫn cười, liếc nhìn nàng, cố ý dùng giọng nói đùa cợt, tàn nhẫn hỏi tiếp.

“Bởi vì, em yêu tôi sao?” Giọng nói trào phúng của hắn, làm nàng tổn thương rất sâu, càng vạch trần vẻ mặt bình tĩnh giả dối của nàng. Nàng chỉ cảm thấy đột nhiên mất đi sự bảo vệ, bị người khác vạch trần không chút lưu tình, nàng không muốn, cũng không dám đối mặt sự thật.

Vô cùng bối rối, làm cho nàng vội vã muốn bảo vệ chính mình, ngược lại tỉnh táo ngoài ý muốn.

“Em khiến anh nghĩ như vậy sao?” Nàng học tập sự tàn khốc hắn, nói ra những lời khó nghe thậm chí còn lộ ra nụ cười lãnh đạm.

Nàng học được rất tốt, đủ tốt để chọc giận hắn.

“Nếu không thì vì sao?” Hắn nguy hiểm nheo ánh mắt.

Nàng lại cười lần nữa.

Nụ cười kia, có đùa cợt, có khinh miệt, có thờ ơ.

“Tất cả đó đều là giả.” Nàng cười rất nhẹ nhàng, sử dụng sự quan sát tỉ mỉ của mình, bên trong vai diễn bối rối của nàng, sáng tạo ra nhân vật hoàn toàn mới.

“Tất cả mọi thứ này, đều là vì lừa gạt anh.” Ngay cả khi biết nàng đang nói dối, nhưng lý trí Hắc Trọng Minh vẫn bị sụp đổ.

Sắc mặt hắn, trở nên dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, bàn tay to to rộng, chỉ đơn giản tìm tòi, liền cầm tay nhỏ bé của nàng, đem ưu thế của nàng trong nháy mắt trở thành bất lợi.

Hóa ra, nàng có thể uy hiếp hắn, là bởi vì hắn cố ý nường tay.

Một khi hắn thực sự hành động, bằng thân thể của nàng, hoàn toàn không có khả năng ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Hắc Trọng Minh bắt lấy nàng, đem thân mình nhỏ xinh của nàng ném lên giường lớn, hung hăng đẩy ngã nàng.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thất kinh kia, lộ ra nụ cười ác ý, thậm chí bẻ hai khớp xương ở tay, phát ra tiếng rắc dọa người.

Hắn kéo caravat xuống, thông thả tới gần nàng, trong đôi mắt đen không thấy đáy.

“Như vậy thì để tôi đến kiểm nghiệm một chút, xem phản ứng của em đối với tôi, cuối cùng là thật hay là giả.”

10. Chương 10

Chương 10

Gió tuyết gào thét làm chấn động cả tòa biệt thự.

Trong phòng ngủ chính, ánh đèn sáng có chút chói mắt, đem tất cả mọi thứ chiếu rọi một cách rõ ràng – Bao gồm cả ngũ quan tuần mỹ và vẻ mặt âm trầm của Hắc Trọng Minh.

Trên khóe miệng của hắn, thậm chí còn ẩn chứa nụ cười tươi.

Chỉ có điều nụ cười ấy rất dữ tợn, làm cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, cho dù kẻ nào nhìn thấy đều phải kinh hồn bạt vía.

Cặp mắt đen nguy hiểm của hắn nhú lại, dường như đang hưởng thụ, dùng cravat mềm mại mà dẻo dai quần từng vòng từng vòng, cột lấy đôi tay không ngừng giãy dụa của Mẫu Đơn.

“Chết tiệt, Hắc Trọng Minh, buông!” Nàng rống giận, thân hình mảnh khảnh ra sức giãy dụa, ý đồ muốn giãy cổ tay đang bị trói ra.

“Không.” Hấn chỉ trả lời một chữ đơn giản.

Bàn tay to lớn mạnh mẽ của hấn dễ dàng tóm được nỗ lực giãy cổ tay của nàng, lại dùng cravat buộc thêm vài vòng, thậm chí lần này buộc càng nhanh. Sau khi xác định đã trói chặt, hấn cố định hai tay của nàng ở trên đầu giường.

Nàng thở dốc không thôi, phần nộ trừng mắt nhìn hấn, hai tay bị bắt giờ lên quá cao, tư thế như vậy giống như một nữ nô thần phục (nô lệ đầu hàng) làm cho nàng cảm thấy thật nhục nhã.

“Đêm nay, tôi phải tốn một chút thời gian để chứng minh một việc.” Hắc Trọng Minh từ trên cao nhìn xuống, thấy người phụ nữ nhỏ bé nằm trên giường tóc đen hỗn độn, thở dốc không thôi. Tròng mắt đen phát ra tia sáng như muốn thiêu đốt người khác, thông thả đảo qua toàn thân của nàng.

Thân thể của nàng dường như hưởng ứng tầm mắt của hấn, khiến cho thân thể mềm mại của nàng run run lên từng trận.

“Anh muốn chứng minh cái gì?” Toàn thân nàng căng ra, đã sớm nhận ra ánh hào quang trong mắt hấn, chính xác là biểu hiện cho cái gì?

Không chỉ có tức giận, mà còn có dục vọng dày đặc.

Nàng không thể xác định, bản thân sợ hãi sự tức giận của hấn hay là sợ hãi dục vọng của hấn.

“Em đã lựa chọn khiêu khích tôi, nhớ không?” Khóe miệng Hắc Trọng Minh phát ra vài tiếng cười khê, nhưng ý cười lại không ẩn chứa trong mắt. “Tôi muốn chứng minh, em sai lầm rồi.” Bàn tay to ấm áp lưu luyến trên cổ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tinh tế, mãi mê tiếp xúc vùng da thịt mềm mại kia.

Nàng muốn né tránh nhưng lại bất lực, việc duy nhất có thể làm chính là di chuyển đầu, nhằm tránh xa sự đụng chạm của hấn.

Nhưng khi nàng vừa di chuyển đầu, liền lập tức phát hiện, động tác này lại càng làm lộ ra da thịt trắng nõn nhiều hơn, càng làm cho bàn tay to tà ác của hấn có cơ hội vuốt ve bừa bãi.

“Phản ứng của em, rốt cuộc là thật hay giả?”

“Giả.” Nàng giận dữ kêu lên.

“Thật không?” Hấn nhún vai, nói thật tự nhiên.

“Cho nên tôi phải thử lại một lần nữa.” Mẫu Đơn tức giận đến nỗi không nói nên lời.

“Thế nào? Chuyện này thật sự đâm bị thương lòng tự tôn nam tính của anh sao?”

“Tôi không có yếu ớt như vậy?” Hắc Trọng Minh thản nhiên nói.

“Mà đó cũng không phải là sự thật.” Hai tay của hấn di chuyển xuống phía trên quần áo nàng, xé rách chúng không chút lưu tình.

Xoẹt.

Thanh âm chói tai vang lên liên tiếp, Mẫu Đơn vốn đang mặc quần áo đầy đủ, bây giờ đã hoàn toàn trần trụi. Dưới ngọn đèn chói mắt, cùng với ánh sáng từ cặp mắt đen u ám không thấy đáy kia, chiếu thẳng lên gương mặt hồng hào và thân thể trắng nõn của nàng.

Thân hình cao lớn nam tính của hấn che lấp hết một góc lớn giường. Mẫu Đơn trừng mắt hấn, tuy không chịu tỏ ra yếu kém, nhưng thân mình căng thẳng lại hơn hơi run rẩy.

Trong nháy mắt khi hấn vừa tới gần, nàng đột nhiên bắt đầu tấn công.

Cổ chân mảnh khảnh giờ lên với tốc độ nhanh như chớp, tứ chi mềm mại như được tiếp thêm năng lượng mạnh mẽ, với tính toán tỉ mỉ, nàng tấn công nhanh gọn về phía cổ của Hắc Trọng Minh.

Với chiêu này, đủ để ột người đàn ông trưởng thành phải bất tỉnh nhân sự.

Nhưng Hắc Trọng Minh lại phản ứng nhanh hơn.

Khi cổ chân của nàng đánh về phía hắn, trong nháy mắt bàn tay to của hắn cũng phản xạ, đỡ được chính xác đòn tấn công của nàng, nắm lấy cổ chân của nàng, dùng sức mạnh tàn bạo, đem chân của nàng đè trở lại lên trên chiếc giường lớn mềm mại, bắt buộc nàng phải mở rộng giữa hai chân mềm mại ửng hồng ra.

Đòn tấn công kia nàng đã dùng hết sức lực mà mình có được, nhưng hắn lại dễ dàng chế phục được nàng.

Nàng thắng không nổi hắn. Mẫu Đơn tuyệt vọng nghĩ. Bọn họ đã từng đánh nhau quá nhiều lần, thân thủ Hắc Trọng Minh mạnh mẽ, mỗi lần đều làm cho nàng bị thương, ở trong tay của hắn thì những đòn tấn công mà nàng học được đều không thể phát huy tác dụng.

“Anh muốn giết thì cứ giết, nếu không thì thả tôi ra.” Mẫu Đơn trừng mắt nhìn hắn, bầu ngực tròn trịa bởi vì tức giận thở dốc mà liên tục phập phồng lên xuống.

“Tôi sẽ không giết em.” Hắc Trọng Minh híp mắt lại, dùng tay vuốt ve và ra sức nắm chặt đôi gò bồng đảo mềm mại trắng nõn của nàng.

“Cũng sẽ không thả em.” Hắn không hề báo trước mà dùng ngón tay chà sát lên nụ hoa trên ngực nàng, làm cho thanh âm thở dốc sắp bật ra khỏi miệng nhưng nàng nhanh chóng cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

“Dừng tay!” Nàng tức giận kêu lên.

Hắn lại càng làm càn, ngón tay không ngừng vân vê nụ hoa hồng phấn một cách vô tội vạ, hắn nhìn chăm chú vào nụ hoa phấn hồng đang dần dần trở nên đỏ tươi dưới sự chăm sóc có chủ ý của mình.

“Em thích như vậy.” Hắn nói với nàng.

Không, nàng không thể thích trò chơi tà ác này của hắn.

Mẫu Đơn cắn chặt cánh môi, thân mình càng trở nên cứng ngắc, cho dù không thể giãy nhưng vẫn cố ra sức chống cự. Nàng không còn sức để kháng cự với ngón tay đang trêu đùa quấy nhiễu, không ngừng vuốt ve trên hai bầu ngực của mình nữa.

Tiếng nói trầm thấp vang lên giống như đang đùa cợt sự chống cự của nàng.

“Em nhịn không được.”

“Không!” Hai tròng mắt của hắn hợp lại.

“Đây cũng là nói dối?” Hắn cố ý di chuyển chà sát nụ hoa đang căng cứng trên bầu ngực đầy đà của nàng.

Thân thể mềm mại căng thẳng, trải qua một trận run rẩy. Mẫu Đơn vừa cố gắng gỡ bỏ chiếc cravat đang cột chặt hai cổ tay, vừa dùng sức cắn chặt đôi môi đỏ mọng, mới có thể nuốt lại một tiếng thở dốc.

“Em là một người phụ nữ miễn cưỡng.” Hắn cúi đầu nói, há miệng nhấp nhấp khuôn ngực rất tròn của nàng, môi lưỡi tiến đến nụ hoa phấn hồng kiêu diễm kia, chẳng những tiếp tục mút liếm, thậm chí còn ác độc dùng răng khê cắn.

“Thân thể của em nói cho tôi biết, em thích tôi làm như vậy.” Tay hắn lọt vào đôi cánh hoa giữa hai chân nàng.

“Đây cũng là giả?” Hắn nhìn gần vào cặp mắt trong veo như nước đang lúng túng hốt hoảng kia, cố ý truy hỏi, thân hình to lớn tràn ngập tính uy hiếp của hắn dựa vào càng gần.

Ngón tay thô ráp kề sát vào cánh hoa mềm mại ướt át của nàng, không ngừng lui ra tiến vào, làm cho cánh hoa miễn cưỡng ẩm ướt cả tay hắn.

Mẫu Đơn gần như không chống cự được, bị hắn vô tình thúc ép đến gần với nguy cơ hiểm nghèo. Nàng giống như một con thú nhỏ bị áp bức, điên cuồng giãy dụa, muốn làm hắn bị thương, hoặc là làm bị thương chính mình, nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, ở dưới sự chà sát vuốt ve của bàn tay hắn làm như có một ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt thân thể nàng, khiến nàng khó mà nhẫn nhịn được.

Rất nguy hiểm, nàng sẽ.....sẽ.....

“Phải, là giả!” Mẫu Đơn kêu la, giọng nói run run nhưng vẫn quật cường không chịu tuân theo sự chi phối và điều khiển của hắn.

“Giả! Tất cả đều là giả, tôi học những thứ này chỉ vì muốn diễn cho anh xem.” Ngón tay đang tra tấn nàng tạm dừng một chút. Nàng có được cơ hội thở ra, vội vã muốn thoát khỏi sự xâm nhập quá mức ảnh hưởng của hắn, nhưng vẫn bị hắn vững chắc nắm lại.

Trong mắt Hắc Trọng Minh phun ra ngọn lửa phần nộ như muốn thiêu đốt mọi thứ

“Như vậy, em học đã đủ chưa?”

“Đủ để lừa gạt anh!” Nàng dùng ngôn ngữ phản kích

Khóe miệng của hắn gợi lên nụ cười.

“Thật không?” Bỗng dưng Hắc Trọng Minh nằm úp xuống, ánh mắt nóng cháy như lửa di chuyển xuống nơi nữ tính yếu ớt nhất giữa đôi chân tuyết trắng của nàng.

Cảm giác xấu hổ và phần nộ đồng thời tập kích Mẫu Đơn, nàng cũng không biết cặp mắt kia đã thấy cái gì, nhưng nàng vẫn không thể chịu đựng được, nơi riêng tư sâu kín nhất của bản thân lại bị hắn giương mắt hổ nhìn chăm chú vào.

“Dừng, Dừng mà!” Nàng chặt vật thở hổn hển, hai tròng mắt trợn lên, thật sự cảm thấy rất sợ hãi.

Hắc Trọng Minh đang làm những việc khác xa so với lúc hắn ở trên người nàng, đã từng vượt qua nên nàng có thể hiểu được những điểm này. Nàng không dám tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị hắn bức bách đến hoàn cảnh đáng sợ gì.

Hắn sẽ không buông tha nàng.

Đầu của hắn vùi vào càng sâu, môi lưỡi vô cùng nóng bỏng, bá đạo mãnh liệt tách hai cánh hoa đang sợ hãi che dấu, dường như muốn thưởng thức sự ấm áp của nàng, khi thì dịu dàng, khi thì thô bạo, không ngừng tham lam liếm mát.

Nàng không thể tự kiềm chế được nữa, tiếng rên rỉ cất lên theo sự đùa bỡn tà ác của hắn, quanh quẩn trong căn phòng ngủ to lớn này.

Không, không cần như vậy, liếm mát sâu và thân thiết như vậy đã muốn vượt qua giới hạn che dấu dục vọng của nàng, càng làm cho chỗ sâu kín nhất trong thân thể nàng khát cầu sự tiếp cận của hắn đến đau đớn.

Khi Mẫu Đơn nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình, hai tròng mắt mê ly đột nhiên tỉnh táo lại, một lần nữa hiện ra tia sáng quật cường.

Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cố hết sức kiềm chế bản thân để không phát ra dù chỉ là một thanh âm rên rỉ nhỏ xíu, ngoan cố chống cự lại sự tra tấn cẩn thận quá mức cao tay của hắn ở trên người nàng.

Toàn thân Mẫu Đơn siết chặt, ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại, tuy rằng cố nén lần nữa, không cho tiếng rên rỉ bật thốt ra từ đôi môi đỏ mọng yêu kiều, nhưng lại không thể ngăn cản thân mình của bản thân không ngừng run rẩy bởi vì sự kích thích liên tục của hắn.

Nàng cố nén, cố nén, trên ga giường trắng noãn lộ ra ngón chân mảnh khảnh ửng hồng, khó chịu đến nỗi làm cho nàng khi thì không ngừng vặn vẹo, khi thì nhẹ nhàng thư giãn, gót chân để ở trên giường làm nhấn chấn dẹt ở dưới thân, trên da thịt non mịn tràn đầy mồ hôi trong suốt, theo sự run rẩy của thân thể nàng mà rơi xuống từng giọt từng giọt.

Hắc Trọng Minh tra tấn nàng dường như không muốn dừng lại.

Cho dù tại thời điểm tiến gần đến bờ vực không thể khống chế được nhưng Mẫu đơn vẫn cắn chặt môi dưới để không phát ra bất kỳ tiếng rên rỉ nào. Nàng cảm giác thật đau, thật đau, cánh môi mềm mại rốt cuộc bị chính mình cắn nát, nhưng một chút đau đớn này có so với sự thừa nhận kích thích mà hắn mang lại, thật là nhỏ bé, không đáng quan tâm.

Vết máu đỏ tươi lại càng làm cho cánh môi của nàng trở nên kiều diễm ửng ửng.

Bộ dáng chịu đựng đau khổ của nàng, vô tình làm cho lòng của Hắc Trọng Minh xúc động, ngay cả chính hắn đều nghĩ bản thân đã sớm biến mất lòng nhân từ.

Thật đau đớn, vốn dĩ đã bị siết chặt trong chỗ sâu nhất, bởi vì hắn mạnh mẽ tiến thẳng vào, làm cho nàng khó có thể đè nén được khát vọng của mình. Sự trống rỗng của nàng, bởi vì hắn xâm nhập mà nổi lên khát vọng, háo hức chờ mong sự tiếp cận của hắn.

Nàng run rẩy thở dốc, nhưng hơi thở ấm áp đều rơi vào trong miệng hắn. Đôi môi nóng bỏng kia triển miên, dịu dàng, giống như đang đau lòng hôn lên đôi môi dính máu của nàng.

Quy luật tiến công của hắn đánh tan sự kiềm chế của nàng, mỗi lần cọ xát mạnh mẽ đều làm cho nàng khát vọng càng nhiều, hai chân trắng nõn gắt gao vòng lên và siết chặt thắt lưng thô ráp không ngừng động đậy của hắn, ngay cả khi da thịt mềm mại của nàng đã dán sát vào làn da thô ráp của hắn, mà nàng vẫn còn muốn tới gần hắn hơn nữa.

Trong phút chốc, hắn ngừng lại.

Hai mắt Mẫu Đơn ướt át, phát ra một tiếng than nhẹ thất bại, theo bản năng nàng rướn chiếc eo nhỏ lên, tìm kiếm sự cứng rắn của hắn để bổ sung vào nơi mềm mại của nàng.

Hắc Trọng Minh tiến gần đến môi nàng, vô cùng dịu dàng hỏi:

“Đây cũng là giả sao?” Trong nháy mắt thân thể mềm mại ửng đỏ trở nên cứng ngắc.

Mãi cho đến khi hắn tàn khóc nhắc nhở, nàng mới ý thức được chính mình đang làm cái gì. Hắn trêu chọc làm dấy lên nỗi khao khát dục vọng của nàng, khi giữ được nàng ở sâu trong đó thì hắn lại dễ dàng chỉ ra, muốn nàng thừa nhận bản thân yếu đuối.

“Tôi hận anh.” Nàng nhìn hắn chằm chằm, không thể tin được hắn có thể tà ác như vậy.

Hắc Trọng Minh chỉ nhếch môi, lộ ra nụ cười thần nhiên. Đột nhiên, hắn lại thẳng lưng lần nữa, hành động tiến vào so với lúc trước càng thêm mãnh liệt, thúc vào hạ thể mềm mại của nàng, làm cho nàng không kịp phòng bị mà kêu lên sợ hãi.

“Thân thể của em rất thành thật.” Hắn nhìn xuống nàng, lần nữa chôn sâu vào trong thân thể ấm nóng của nàng, di chuyển ra vào một cách mạnh mẽ và có quy luật.

Mẫu Đơn buồn bực giãy dụa, nhưng cũng vô ích. Nàng không chỉ muốn chống cự hắn, mà còn muốn chống cự lại thân thể chính mình, bởi vì hắn tà ác dụ dỗ, không ngừng mạnh mẽ ra vào, dẫn dắt nàng đến tận cùng thích thú.

Nàng vận vẹo thân mình, thân thể mềm mại ẩm ướt mồ hôi, mà hắn vẫn không ngừng di chuyển trong thân thể nàng, ngay cả chính nàng cũng không thể phân biệt được, thật ra là đang phản kháng hắn hay là đang nghiêng đón hắn.

Lệ xốt xa chảy xuống hốc mắt, thấm ướt hai gò má mịn màng của nàng.

Trong lúc chạy nước rút mồ hôi của Hắc Trọng Minh cũng rơi trên da thịt trắng nõn ở cổ và ngực nàng. Vết sẹo vẫn còn lưu lại trên vai nàng, giống như đóa hoa Mẫu Đơn nở rộ, ở trên da thịt ửng đỏ kia, nó càng lúc càng hồng hào. Nụ hôn nóng bỏng của hắn vẫn lưu luyến nơi vết sẹo của nàng, hôn qua vết thương vừa mới khỏi của nàng một chút, sau đó lại liếm mát bầu ngực đầy đà của nàng.

“Thừa nhận đi, em thích cơ thể của tôi.” Giọng nói hắn lười biếng, dùng sức tiến vào càng lúc càng mạnh.

“Em thích tôi, em thích tôi ở trong cơ thể em.”

Mẫu Đơn thở dốc vì kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt đã giãy tay trái ra.

Nàng không chút nghĩ ngợi, liền dùng hết sức lực toàn thân, hung hăng tát vào khuôn mặt tuần tú kia.

“Bốp!”

Thanh âm trong trẻo vang lên, khuôn mặt tuần tú ngăm đen của Hắc Trọng Minh bỗng dưng hiện lên một màu đỏ sậm.

Đôi mắt đen trong suốt lóe sáng, tuy tức giận nhưng lại nhếch môi cười. Hắn không dừng sự xâm chiếm đối với nàng lại, ngược lại càng dùng sức hơn nữa, thẳng tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, ép chặt tiếng khóc của nàng lại.

Vốn dĩ rất theo quy luật, nhưng giờ phút này toàn bộ tiết tấu đều rối loạn, hắn tựa vào bên tai nàng, phát ra tiếng rít gào trầm thấp, đã man nắm lấy thất lưng của nàng, điên cuồng giữ lấy nàng, phớt lờ tiếng khóc và tiếng rên rỉ của nàng.

Nàng mệt mỏi thừa nhận, vốn dĩ một tay vẫn còn đẩy bả vai rộng lớn của hắn ra, nhưng bởi vì hắn không ngừng tiến lên, đã làm cho nàng vô lực buông xuống.

Cuối cùng, cánh tay nhỏ bé bất lực đó, ngược lại vòng quanh cái cổ cường tráng của hắn, lệ rơi ẩm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có thể vùi mặt vào trong gáy của hắn mà khóc, tiếng khóc ẩn chứa vẻ yếu đuối, buồn bã, và đam mê.

Mãnh liệt tiến lên, nghiền nát tất cả cảm xúc, hắn như con thú đang rống giận, tiến đến chỗ sâu nhất trong thân thể mềm mại của nàng, khi nàng rơi vào trạng thái cao trào mãnh liệt, thì hắn cũng đồng thời bắn ra nhiệt lưu, mãi cho đến lúc cả hai dung hòa nồng đậm, không thể phân ra lẫn nhau.

Qua một hồi lâu, thân thể mềm mại nằm trong lòng hắn mới dần dần thả lỏng.

Mẫu Đơn quay đầu đi, đem nước mắt hối hận che giấu dưới chiếc gối mềm mại. Nàng không nghĩ sẽ khóc, nhưng lại không có mặt mũi đối mặt với thất bại hoàn toàn của mình.

Hắc Trọng Minh lật người qua, cởi bỏ cravat vẫn còn buộc tay kia của nàng vào giường. Sau đó hắn dung bàn tay to cứng như thép đã tổn hại sự chống cự của nàng, mạnh mẽ ôm nàng vào trong lòng.

Thân hình nhỏ xinh cuộn mình ở trong lòng hắn, vẫn cứng ngắc không chịu thả lỏng. Nhưng hắn biết, sau đó không lâu, nàng sẽ mệt và thiếp đi, dù sao nàng đã tiêu phí không ít sức lực dùng để kháng cự hắn, cùng hắn thừa nhận nhu cầu mạnh mẽ của mình, nàng vừa mới khỏi hắn, cho nên dù không cam tâm, nhưng vẫn là thể lực có hạn.

Gió tuyết ngoài cửa sổ vẫn kêu gào không dứt. Hắc Trọng Minh trầm mặc không nói, nhìn chăm chú vào người phụ nữ trong lòng. Vốn dĩ hắn muốn dùng ưu thế kinh nghiệm trên tình trường của mình để bắt buộc nàng phải thừa nhận, tất cả phản ứng mà nàng có với hắn đều không phải xuất phát từ ngụy trang (giả tạo).

Nhưng đến cuối cùng, bình tĩnh tan tác, ngay cả hắn cũng mất đi khống chế, ngoại trừ mãnh liệt cùng nàng hoan ái ra, hắn không thể tự hỏi được bất kỳ điều gì khác.

Hắn rất ít khi không khống chế được.

Thật ra, theo trí nhớ của hắn, hắn chưa từng không khống chế được bản thân, đặc biệt là trong vấn đề với phụ nữ này.

Hắc Trọng Minh cực kỳ thông thả, đôi tay chậm rãi siết chặt người phụ nữ trong vòng ôm, mãi cho đến khi thân hình nhỏ xinh hoàn toàn dán chặt vào lòng ngực hắn. Nàng đã ngủ, nhưng khóe mắt vẫn còn ướt nước mắt.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, im lặng thưởng thức niềm vui của sự yên tĩnh.

Lúc đầu, hắn nghĩ muốn dựa vào sức mạnh để giành được lòng trung thành và thân thể của nàng. Mà nay, hắn rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, cuộc chiến mà hắn đã cho rằng sẽ nắm chắc phần thắng, lại thất bại thảm hại.

Thanh Phong.

Đó là tên lúc trước của nàng.

Mẫu Đơn cũng không biết, Hắc Trọng Minh bắt đầu nảy sinh nghi ngờ với nàng khi nào. Trong khoảng thời gian từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ để lộ ra một chút hoài nghi, mãi cho đến khi Lăng Thần xuất hiện đêm đó, nàng mới đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, khi biết hắn nắm rõ lý lịch của nàng một cách rõ ràng rành mạch.

Nếu hắn đã sớm biết thân phận của nàng không đơn giản, tại sao lại im lặng không nói gì, còn tiếp tục giữ nàng lại bên cạnh?

Ánh trời chiều dần dần biến mất, mây trên trời lững thững trôi, chỉ còn sót lại ánh sáng nhạt, bầu trời từ màu quả quýt chuyển sang màu tím, rồi lát nữa sẽ chuyển qua màu lam.

Mẫu Đơn đang đứng ở cạnh đám cây cỏ trong sân, vận động làm ấm thân thể, sau đó mới bắt đầu luyện quyền cước. Nếu Hắc Trọng Minh đã biết thân phận thật của nàng, vậy thì nàng không cần che dấu nữa, có thể thoải mái tập luyện.

Tuy xao nhãng khá lâu, nhưng động tác của nàng vẫn lưu loát mạnh mẽ, chân tay mảnh khảnh, bởi vì khổ luyện trong thời gian dài, mạnh mẽ còn hơn con trai luyện võ bình thường. Nhưng nàng vẫn không thắng nổi Hắc Trọng Minh, Mẫu Đơn nghĩ, sau khi hắn biết thân phận thật của nàng, trước tiên sẽ ném nàng vào hầm giam, hoặc là đem nàng ra để đàm phán lợi ích với Kim gia.

Nhưng ngoại trừ việc hạn chế phạm vi hoạt động của nàng, bề ngoài trông giống như giam lỏng, Hắc Trọng Minh cũng không có hành động khác. Cho dù thân phận bị vạch trần, cuộc sống của nàng so với trước cũng không có nhiều khác biệt.

Vào lúc nàng luyện quyền, có một người đàn ông luôn đứng ở trong góc sân, lẳng lặng giám sát nhất cử nhất động của nàng. Người đàn ông kia, là do Hắc Trọng Minh phái tới.

Nàng chỉ cần rời phòng ngủ chính, đi ra khỏi phòng hay ra ngoài sân là có hai gã bảo vệ bên kia trông coi, nàng chỉ cần bước một bước ra khỏi tòa nhà, sẽ có người lập tức tiến lên ngăn lại, mời nàng lui về trong sân.

Mẫu Đơn từng nghĩ, phải phá vòng vây để chạy trốn, nhưng trước khi nàng hành động, lại nhận được tin.

Ở lại.

Ngày đó lúc dùng cơm, nàng bất ngờ thấy dưới chén có hé ra tờ giấy nhẵn, trên đó chỉ viết hai chữ này, bên cạnh còn có con dấu chuyên dụng của phu nhân. Cho đến lúc đó, Mẫu Đơn mới hiểu được, ở trong tòa nhà này, trừ nàng ra, còn có người giấu mặt ẩn thân tại đây.

Theo như mẫu tin nhận được, xem ra phu nhân rõ ràng đã sớm biết chuyện gì xảy ra ở nơi này.

Trong lòng Mẫu Đơn lo lắng, vội vã muốn biết, tình trạng của Lăng Thần như thế nào, càng muốn biết mình còn phải ở trong này nghỉ ngơi bao lâu nữa?

Nhưng nàng cũng không biết đối phương thật ra là ai. Nàng không thể nhận ra, bên trong tòa biệt thự này, rốt cuộc người nào mới là đồng bọn của nàng.

Lúc trước, nàng nhận nhiệm vụ, là dùng hết sức bảo vệ Hắc Trọng Minh. Bây giờ, thân phận nàng đã lộ, phu nhân lại vẫn ra lệnh cho nàng phải ở lại.

Trong lòng Phu nhân, thực ra có suy nghĩ, tính toán gì?

Cho dù phu nhân muốn làm gì thì Mẫu Đơn đều không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe lệnh ở lại.

Phía chân trời, dần dần ảm đạm, bóng đêm bao phủ bốn phía.

Mẫu Đơn đã đổ mồ hôi như mưa từ lâu, nhưng vẫn tiếp tục luyện quyền. Mỗi khi nàng chuyên tâm luyện quyền, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, cũng chỉ có khi đang luyện quyền, nàng mới có thể tạm thời buông lỏng tâm tư, cái gì cũng không suy nghĩ.

Cuối cùng, nàng cũng đã luyện xong một bộ quyền pháp, sau khi thu quyền điều khí, mới xoay người đi về phía Hậu Luyện, trở về bên trong phòng ngủ chính.

Sau khi mở cửa phòng ngủ, nàng đi thẳng tới phòng tắm, nhanh chóng cởi bộ đồ ướt đẫm mồ hôi trên người, cũng mở nước ấm, tẩy rửa thân thể đầy mồ hôi.

Nói thật, bây giờ nàng hoàn toàn bất lực, không nắm được một chút tin tức nào, trong lòng chẳng những lo lắng, hơn nữa còn phiền não. Nhưng trừ bỏ rèn luyện thân thể, khôi phục thể lực, cái gì nàng cũng không thể làm.

Nói đến cũng thấy buồn cười, từ khi bước vào Hắc gia, sau đó đi bên người Hắc Trọng Minh, trừ bỏ thay hắc đồ viên đạn kia, những khoảng thời gian khác, nàng vội vàng đối đầu hắc, nhiều hơn những người khác.

Mẫu Đơn bực bội tắt nước ấm, cầm lấy khăn mặt, lau khô thân thể. Tắm gương ở phòng tắm, bởi vì hơi nước ấm, bị bịt kín một tầng hơi nước, nàng đưa tay xóa đi lớp sương đó, nghiêng người trước gương, xem miệng vết thương của mình.

Vết thương mới trên vai, lộ ra màu hồng phấn, nàng đưa tay vuốt ve vết sẹo gồ ghề kia, trong đầu lại đột nhiên hiện lên hình ảnh đêm hôm đó, Hắc Trọng Minh cúi đầu, lưu luyến hôn ở trên vết thương đó.

Trong lòng Mẫu Đơn, đột nhiên co rụt lại.

Chuyện này nàng đã cố lãng quên trong trí nhớ, nhưng không hề báo động trước lại xuất hiện bất ngờ trong đầu.

Nhiệt tình của hắc, cố chấp của hắc, hắc dễ tiện, hắc dịu dàng, tất cả đều hiện ra, trong khoảnh khắc đó, nàng giống như có thể cảm giác được, hắc đang dùng cánh tay cường tráng kia, ôm lấy nàng, siết chặt nàng, dán sát ở trên người nàng, ở trong lòng nàng, ghi dấu ấn khó có thể phai mờ.

Làn da ngăm đen trên ngực hắc, bởi vì động tác kịch liệt, bị bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng, mồ hôi nóng bỏng đó, theo vận động có quy luật của hắc, rơi ở trên ngực của nàng.

Thừa nhận đi, em thích cơ thể của tôi.

Miệng hắc khẽ nhếch lên, trong đôi mắt sáng ngời, khẽ nói quanh nhũ tiem của nàng.

Em thích tôi, em thích tôi ở trong cơ thể em.

Giọng nói khàn khàn trầm thấp nhỏ nhẹ, giống như ở sát bên tai.

Nhớ lại cảnh nóng bỏng kia, làm cho hai gò má Mẫu Đơn lại đỏ ửng một lần nữa. Nàng tức giận nắm chặt tay, đêm đó bị hắc khi dễ, nhưng trong lòng không cách nào khắc chế được, hơi hơi rung động.

Người đàn ông đáng giận, nàng muốn sai người bóp chết hắc.

Nàng nhớ rõ tất cả mọi chuyện đêm đó. Nhớ rõ môi của hắc, lưỡi của hắc, tay hắc, hắc. tiếng rên rỉ nghẹn ngào chói tai, Mẫu Đơn dùng sức lắc đầu, muốn xua đi những kí ức phiền lòng đó.

Nhưng không thể phủ nhận, nàng hoàn toàn không thể khống chế thân thể, thực sự chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi Hắc Trọng Minh.

Em yêu hắc?

Câu hỏi của Lăng Thần ngày đó, đột nhiên vang lên.

Không!

Nàng không có yêu hắc, nàng không có khả năng yêu hắc.

Người đàn ông tà ác kia chỉ xem nàng như một món đồ chơi mới mẻ, nàng không thể ngu xuẩn đến mức yêu hắc.

Mẫu Đơn phần nộ nghĩ, tất cả những chuyện này không khống chế được, là bởi vì, nàng mới nếm thử dục vọng của nam nữ, mới có thể ngấn ngui sa vào đồng kỹ xảo của Hắc Trọng Minh. Nhưng nàng sẽ vượt qua những ngày đó, dần dần quen thân thể hắc, quen dục vọng cùng hắc, sau đó hoàn toàn thoát khỏi khống chế thân thể của hắc.

Mẫu Đơn xoay người đi ra phòng tắm, trở lại phòng ngủ, trong mắt lóe ra quyết tâm.

Nàng tuyệt đối có thể làm được.

Nàng nhất định phải làm được.

11. Chương 11

Chương 11

Ngày lại ngày trôi qua.

Trong nháy mắt, mùa đông cũng sắp tới.

Trong khoảng thời gian này, Hắc Trọng Minh luôn ở trong tình trạng trời còn chưa sáng đã rời đi phòng ngủ chính, sau đó nửa đêm mới quay trở về.

Nhưng cho dù hắn trở về lúc nào, cũng luôn dùng cách nóng bỏng nhất, đem Mẫu Đơn đang trong giấc ngủ say tỉnh lại.

Có vài lần, ở trong lúc nửa tỉnh nửa mê, khí ý chí của nàng không được thanh tỉnh, nàng sẽ không tự giác mà hưởng ứng nụ hôn của hắn, âu yếm của hắn, nhưng mỗi khi tình cảm mãnh liệt qua đi, nàng đều vì thế mà cảm thấy phần nộ và xấu hổ.

Nàng luôn nghĩ, trải qua nhiều lần hoan ái yêu đương kiểu này, nàng đã sớm nên quen kỹ thuật quá mức inh tinh xảo của hắn, nhiệt tình cùng dục vọng này, đã sớm biến mất mới đúng.

Nàng đã sớm quen thuộc thân thể hắn, cũng quen thuộc hương vị của hắn, thậm chí là tiếng bước chân của hắn. Đôi khi, hắn còn chưa vào cửa, nàng cũng đã cảm giác được hắn.

Mẫu Đơn dường như bị đánh thức, từ trong giấc ngủ tỉnh lại, biết Hắc Trọng Minh đã trở về, đi qua cửa lớn, xuyên qua hành lang thật dài, trở lại phòng ngủ chính, đi tới chiếc giường mà nàng đang nằm.

Nàng hắn là đã quen với các hành động của hắn .

Nhưng mỗi khi hắn vuốt ve nàng, mỗi khi hắn hôn nàng, nàng luôn nhịn không được rơi vào run rẩy.

Hết đêm này đến đêm khác nồng nhiệt đam mê, hắn cũng hết lần này đến lần khác triền miên cùng nàng, ép nàng không cam lòng cũng phải thần phục, cùng với phản ứng không thể khống chế.

Nàng từng nghĩ muốn kháng cự hắn, lại càng lúc càng sợ hãi, phản ứng của mình đối với hắn.

Đặc biệt, Hắc Trọng Minh cũng không phải lúc nào cũng áp đặt như thế.

Đôi khi, nửa đêm khi nàng tỉnh dậy, sẽ phát hiện hắn đang từ phía sau dịu dàng ôm lấy nàng, bàn tay to dày rộng ngấm đen, nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng. Nàng có thể cảm giác được, tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, xuyên thấu qua lồng ngực ấm áp của hắn tới chiếc lưng trần của nàng, khiến lòng của nàng xao động.

Tinh lực của Hắc Trọng Minh chỉ có thể dung hai từ “tràn đầy” để hình dung.

Mà nàng, không biết có phải nguyên do bởi vì thân thể vừa mới hồi phục, thể lực còn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ mà thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, thậm chí ngửi thấy mùi thức ăn, liền buồn nôn.

Ngày bác sĩ Hoàng đến tái khám, mặc dù tuyết ngừng rơi, nhưng chúng vẫn chất đọng cao đến vài tấc.

Mẫu Đơn hoang mang nói cho bác sĩ Hoàng, tình trạng của bản thân mấy ngày nay luôn cảm thấy buồn ngủ, cùng với cảm giác cơ thể không khỏe, trên mặt bác sĩ Hoàng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ông đầu tiên là sửng sốt, lại hỏi thêm mấy vấn đề, sau đó trầm mặc, nhìn nàng chăm chú trong chốc lát, mới nghiêm túc hỏi:

“Mẫu Đơn tiểu thư, xin mạo muội hỏi một chút, lần kinh nguyệt cuối cùng của cô là khi nào?” Kinh nguyệt?

Bị hỏi như vậy, Mẫu Đơn mới rõ ra, kinh nguyệt của mình đã hai tháng không có tới .

Cả người nàng cứng đờ, chỉ cảm thấy bản thân như đột nhiên bị đẩy mạnh xuống sông Hoàng Phố, lạnh quá, ngay cả tâm cũng đều run rẩy.

Từ trước tới giờ, nàng không hề nghĩ tới, bản thân không khỏe, bởi vì nàng đã có.. có –

“Không, không thể nào, ông nhầm rồi.” Nàng không có trả lời vấn đề của bác sĩ Hoàng, mà là liên tục lắc đầu, vội vàng phủ định kết quả ông sắp suy luận ra.

Bác sĩ Hoàng nhìn nàng, giọng nói đều đều, nhưng cũng rất kiên định.

“Mẫu Đơn tiểu thư, theo như cô miêu tả, cảm giác buồn nôn, những món thích ăn cũng khác trước, hay một mỗi, đều là dấu hiệu mang thai. Hơn nữa, nếu kinh nguyệt của cô đã lâu không có tới, như vậy chúng ta cần phải xem xét đến khả năng, có thể cô đã mang thai.” Không có khả năng, nàng không có khả năng mang thai, nàng luôn tự bảo vệ mà!

“Tôi không có khả năng mang thai.” Nàng lo lắng mãi phủ nhận, mắt mở to kinh hoảng.

“Tôi chỉ là quá mệt mỗi .” Nhất định là như vậy!

Nghe nàng khẳng định được như thế, Bác sĩ Hoàng bình tĩnh đích nhẹ giọng nói: “Mẫu Đơn tiểu thư, cô và tiên sinh đều người trưởng thành khỏe mạnh, tôi nghĩ, mang thai là chuyện rất bình thường.”

“Nhưng mà. tôi, tôi đều dùng biện pháp ngừa thai.” Nàng gần như nói lắp bắp.

“Dù cho có ngừa, không phải hiệu quả lúc nào cũng một trăm phần trăm.” Bác sĩ Hoàng trả lời.

Mẫu Đơn trừng mắt ông, sắc mặt trắng bệch, bật thốt lên: “Tôi không thể mang đứa nhỏ của anh ta!” Bác sĩ Hoàng nghĩ lầm, sự hoảng hốt của nàng, là sợ hãi mang thai ngoài ý muốn, sẽ bị Hắc Trọng Minh trách cứ. Ông thở dài, thử trấn an nàng.

“Cô đừng lo lắng, tôi nghĩ, tiên sinh sẽ không trách cô.” Mẫu Đơn quá mức khiếp sợ, khi nghe tin mình có thai, sợ tới mức hoàn toàn không thể suy nghĩ. Đầu của nàng trống rỗng, rốt cuộc nói không ra lời.

Bác sĩ Hoàng đứng dậy, thu thập dụng cụ chữa bệnh nhiệt kế cùng với ống nghe, cẩn thận để lại trong túi nói: “Không có việc gì, cô đừng lo lắng.” Trên thực tế, ông có thể xác định, Hắc Trọng Minh sẽ để nàng sinh hạ đứa nhỏ, bởi vì ông chưa bao giờ gặp qua, Hắc Trọng Minh đối đãi với người phụ nữ nào giống như nàng vậy, che chở đầy đủ. Khi nàng bị thương nặng nhất, hẳn thậm chí thức trắng đêm không ngủ, ngồi chờ đợi ở bên người của nàng chờ nàng tỉnh lại.

Nhìn thấy mặt Mẫu Đơn không có chút máu, Bác sĩ Hoàng còn nói thêm: “Nếu cô sợ hãi, tôi có thể thay cô nói với tiên sinh. Cô yên tâm, không có việc gì.” Những lời này, làm cho Mẫu Đơn đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Không, đừng nói cho anh ấy!” Bác sĩ Hoàng sửng sốt.

Về mặt kinh ngạc của ông, làm cho Mẫu Đơn phát hiện, bản thân kích động quá mức, vội vàng điều chỉnh lại giọng nói, mở miệng giải thích: “Có lẽ — để tôi nói, có thể là do tôi quá mệt mỗi .” Nàng cố gắng để giọng nói không cần quá bối rối như vậy.

“Ít nhất, chờ sau khi xác định là sự thật, sẽ nói cho anh ấy biết. Hơn nữa kinh nguyệt của tôi, từ trước đến nay không đều, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ có.” Câu cuối cùng này, là lời nói dối không hơn không kém. Kinh nguyệt của nàng từ trước đến nay vẫn rất đều, chưa bao giờ bị chậm trễ ngày nào, nhưng bác sĩ Hoàng không có khả năng biết chuyện này.

Hai tay Mẫu Đơn nắm chặt. Nàng khẩn trương nhìn bác sĩ Hoàng, lại yêu cầu lần nữa: “Cho nên, tạm thời không cần nói cho anh ấy.” Bác sĩ Hoàng nhìn nàng. Nhíu nháu mày, một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

“Được rồi, nếu cô muốn thế thì tùy cô vậy.” Nàng dường như dùng hết sức lực, mới có thể nở nụ cười.

“Cám ơn ông.” Bác sĩ Hoàng gật gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Sau khi bác sĩ đi, Mẫu Đơn đóng cửa phòng, tựa trán lên cánh cửa, nhắm chặt hai mắt lại. Mang thai sao?

Không, không có khả năng, không có khả năng.

Nàng run rẩy mở mắt ra, vội vàng ngồi vào trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra lấy một hộp kính tinh xảo, sau đó thuận thực mở nó ra. Dưới đáy hộp kính này, có che dấu một khoảng trống bí mật, bên trong là những viên thuốc mà nàng đã mang đến.

Thuốc này, là tôi đặc biệt phái người bào chế ra, có thể phòng ngừa việc cô mang thai.

Lúc trước, phu nhân đã từng nói với nàng như vậy. Chỉ cần cô dùng đúng hạn, là sẽ không mang thai. Tay nàng run rẩy đến nỗi không cầm được hộp kính. Khi mở hộp ra, có rất nhiều viên thuốc nhỏ màu nâu trong đó, nàng lập tức đổ chúng ra đầy bàn.

Từ trước cho đến giờ, nàng chưa bao giờ quên uống thuốc. Nàng hiểu rất rõ, nếu không uống thuốc đúng giờ, sẽ có hậu quả gì.

Nhưng mà tại sao chứ? Vì sao thuốc này vẫn không thể ngăn cản hẳn làm nàng mang thai?

Mẫu Đơn xoa huyết thái dương. Không thể hiểu nổi, tại sao lại xảy ra chuyện này.

Mang thai?

Cả người nàng run rẩy, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, hai mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương. Nàng không thể mang thai! Một khi đã mang đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh, thì có nghĩa là, cả đời này, nàng sẽ phải ở cùng một chỗ với hắn.

Đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh.

Đây quả thật là một chuyện quá mức đáng sợ, hơn nữa lại vô cùng trầm trọng.

Nàng không thể có đứa nhỏ, nàng còn phải hoàn thành nhiệm vụ, còn phải báo thù, nàng còn chưa tra ra, năm đó là ai hại chết cha mẹ nàng, phóng hỏa thiêu hủy nhà của nàng.

Huống hồ, Hắc Trọng Minh không phải người thường, đứa nhỏ một khi sinh ra, nhất định phải ở đây, lớn lên trong hoàn cảnh cuộc sống bị kẻ thù truy đuổi.

Không ai thương nó, không ai đau xót cho nó. Giống như Hắc Trọng Minh năm đó!

Mẫu Đơn run rẩy, hai tay nàng vỗ về bụng, cổ họng chua xót thít chặt, trong lòng nàng biết rõ một chuyện — nàng không thể sinh hạ đứa nhỏ này.

Ngoài cửa sổ, tuyết trắng lại bay tán loạn.

Bác sĩ Hoàng sớm hay muộn cũng sẽ nói cho Hắc Trọng Minh biết, nàng mang thai là chuyện thật.

Ông ấy không thể không nói, dù sao ông ấy cũng là bác sĩ riêng của Hắc gia. Nhưng ông ấy chưa thể xác định nàng có thật sự mang thai hay không, nàng chỉ cần bỏ đứa nhỏ trước khi được khám lại. Khôi phục lại trạng thái ban đầu. Là được rồi. Mẫu Đơn đi vào trong phòng tắm, mở một bồn nước lạnh. Nhưng nước không đủ lạnh.

Trong phòng rất ẩm, vì tránh ủa đông nước sẽ kết băng, cho nên đã lắp đặt một hệ thống sưởi hơi, nước chảy ra từ vòi, đều có chút ẩm áp.

Không sao đâu!

Nàng nói với bản thân không cần nghĩ nhiều, thừa dịp mọi người ở bên ngoài phòng không chú ý đã mở ra cánh cửa sổ sát đất, hết lần này đến lần khác nàng nắm những bông tuyết trắng lạnh như băng thả vào bồn.

Không sao đâu! Không sao đâu!

Rất nhanh trong bồn tắm lớn đều là nước, và tuyết trắng, nước trở nên lạnh như đến thấu xương. Có một ít tuyết trắng chưa hòa tan, đang đóng thành khối ở trong đó.

Nàng tự nói với bản thân, làm như vậy là tốt nhất. Nàng chỉ tắm nước lạnh mà thôi, tất cả những chuyện này, chỉ là một cơn ác mộng.

Hai tay của nàng đã bị tuyết lạnh làm đỏ lên, mà nước trong bồn tắm lớn cũng lạnh như băng. Nàng từ từ cởi quần áo, nhìn thấy cục tuyết kia, lại âm thầm nói với bản thân.

Đây chỉ là cơn ác mộng.

Nhưng nước mất nóng bỗng dường như lại muốn rơi ra từ khóe mắt.

Chỉ là tắm rửa một chút mà thôi.

Mẫu Đơn thở sâu, cố gắng thuyết phục chính mình, chỉ cần nâng chân lên, tiến vào nước lạnh, sau đó nhìn một chút, mọi chuyện sẽ qua rất nhanh.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây, nàng lại chỉ có thể đứng ở nơi đó, run rẩy nhìn bồn tắm kia. Nàng liên tục hít sâu hết lần này đến lần khác, nhưng cho dù thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Nàng không có cách nào nâng chân lên, ngồi vào bồn nước lạnh như băng kia.

Nước mắt nóng hổi từng đợt rơi xuống hai má của nàng, trời ạ! Nàng không làm được, nàng không có cách nào cứ như vậy bước vào đó, tàn nhẫn bóp chết một sinh mệnh.

Mẫu Đơn quỳ rạp xuống đất, mọi chuyện gần như hồng huyệt, run rẩy dùng hai tay vây quanh bụng mình, nước mắt trong mắt rơi như vỡ òa.

Tại sao?

Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Trong khi nàng rơi nước mắt đầy mặt, quỳ gối trên sàn nhà, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Trong lòng nàng giật mình, hốt hoảng đứng dậy, còn không kịp đứng vững, liền thấy Hắc Trọng Minh đã đi tới cửa phòng tắm.

“Em đang làm cái gì?”

Con người đen lợi hại của hắn, trừng mắt nhìn thân thể trần trụi kia của nàng và bồn tắm đầy tuyết kia. Đường như trong giây phút ấy, hắn đã nhận thấy được nàng chuẩn bị làm cái gì.

“Em mang thai.” Đó là một lời tuyên bố, chứ không phải là một câu hỏi.

“Em muốn phá thai.” Trên mặt nàng kích động không còn chút máu, chứng tỏ lời hắn nói là sự thật.

Hắc Trọng Minh không thể tưởng tượng được, cần kiên quyết cỡ nào mới có thể khiến nàng cố gắng lấy nhiều tuyết như vậy, gần như là nửa bồn tắm lớn.

Nàng thật sự không muốn có đứa nhỏ của hắn? Tình nguyện dùng cách lạnh chết người này, cũng không muốn mang đứa nhỏ của hắn?

Trong khoảnh khắc lúc đó, Hắc Trọng Minh phần nộ tới cực hạn.

Sắc mặt hắn xanh mét, đi nhanh lên phía trước. Mẫu Đơn hoảng sợ không tự giác lui phía sau, lại vẫn bị hắn ôm vào hai tay.

“Em hận anh như vậy sao? Thật sự hận anh như vậy sao?” Tròng mắt hắn đỏ bừng, dùng sức loạng choạng ôm nàng. Phần nộ rít gào: “Sao em có thể làm như vậy?” Hai tay hắn dùng sức nắm chặt nàng, dường như muốn bẻ gãy tay nàng.

Mẫu Đơn dùng hết sức, lấy tay đẩy hắn ra, rưng rưng gào thét: “Anh để ý cái gì? Đừng nói với em, anh chưa từng làm cho người phụ nữ khác mang thai, cũng chưa từng ép bọn họ phá thai –”

Hắc Trọng Minh đem nàng đặt trước người, đối diện với khuôn mặt của nàng, tức giận quát: “Con mẹ nó, trừ em ra anh chưa từng làm cho người đàn bà khác mang thai!” Mẫu Đơn hít một hơi, kinh sợ trừng mắt hắn. Ngay trong nháy mắt, nàng hiểu được một chuyện – là hắn cố ý, hắn cố ý làm cho nàng mang thai!

“Anh. . . . Anh đúng là tên vô sỉ!” Nàng nổi trận lôi đình nhấc chân lên, muốn dùng hết sức đạp hắn, lại bị cánh tay hắn ngăn trở, còn thuận tay đem nàng khiêng lên vai, mang ra phòng tắm.

“Buông! Anh là tên khốn kiếp!” Hắc Trọng Minh đặt nàng ở trên giường, đè nàng lại, ngăn không cho nàng giãy dụa. Hắn ép hai tay của nàng lên trên đỉnh đầu, dùng bàn tay to kiềm chế, tay kia thì nắm cằm của nàng.

Trong cặp mắt đen u ám kia, tràn ngập lửa giận, gương mặt anh tuấn bởi vì phần nộ mà vặn vẹo.

“Anh là tên khốn kiếp? Vậy em là gì? Em là kẻ nhát gan? Ngay cả bảo vệ đứa nhỏ của mình cũng không dám? Em có can đảm thay anh đỡ đạn, nhưng lại không đủ dũng cảm sinh con cho anh sao?” Giọng nói của hắn, đâm thật sâu vào chỗ đau của nàng. Ngược lại càng làm cho nàng không thể nén giận.

“Tôi không phải là cái máy sinh sản, để nối dõi tông đường, anh muốn thì có thể đi tìm người đàn bà khác!” Hắc Trọng Minh cắn răng, nguy hiểm nheo mắt lại.

“Bọn họ không đủ dũng cảm, không biết nên bảo vệ đứa nhỏ của mình như thế nào. Anh nghĩ em có thể làm được, anh nghĩ em biết nên dạy nó cách nào để sinh tồn, anh nghĩ em sẽ biết phải làm thế nào để thương nó!” Hắc kích động phần nộ trách móc, từng câu từng câu, giống như bình thường, nhưng đánh thật mạnh vào lòng của nàng.

Nước mắt lại tuôn ra, nàng thẹn quá thành giận trừng mắt, ánh mắt dừng lại trên người hắn.

“Anh điên rồi sao? Tôi hận cha của nó như vậy, sao còn có thể thương nó chứ?” Những lời này, giống như một cái roi, hung hăng quất trên người hắn.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được hắn cứng ngắc cùng run rẩy.

Hắc Trọng Minh hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cuồng loạn phần nộ, đầu ngón tay hắn dường như là muốn bóp nát nàng.

Gân xanh hiện rõ lên trên mặt hắn, hắn cắn răng, hai mắt đỏ ngầu, gần từng tiếng cảnh cáo: “Nếu lần sau em còn dám làm những chuyện như thế này một lần nữa, anh sẽ trói chặt em hai mươi bốn giờ, cho em ngay cả ăn cơm, uống nước, đều phải dựa vào sự hỗ trợ của người khác.”

“Trói tôi? Anh chỉ có chút năng lực đó thôi sao?” Mẩu Đơn nheo mắt lại, hốc mắt đỏ lên, phần hận cười nhạo một tiếng.

“Anh cũng giống như cha của anh, ông ấy giam giữ mẹ của anh chỉ vì bà đã yêu người khác. Anh hẳn là đã sớm học được bài học những bài học kinh nghiệm từ cha mẹ anh, giam giữ phụ nữ, thật là vô dụng” Hắc ngừng hô hấp. Vẻ mặt chấn động, mặt xám như tro tàn, trừng mắt nhìn nàng. Trong khoảnh khắc này, không khí giống như đông lại. Tất cả những tin tức được tung ra nói Cung Thanh Hà vì bệnh mà chết, đều là tin vịt. Nhưng nàng đã xem qua cuốn nhật kí kia, biết được sự thật, mẹ của hắn là nhảy lầu tự sát.

Nàng không nên nói vậy, nhưng nàng không nhịn được. Nàng muốn thương tổn hắn, giống như hắn thương tổn nàng.

Nhưng nháy mắt suy nghĩ này liền khiến Mẩu Đơn hỏi hận .

Hắc Trọng Minh không có tâm.

Bọn họ đều nói như vậy.

Nhưng nàng lại thành công làm hắn bị thương . Trong giờ phút này, nàng biết rõ, vẻ mặt của hắn bị thương cỡ nào.

Hắn có tâm, có chảy máu, và cũng sẽ bị thương.

Khi Hắc Trọng Minh buông cầm của nàng ra, tay giơ lên, nàng toàn thân cứng đờ, nghĩ đến hắn đang phần nộ không thôi lại bị lời của nàng làm tổn thương, hắn sẽ ra tay đánh nàng.

Nhưng ngược lại với phản ứng hoảng sợ của nàng, hắn chỉ cúi đầu, híp mắt, cắn răng, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về mặt của nàng, dựa vào rất gần, dường như dán trên môi của nàng, nói: “Nếu em chờ mong anh sẽ đánh em, vậy thì thật có lỗi, anh sẽ không làm như vậy.” Hắn cố gắng cắn răng, sau đó nói: “Anh không phải cha của anh.” Nàng làm hắn bị thương.

Mẩu Đơn thở hổn hển, nhìn Hắc Trọng Minh gần trong gang tấc.

Không cần mềm lòng với hắn.

Nàng nghiêm khắc cảnh cáo bản thân, nhưng không cách nào dời tầm mắt của mình, cũng không cách nào xem nhẹ bị thương trong mắt hắn, nó giống như đau xót tới tận linh hồn.

Bởi vì bối rối, nàng càng nóng lòng bảo vệ chính mình, tuyệt vọng muốn thương tổn hắn càng sâu.

“Tôi hận anh.” Nàng nói xong, đôi môi hồng khê run lên.

Cặp mắt đen tràn đầy vẻ lo lắng kia, bởi vì lời nói của nàng, trở nên càng đen, càng sâu.

Hắc Trọng Minh chậm rãi hít một hơi thật sâu.

“Vậy tiếp tục hận anh đi.” Hắc nhìn nàng, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, gần từng tiếng, lạnh giọng mở miệng cảnh cáo.

“Nhưng đừng nhắc tới mẹ của anh nữa, hoặc là, có ý đồ làm thương tổn đứa nhỏ của anh. Nếu không, anh sẽ tự tay, đem toàn bộ những gì em yêu quý nhất xé thành từng mảnh nhỏ.” Hắc cảnh cáo, so với vẻ mặt bị người ta dùng ngàn dao đâm chém thì không đáng kể chút nào.

Mẫu Đơn trừng mắt hắc, không biết vì sao, lòng đau giống như có người lấy dao cắt từng khúc. Từng giọt nước mắt trong suốt, ở trong khóe mắt của nàng, dường như muốn rơi xuống.

Qua một hồi lâu, nàng mới có biện pháp mở miệng một lần nữa nói.

“Tránh xa tôi ra một chút.” Giọng nói của nàng khàn khàn giống như bị người ta dùng sức bóp nghẹt cổ họng.

Hắc Trọng Minh cười lạnh ra tiếng, hai tròng mắt sâu không thấy đáy, nhưng không có nửa điểm cười. Hắc đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói một câu.

“Em mơ tưởng.” Đêm đó, không có sao, cũng không có trăng.

Tuyết trắng rơi đầy trên mặt đất, phản chiếu ngọn đèn trong phòng, tỏa sáng cảnh vật ngoài phòng.

Gió lạnh thổi từng cơn, gào thét thổi bay tuyết trắng làm chúng cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất. Sân này được tạo cảnh theo kiểu bậc thang, hoa cỏ cây cối ở trong cơn cuồng phong của đêm tối đều giống như bóng đen của yêu ma quỷ quái.

Hắc Trọng Minh ngồi ở ghế da trong thư phòng, trong tay cầm bình rượu Whiskey, nhìn chăm chăm cuốn nhật kí đang mở trên bàn kia.

Hắn biết, nàng xem cuốn nhật kí này rồi, cuốn nhật kí của mẹ.

Nàng biết chuyện đó có thể thương tổn hắn.

Nàng thực sự đủ dũng cảm, cũng đủ độc ác.

“Anh cũng giống như cha của anh, ông ấy giam giữ mẹ của anh chỉ vì bà đã yêu người khác. Anh hẳn là đã sớm học được bài học những bài học kinh nghiệm từ cha mẹ anh, giam giữ phụ nữ, thật là vô dụng” Hai mắt Hắc Trọng Minh đỏ ngầu, nhắc bình rượu thủy tinh lên, trực tiếp đổ vào miệng, hung hăng uống một ngụm. Chát lỏng cay đắng, làm bỏng cổ họng hắn, ngực hắn.

Chỉ một chút nữa, chỉ suýt một chút, hắn đã động thủ với nàng. Nhưng là hắn không phải cha mình, hắn không phải?

Anh giống như cha anh! Không giống nhau!

Hắn cùng người đàn ông chết tiệt kia không giống nhau!

Tức giận bất bình, Hắc Trọng Minh siết chặt bình rượu, trong lòng hoảng hốt, hắn giống như có thể thấy, mẹ đứng ở trên ban công phòng kia, lẳng lặng nhìn hắn, lộ ra nụ cười xin lỗi.

Khuôn mặt xinh đẹp của bà, buổi tối ngày đó mới xuất hiện vết thương đáng sợ, da thịt trắng như tuyết trước ngực cũng hiện lên dấu vết xanh tím do hai ngày trước bị cha đánh, cổ tay mảnh khảnh của bà, cũng có thêm dấu vết ứ máu.

Thật xin lỗi. Mẹ rút cuộc chịu không nổi Thật xin lỗi. Mẹ mãi mãi yêu con. Buổi sáng hôm đó, khi bọn họ cùng nhau dùng cơm, bà ôm chặt lấy hắn. Hắc hẳn là phải cảnh giác sớm hơn chút, nhưng khi hắn hoang mang hỏi, bà lại nói hắn nghĩ nhiều.

Đêm hôm đó, tuyết cũng rơi, giống như đêm nay.

Khi hắn nghe được âm thanh lạ, lập tức chạy qua. Hắn cần phải nhanh đuổi tới, bảo vệ mẹ của hắn, nhưng hắn đến quá chậm.

Hắc Trọng Minh vĩnh viễn nhớ rõ, đêm hôm đó, hắn chạy vội qua hành lang, vọt tới phòng của mẹ.

Lúc đó cha đã rời khỏi, mà bà vẫn đứng ở nơi đó, đứng trên ban công ngoài cửa sổ, trên người mang theo vết thương mới có, cũ có, lộ ra nụ cười xin lỗi, ở trong tuyết trắng nhìn hắn, sau đó liền xoay người, nhảy xuống.

Bà thậm chí không có nói với hắn một câu.

Vào những buổi tối trước đó, hắn từng hoài nghi, bà đã quyết định từ lâu rồi, muốn dùng cách này rời xa cha hắn.

Mà trong cuốn nhật kí này ghi lại tất cả, chứng thực hoài nghi của hắn là đúng.

Mẹ của hắn không đủ dũng cảm, cho dù thương hắn, bà vẫn lựa chọn vứt bỏ hắn, thà rằng chết đi, cũng muốn thoát khỏi tên ác ma kia.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi không ngừng.

Giam giữ phụ nữ, thật là vô dụng....

Hắn đương nhiên biết điểm này, chuyện này hắn rõ ràng hơn ai hết. Hắn lẩm bẩm, lại giờ bình rượu thủy tinh lên lần nữa, nhưng trong cái chai rỗng tuếch, rốt cuộc không ra một giọt hổ phách nào.

Anh cũng giống như cha của anh Lời nói của Mẫu Đơn lại hiện lên trong óc, Hắc Trọng Minh phần nộ cảm vô chai rượu vô dụng kia, hướng bên ngoài cửa sổ, dùng sức vứt ra ngoài.

Bình rượu rơi xuống đất những mảnh thủy tinh vỡ ra, một tiếng vang thật lớn vang lên trong đêm đen, nghe đến chói tai.

Cuồng phong trộn lẫn với tuyết, thổi vào nhà, rơi trên đầu hắn và quần áo của hắn.

Nhưng trong gió tuyết bay tán loạn ấy, lời nói của Mẫu Đơn vẫn còn văng vẳng bên tai, khuôn mặt phần hận bất bình kia, vẫn như cũ hiện lên trước mắt.

Anh điên rồi sao? Tôi hận cha của nó như vậy, sao còn có thể thương nó chứ.

Trong lòng càng lúc càng hoảng hốt, hình ảnh Mẫu Đơn, cùng gương mặt phần nộ của Mẫu Đơn lần lượt thay đổi.

Anh giống như cha của anh. Nàng sai lầm rồi. Hắn không giống. Hắn không giống người đàn ông kia.

Đời này, người hắn thống hận nhất, chính là người đàn ông kia.

Không khí lạnh như băng, Hắc Trọng Minh đưa tay vuốt mái tóc đen, đứng dậy mở cửa thư phòng ra, xuyên qua cái hành lang dài kia, đi trở về phòng của mình.

Bên trong phòng ngủ, không có mở đèn sáng, chỉ có ngọn đèn ngoài cửa sổ phòng bên cạnh.

Mẫu Đơn nằm ở trên giường lớn của hắn, cũng không nhúc nhích, thân mình mảnh khảnh, bọc một cái chăn, gắt gao cuộn mình, dường như đã ngủ.

Vào lúc này, hắn không quá dám đi lên phía trước, sợ hãi bản thân thật sự ra tay đánh nàng, sợ hãi khi thấy ở trên người nàng, dấu vết giống như trên người mẹ.

Lúc này, hắn rất tức giận. Hắn lo sợ bản thân thật sự ra tay, nhưng cố tình lãng quên.

Trên mặt tái nhợt, do có nước mắt.

Chỉ có nước mắt, không có dấu vết xanh tím.

Ánh sáng quá mờ nhạt, hắn thấy không rõ lắm. Hắn đi vài bước về phía giường, càng đi đến gần hắn càng khẳng định bản thân đã thật sự khống chế được tính tình, mà không giống người đàn ông kia, luôn đem phần nộ trút hết lên người thân của mình.

Ngoại trừ đôi mắt sưng vù vì khóc, khuôn mặt mềm mại của nàng hoàn mỹ không tỳ vết, cũng không có vết thương hoặc dấu xanh tím không nên có.

Hắn nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, nàng vẫn nằm ở nơi đó, cũng không có nhảy dựng lên chỉ trích hắn, mắng hắn, càng không có bị hắn đánh ngã trên mặt đất lui ở góc tường, tránh né quyền cước tấn công của hắn.

Hắn không tự giác vươn tay ra, khẽ vuốt ve gương mặt nàng, lau đi nước mắt trên khóe mắt.

Nàng là Mẫu Đơn dững cảm của hắn.

Không phải mẹ của hắn.

Mới đầu hắn lựa chọn nàng, là bởi vì nàng dững cảm, hắn bình tĩnh phán đoán, nhưng sau này, hắn đã trở nên không còn bình tĩnh được nữa.

Khi hắn bước vào trong phòng tắm, bất ngờ thấy nàng chuẩn bị làm việc kia, hắn lập tức đã bị phần nộ bao phủ. Hắn không thể hiểu được, sao nàng có thể ngu xuẩn như thế, cách chết tiết này, có thể hại nàng không mất máu quá nhiều, nhưng có thể chết trong làn nước lạnh kia.

Trong nháy mắt, Hắc Trọng Minh mất đi bình tĩnh, đã quên thân phận của nàng, lập trường của nàng, đã quên nàng nguyện trung thành với Kim gia, trong lồng ngực hắn có bao nhiêu kinh hoàng sợ hãi. Nhiều năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên hắn không khống chế được.

Lần không khống chế được này, nói cho hắn một chuyện.

Hắn không muốn mất người phụ nữ này.

Hắn không muốn mất đi nàng.

Khi Mẫu Đơn nghe được hơi thở của hắn.

Nàng biết hắn đi tới bên giường, nhưng nàng không muốn đối mặt hắn, lại càng không muốn nói chuyện với hắn. Cho nên, nàng duy trì tư thế cũ, hơi thở đều đặn, giả bộ như mình đã ngủ.

Hắc Trọng Minh không có đánh thức nàng, cũng không có lập tức lên giường, hắn chỉ đứng ở bên giường, im lặng nhìn nàng.

Nàng nhạy bén cảm nhận được tầm mắt của hắn, cùng với hô hấp nặng nề của hắn. Cả người hắn đều là mùi rượu, nghe thấy tiếng hắn tắm, nàng mới vỗ như vừa dậy.

Hắn uống rượu .

Vì thế trong nháy mắt, Mẫu Đơn có chút sợ hãi, hắn sẽ mạnh mẽ làm nàng tỉnh lại, tiếp tục cùng nàng tranh chấp, hoặc mạnh hơn, lại một lần nữa bắt buộc nàng đối mặt với dục vọng của mình, bắt buộc nàng thừa nhận, mình cũng muốn hắn, muốn mình cùng hắn mãnh liệt.

Nhưng hắn không có làm như vậy.

Hắn chỉ đứng ở bên giường, yên lặng nhìn nàng, sau một lúc thật lâu, có lẽ khi ngoài cửa sổ tuyết bắt đầu rơi nhiều, hắn mới vươn tay.

Mẫu Đơn khẩn trương không dám nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng phải ngừng.

Nhưng Hắc Trọng Minh không có lay động nàng, cũng không có gọi nàng, mà là nhẹ nhàng, phải nói là dịu dàng, đem sợi tóc trên mặt nàng đẩy ra, vuốt đi những giọt lệ còn sót lại trên mắt nàng.

Ngực nàng bỗng dưng căng thẳng.

Nàng có thể cảm giác được ngón tay ấm áp của hắn. Sau đó, hắn liền rút tay về.

Qua một hồi căng thẳng, nàng nghe được tiếng hần cởi quần áo, mới thả lỏng cơ thể, rồi lại trở nên kiên cường. Nàng cũng không nhúc nhích, cho đến khi hần lên giường, chui vào bên trong chăn, sau đó đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lồng ngực.

Tay chân hần có chút lạnh, làm nàng bỗng nhiên run rẩy, hần cũng không buông tay ra, chỉ liên tục đưa tay, nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng, càng ôm nàng thật chặt vào trong ngực.

Khuôn mặt Hắc Trọng Minh, chôn sâu ở hõm vai của nàng. Nàng hít một hơi dài, rõ ràng cảm nhận được hần bởi vì chăn ấm áp hơn hần.

Sau đó, hần mở miệng.

“Anh không phải ông ta, em cũng không phải mẹ anh.” Những lời nói đó, rất nhỏ, khàn khàn, rất kiên định, ở bên tai nàng nhỏ giọng lẩm bẩm. Cả người đều là mùi rượu, nhưng nàng lại cảm thấy được, hần đau thương muốn khóc.

“Anh vĩnh viễn, vĩnh viễn, cũng sẽ không giống ông ta.” Ngực Mầu Đơn co rút từng trận đau đớn. Nếu hần không có uống rượu, nếu hần biết, thật ra nàng còn tỉnh, hần tuyệt đối không bao giờ đem những lời này nói ra miệng. Nàng rất rõ ràng, ông ấy mà Hắc Trọng Minh nói là người nào. Nàng tận mắt thấy cuốn nhật kí kia, cho nên cũng biết những lời lúc trước mình thốt ra là lên án không công bình cỡ nào.

Hần không giống cha của hần.

Lời giải thích, trong nháy mắt, dường như bật thốt lên.

Mầu Đơn dùng hết sức lực, mới có thể tiếp tục từ từ nhắm hai mắt, làm bộ ngủ say, không cho nước mắt tràn mi.

Đêm nay, thật quá sức chịu đựng.

Gió lạnh ở ngoài cửa sổ gào thét, một đêm không bình yên.

Hần và nàng, gắt gao ôm nhau, ở trong chăn ấm áp kia, làm như trong trời đất chỉ còn có nơi này.

12. Chương 12

Chương 12

Chim hoàng yến xinh đẹp trong chiếc lồng bạc tinh xảo, cất lên tiếng hót thánh thót.

Trời mùa đông giá lạnh khó có được ánh mặt trời, bọn người hầu thừa dịp này, nhanh chóng mở cửa sổ sát đất ra, để cho ánh mặt trời ấm áp hiềm hơi của mùa đông xưa tan giá lạnh trong phòng.

Đây là một tòa kiến trúc kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây, ở Thượng Hải được coi là toàn kiến trúc cổ điển được bảo quản hoàn thiện bậc nhất. Cho dù là kiến trúc sư của Trung Quốc hay nước ngoài đều gọi nơi này là tòa biệt thự, là tác phẩm nghệ thuật quý giá hơn cả kim cương.

Phía bên trái của tòa nhà là một mảnh rừng cây cổ thụ um tùm, làm cho đình viện bao trùm trong bóng mát, mà đối diện với cảnh đẹp này chính là phòng ngủ của chủ nhân.

Bên trong phòng ngủ trang trí theo lối cổ kính, khắp nơi đều là các tác phẩm được gọt giữa điêu khắc tinh xảo, là những vật dụng mà chỉ có những quý tộc tiền triều mới có thể sử dụng. Cửa sổ tuy làm bằng thủy tinh, nhưng trên tay cầm của song cửa sổ cũng được chạm trổ, trông chúng rất chân thật nhưng cũng rất xinh đẹp.

Dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa đông, Kim Ngọc Tú ngồi trên chiếc ghế mềm mại gần giường, mặc chiếc áo len cài khuy cùng một chiếc váy dài thêu, không quá xinh đẹp giống như khi đi ra ngoài, màu sắc của chiếc váy xanh nhạt này rất đơn giản, chỉ thêu vài đóa hoa bình thường.

Nàng đang nghiêng đầu, dùng một con dao nhỏ có khảm châu báu, cẩn thận gọt vỏ và cắt nhỏ quả táo.

Ở trên giường lớn, có một người đàn ông khôi ngô tuấn tú nhưng gầy yếu. Ở sau lưng hắn có lót một cái gối mềm, nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, cặp mắt đen nhìn chăm chú vào Kim Ngọc Tú, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng.

“Tại sao lại vui vẻ như vậy?” Giang Thành hỏi.

Kim Ngọc Tú ngược mắt lên, khe trừng mắt, đôi môi mềm mại đỏ mọng nhếch lên, càng ẩn chứa ý cười càng sâu.

“Bởi vì em vừa nhận được một tin tức tốt.” Nàng vui sướng tuyên bố.

“Tin tức gì?” Nàng nghiêng đầu, xinh đẹp như một cô gái.

“Bí mật.”

“Ngay cả anh cũng không được biết sao?” Giang Thành hỏi.

“Ừm, không được.” Nàng cười đến ngọt ngào.

“Còn chưa thể nói được.” Nàng vừa nói vừa tiếp tục gọt vỏ táo, trái táo đã nhanh chóng được gọt hết vỏ.

“Cẩn thận một chút, đừng để tay mình bị thương.” Giang Thành lo lắng nhìn vào con dao nhỏ sắc bén hết lần này đến lần khác được nàng đẩy qua đẩy lại, nhanh chóng mạo hiểm giữ bàn tay nhỏ bé của nàng lại.

Khi còn nhỏ, mọi người sợ nàng té ngã nên đã luôn ôm nàng ở trong ngực, luôn luôn được mọi người yêu quý chiều chuộng, từ bé đã có người hầu hạ cẩn thận, từ sau khi hắn bị bệnh, nàng quyết định tự tay gọt táo, trước đây nàng thậm chí không biết quả táo có vỏ.

Lúc đầu nàng ngốc đến nỗi còn từng làm chính mình bị thương, đau đến rơi lệ, khóc lóc ỉ ôi trong lòng hắn. Nhưng theo thời gian hắn ốm đau liệt giường lâu ngày, kỹ thuật gọt vỏ táo của nàng mới dần dần tiến bộ.

“Không đâu, em tập luyện lâu rồi.” Kim Ngọc Tú nói, tuy rằng gọt quả táo thành hình thù kỳ quái, nhưng cuối cùng cũng gọt sạch sẽ hết vỏ.

“Anh Thành, đến đây, há miệng ra.” Nàng lấy miếng táo nhỏ đưa đến bên miệng chồng mình.

Giang Thành cắn một cái, cẩn thận nhai kỹ.

“Có ngọt hay không?” Nàng vội vã hỏi.

“Rất ngọt.”

“Thật sao?”

“Do chính tay em gọt, sao có thể không ngọt chứ?” Hắn nhẹ giọng nói, nhìn chăm chú vào người trước mắt, bởi vì được hắn khen ngợi một câu mà Kim Ngọc Tú vui mừng đến ửng hồng hai má.

Thật ra, sau khi vợ yêu bất ngờ bỏ hắn ra đi, hắn nghĩ rằng từ nay về sau cuộc đời của mình chỉ là một mảnh đen tối. Là Kim Ngọc Tú săn sóc tỉ mỉ, yêu say đắm mà không hề đòi hỏi gì, khiến hắn thức tỉnh lần nữa, cuối cùng mới có thể vứt bỏ nỗi đau mất vợ, cùng Kim Ngọc Tú kết hôn và ở rể Kim gia.

Nàng yêu hắn chân thành tha thiết như vậy, từng giây từng phút đều quan tâm đến sở thích của hắn, dường như sự tồn tại của nàng chỉ là vì lấy lòng hắn.

Từ sau khi hắn mắc bệnh nặng, nàng lại sầu lo không thôi, đi khắp nơi tìm danh y về chữa trị cho hắn, chẳng những học cách tự tay nấu thuốc, còn kiên trì đích thân đút hắn uống thuốc, lại nhất định không chịu phân phòng, vẫn muốn cùng hắn ngủ trong căn phòng tràn đầy mùi thuốc, nàng nói làm như vậy mới có thể ở gần chăm sóc hắn.

“Những ngày này vất vả cho em.” Giang Thành vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt vợ mình, dịu dàng nói, trên mặt lộ ra vẻ xin lỗi.

Kim Ngọc Tú dùng hai tay cầm lấy bàn tay to của chồng, áp sát vào mặt không muốn xa rời.

“Không vất vả.” Nàng nhìn chăm chú vào Giang Thành bằng đôi mắt to, trong vắt.

“Chỉ cần anh Thành có thể khỏi bệnh, em có làm gì cũng không cảm thấy vất vả.”

Giang Thành thở dài, ôm nàng vào trong lòng.

“Nếu như, anh không thể đứng lên được thì sao?” Giọng nói của hắn cực nhẹ, phát ra ở bên tai nàng.

“Không, sẽ không đâu.” Nàng dựa sát vào chồng, nhớ tới hình ảnh cường tráng trước đây của hắn, và hình ảnh suy yếu của bây giờ, khóe mắt không ngăn được dòng lệ.

“Các bác sĩ cũng cho biết, bệnh tình của anh có tiến triển rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian, là có thể xuống giường đi lại.”

“Chỉ sợ anh nằm lâu, xương cốt đều cứng ngắc cả rồi.” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua gò má phần hồng của nàng, dịu dàng hỏi:

“Nếu anh thật sự đi không được, vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Em công anh.” Nàng nói mà không hề do dự.

Giang Thành cười khẽ.

“Lưng của em làm sao mà công nổi anh?” Dáng vẻ mảnh mai của nàng, dường như chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ nát.

“Có thể.” Nàng thật kiên trì.

“Được, được, được. Em có thể.” Hắn dễ dàng.

“Vậy em phải ăn nhiều một chút, vậy thì mới có đủ sức để công anh.” Sức ăn của nàng vốn rất ít, từ sau khi hắn sinh bệnh, bởi vì nàng lo lắng mà sức ăn so với bình thường càng ít hơn nữa.

“Được.” Nàng ngoan ngoãn trả lời, chỉ cần là hắn yêu cầu thì từ trước đến nay nàng chưa từng cự tuyệt.

Nàng yêu Giang Thành, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền yêu say đắm, khó có thể tự kiềm chế. Nàng yêu hắn tha thiết sâu nặng như vậy, vì thế nàng nguyện ý vì hắn mà trả giá hết thảy.

Cho nên, trước khi hắn bình phục, nàng phải vì hắn mà chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện.

“Anh Thành, anh phải nhanh chóng khỏe lại nha.” Nàng dựa vào trong ngực hắn, nói rất nhỏ, dùng đôi tay nhỏ nhỏ của mình, cố gắng hết sức ôm lấy chồng.

Chờ sau khi hắn khỏi hẳn, nàng đã tính toán tỉ mỉ, muốn tặng cho hắn một món quà thật lớn. Món quà kia, sẽ cho hắn biết, nàng thương hắn biết bao nhiêu.

Kim Ngọc Tú nhắm hai mắt lại, say mê nghe tiếng tim đập của chồng mình.

Đồng thời bàn tay nhỏ bé của nàng, ở phía sau lưng chồng hé ra một tờ giấy đã bị xé nát, đến nỗi nhìn không ra ban đầu trên tờ giấy đó đã viết những gì.

Tin tức trên tờ giấy, đã sớm được nàng ghi nhớ trong đầu.

Đó chính là bí mật đã làm cho tâm tình nàng sung sướng.

Thanh Phong mang thai.

Đêm đã khuya, hộp đêm vốn dĩ ồn ào náo nhiệt cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Sau khi tận tình tìm niềm vui, từng người một lần lượt rời đi, hộp đêm to như vậy, ngược lại trong có vẻ cực kỳ vắng vẻ. Tất cả khách đều đã rời đi, chỉ còn lại đám nhân viên phục vụ lặng lẽ tập trung dọn dẹp, sửa sang lại.

Sau một lúc lâu, ngọn đèn thủy tinh thật lớn cũng tắt, chỉ để lại mấy ngọn đèn nhỏ, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt và ấm áp.

Khi cửa sau chưa kịp khóa lại, đã bị người ta âm thầm mở ra, đầu tiên là một bóng người cao lớn bước vào, đi theo ở phía sau là một thân hình thanh mảnh, thon thả được bao bọc trong một chiếc áo măng tô to dày. Hai người bước dọc theo những ngọn đèn nhỏ chưa tắt, nhanh chóng xuyên qua hành lang âm u, đi vào khu ghế lô trên lầu ba của hộp đêm.

Bên trong ghế lô, tràn ngập mùi thuốc lá, sớm đã có người đang chờ sẵn ở đó. Phía trước điều xi gà có đóm lửa lóe lên, lúc sáng lúc tối, đã đem cặp mắt đen lạnh lung của người đàn ông ở phía sau làn khói trắng, soi chiếu một cách cực kỳ rõ ràng.

“Tôi không thích đợi người khác.” Giọng nói lãnh đạm cất lên, Hắc Trọng Minh chậm rãi nhả khói từ điều xi gà ra bên cạnh, cặp mắt đen lợi hại nhìn chăm chú vào hai người trước mắt.

“Có điều, tôi thật sự rất ngạc nhiên, tại sao hai người lại yêu cầu bí mật được gặp tôi?” Hai ngày trước, hắn nhận được một lời mời chính thức hẹn gặp của họ.

Chỉ là thiệp mời kia cũng không phải nhờ người ta đưa đến, mà là trực tiếp đặt ở chính giữa bàn làm việc của hắn, cố ý để hắn tự mình mở ra.

Điều này chứng minh, đối phương có năng lực có thể xâm nhập vào Hắc gia, nhưng chỉ để lại thiệp mời rồi sau đó liền rời đi, nội dung của thiệp mời cũng rất đơn giản, chỉ mời hắn đêm khuya của hai ngày sau gặp mặt tại khu vực ghế lô trong hộp đêm của hắn, chữ ký trên thiệp mời làm cho hắn im lặng nhướng mày. Khi hắn bật lửa đốt thiệp mời, trong lòng hắn đã quyết định, hai ngày sau sẽ đi đến điểm hẹn.

Người đàn ông mặc áo măng tô lấy mũ xuống, phúi phúi tuyết dính trên đầu. Thân hình hắn cao lớn, ngũ quan thô kệch, khi cười trên khóe miệng có nếp nhăn thật sâu, nhưng vẻ mặt của hắn giờ phút này vừa nghiêm túc lại vừa thận trọng, không thấy một chút ý cười.

Người mặc áo măng tô to dày ngẩng mặt lên. Cởi áo khoác và tháo mũ xuống, để lộ ra gương mặt tuần tú nhưng tái nhợt, dường như rất khó có thể nhận ra rốt cuộc gương mặt của người này là nam hay nữ.

“Chúng tôi hẹn anh gặp mặt là vì Thanh Phong.” Liễu Vũ không lãng phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra ý đồ hôm nay mình đến đây.

Hắc Trọng Minh ngồi trong chiếc ghế bọc da, con ngươi đen lạnh lung u ám hiện lên một tia gợn song gần như rất khó phát hiện ra.

“Mẫu Đơn.” Hắn thản nhiên nói.

“Cái gì?”

“Cô ấy không phải Thanh Phong, cô ấy là Mẫu Đơn.”

Liễu Vũ và Sở Lãnh nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau.

Tại sao Hắc Trọng Minh lại kiên trì gọi Thanh Phong như vậy? Điều này tượng trưng cho dự vọng mãnh liệt muốn giữ lấy Thanh Phong của hắn. Chuyện này đối với mục đích của bọn họ, sẽ tạo thành trở ngại thật lớn.

Liễu Vũ đi lên phía trước, lặng lẽ nhìn khuôn mặt tuần tú của Hắc Trọng Minh, nhưng không có cách nào nhận ra cảm xúc giờ phút này của hắn.

“Cho dù là Thanh Phong, hay là Mẫu Đơn, chuyện này cũng không quan trọng, tất cả chúng ta đều biết, đó là cùng một người.”

“Vậy thì sao?”

Liễu Vũ nhìn chăm chú vào hắn, nghiêm túc gần từng tiếng hỏi:

“Cần điều kiện gì, anh mới đồng ý thả Mẫu Đơn ra?”

Hắc Trọng Minh nhú mày, khóe miệng khẽ nhếch lên:

“Hai người muốn bàn điều kiện?”

“Phải.” Liễu Vũ gật đầu.

“Chỉ cần anh nói ra điều kiện, nếu trong khả năng chúng tôi có thể làm được, chúng tôi sẽ cố hết sức đi làm.” Trên thực tế, Liễu Vũ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cùng Hắc Trọng Minh bàn điều kiện, hành động như vậy không khác gì bảo hổ lột da (Hán Việt: DỮ HỔ MƯU BÌ — bảo hổ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương) Nhưng vì Thanh Phong, hắn đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Hắc Trọng Minh dập tắt diếu xì gà, nhìn xuyên thấu qua làn khói trắng còn sót lại, thay phiên xem kỹ Sở Lãng và Liễu Vũ đang đứng trước mắt

“Hai người thông minh hơn so với Lãng Thần.” Hắn cười lạnh.

Vẻ mặt trầm tĩnh của Liễu Vũ không thay đổi, lại mở miệng lần nữa:

“Nói ra điều kiện của anh.”

Hắc Trọng Minh không đáp, hỏi ngược lại:

“Các người tới gặp tôi, tại sao phải giấu diếm Kim Ngọc Tú?” Câu hỏi sắc bén của hắn đâm trúng tim đen bọn họ.

Hai bên đối địch gặp mặt đã là chuyện không tầm thường, hơn nữa trên thiệp mời, chỉ có hai người bọn họ ký tên, không thấy con dấu của Kim Ngọc Tú, hơn nữa thời gian và địa điểm gặp mặt đều là vì tránh tai mắt của người khác, có thể thấy được lần gặp mặt này, đã giấu diếm Kim gia để tiến hành.

Vẻ mặt Sở Lãng có một tia thay đổi, nhưng thật ra Liễu Vũ tuần tú dường như đã sớm đoán trước được sẽ phát sinh vấn đề như vậy nên vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Chúng ta nguyện trung thành chủ tử, nhưng chúng tôi không thể đồng ý với cách làm của phu nhân.” Liễu Vũ chậm rãi trả lời.

Vốn dĩ tất cả tin tức tình báo mà Kim gia sở hữu được, đều từ Liễu Vũ cung cấp, nhưng phu nhân âm mưu, đã đưa Thanh Phong đến bên người Hắc Trọng Minh, chuyện này cũng hoàn toàn được tiến hành trong bí mật. Ngay cả những người thân tín như bọn họ, cũng tại buổi tiệc kia mới phát hiện ra sự thật, lúc đó Thanh Phong đã là người đàn bà của Hắc Trọng Minh.

Kim Ngọc Tú thoát nhìn rất đơn thuần nhưng tâm tư so với Giang Thành càng quỷ dị khó dò. Tính toán của nàng chỉ cất giấu trong lòng, bất ý kẻ nào cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Bọn họ đối với Giang Thành tuyệt đối không có hai lòng, nhưng đối với Kim Ngọc Tú thì đã có nghi ngờ.

Khiến cho Thanh Phong phải rơi vào cảnh nguy hiểm, đã làm cho bọn họ khó có thể chấp nhận. Khi bọn họ biết Lãng Thần phản bội, mặc dù trước đây có cảm kích Kim Ngọc Tú nhưng bọn họ cũng không đi ngăn cản Lãng Thần, mà ngược lại có lúc còn âm thầm trợ giúp, càng ngày bọn họ càng nhận thấy được, mọi chuyện phức tạp hơn so với bình thường rất nhiều.

Bọn họ lo lắng cho Thanh Phong, nhất là sau khi biết được tin Thanh Phong đã mang thai, bọn họ lại đứng ngồi không yên, rất sợ Hắc Trọng Minh sẽ làm tổn thương nàng.

Mất thấy Hắc Trọng Minh chập chập không đáp lời, ngay cả Sở Lãng cũng nhẫn nại không được, thốt lên:

“Mau nói điều kiện của anh, hoặc là ra giá đi.” Hắn cố nén phần nộ cùng lo lắng trong lòng, vội vã muốn gặp Thanh Phong. Đêm đó hắn lên vào Hắc gia, bởi vì thời gian cấp bách nên chỉ có thể để lại thiệp mời, cũng không có cơ hội gặp mặt Thanh Phong để xác định nàng có bình yên vô sự hay không?

“Không có.” Hắc Trọng Minh thản nhiên nói.

“Không có điều kiện, không có giá, Mẫu Đơn không bán.” Tuy rằng miệng hắn nói chậm rãi từng từ, nhưng giọng điệu lại cực kỳ kiên định.

“Anh muốn đối phó với cô ấy thế nào?” Lòng Sở Lãng nóng như lửa đốt, ép hỏi.

“Điểm này không cần cậu quan tâm.” Hắn nói thật nhẹ nhàng băng quơ.

Sở Lăng phần nộ nheo mắt lại, tay nắm chặt thành quả đấm, cất bước đi về phía trước, đang muốn túm lấy vạt áo của Hắc Trọng Minh thì một bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé chặn hãm lại, ngăn cản hãm tiến lên phía trước.

“Vậy thì, chúng tôi chỉ muốn biết một chuyện.” Liễu Vũ bình tĩnh hỏi:

“Cô ấy an toàn chứ?”

“Cô ấy rất an toàn.”

“Anh sẽ không thương tổn cô ấy?”

Con người đen âm u rét lạnh hiện lên một tia sắc bén. Sau một lúc lâu, Hắc Trọng Minh mới mở miệng.

“Không ai có thể thương tổn cô ấy.”

Liễu Vũ gật đầu, biết câu nói này đã là một lời hứa hẹn, an nguy của Thanh Phong tạm thời không cần bọn họ lo lắng. Nếu Hắc Trọng Minh cung cấp sự bảo vệ chu toàn, vậy thì Thanh Phong ở lại Hắc gia, có lẽ sẽ an toàn hơn nhiều so với trở lại Kim gia.

“Cám ơn anh đã thu xếp công việc để đến gặp mặt trò chuyện với chúng tôi đêm nay.” Liễu Vũ lễ phép gật đầu cảm ơn.

“Chúng tôi cáo từ trước.” Về mặt Sở Lăng kinh ngạc không dám tin, bàn tay to chuẩn bị tóm lấy thân hình mảnh khảnh của Liễu Vũ:

“Khoan đã, Liễu Vũ, chúng ta còn không thể đi —”

“Đúng vậy, đi nhanh như vậy rất đáng tiếc.” Hắc Trọng Minh âm mê khoe miệng, cầm lấy một phần văn kiện vẫn nằm im trên bàn kể từ khi hai người bọn họ bước vào.

“Không bằng hai người ở lại, nghe một chút về điều kiện mà tôi đưa ra.”

Liễu Vũ dừng bước, quay đầu lại:

“Điều kiện của anh?”

“Đúng vậy.”

“Về chuyện gì?”

“Đánh sập Kim gia.” Bốn chữ này làm cho người ta sợ hãi, mà hãm lại nói ra cực kỳ nhẹ nhàng, giống như đang bàn luận thời tiết hôm nay tốt xấu ra sao.

Về mặt của Sở Lăng và Liễu Vũ đồng thời thay đổi.

Người đàn ông này, dám yêu cầu bọn họ phản bội Kim gian

“Không thể nào!” Liễu Vũ trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Thật sao?” Lúc này đây Hắc Trọng Minh mới thật sự lộ ra nụ cười.

“Không có chuyện gì là không thể.”

“Chủ nhân và Kim gia đối với chúng tôi ơn trọng như núi.”

“Thật không?” Hãm lại hỏi, ý cười càng sâu.

“Trước tiên hãy xem qua phần văn kiện này đi, có lẽ sau khi xem xong, hai người sẽ cảm thấy có hứng thú để nghe một chút về điều kiện mà tôi đưa ra.” Hãm cầm văn kiện trong tay, tùy ý quăng về phía trước.

Động tác Sở Lăng nhanh chóng, gấp rút tóm được văn kiện, rồi trực tiếp đem văn kiện giao cho Liễu Vũ, người thiếu niên bên cạnh mà hãm vẫn luôn che chở, trừng ánh mắt cảnh giác về phía Hắc Trọng Minh.

Liễu Vũ mở văn kiện ra, mau chóng giở ra xem. Nhưng càng tiếp tục xem thì sắc mặt của Liễu Vũ lại càng trắng bệch, đến cuối cùng, hai tay cầm văn kiện đã run rẩy kịch liệt, rốt cuộc cũng không thể cầm được phần văn kiện chứa đầy bí mật khủng khiếp này.

Nhận thấy người thiếu niên bên cạnh, sau khi xem xong văn kiện về mặt đột nhiên thay đổi, thân hình gầy còm cũng lung lay sắp ngã, Sở Lăng vội vàng ra tay giúp đỡ, vẻ thô kệch trên mặt càng hiện rõ, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

“Liều Vũ, cậu có sao không?” Thật ra trên phần văn kiện đó đã ghi cái gì? Lại có thể làm cho Liều Vũ vốn bình tĩnh cũng khiếp sợ như thế?

Liều Vũ suy yếu thở dốc, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cánh tay nhỏ bé run run, nhanh chóng cầm lấy tay Sở Lăng, hai mắt trực tiếp nhìn chăm chăm Hắc Trọng Minh.

“Tất cả những gì ghi trên văn kiện này đều là sự thật?” Tầm mắt của hắn cố ý nhìn về phía phần văn kiện rơi trên mặt đất.

“Rất có thể là do anh cố ý giả tạo.”

Hắc Trọng Minh vẫn ngồi ở chỗ cũ, bất động như núi.

“Cậu có thể đi điều tra.” Hắn lạnh lùng nhìn hai người trước mắt, dường như dùng giọng điệu khen ngợi nói:

“Tôi tin là, với năng lực của cậu, cậu chắc chắn có biện pháp điều tra được, thật ra phần văn kiện này có phải do tôi bịa đặt ra hay không?”

Liều Vũ cắn chặt môi, thân hình mảnh khảnh vẫn không ngừng run rẩy.

Đêm nay, vốn nên là từ bọn họ đưa ra điều kiện với Hắc Trọng Minh, nhưng phần văn kiện này, lại khiến cho bọn họ từ thế chủ động chuyển sang thế bị động.

Người đàn ông ngồi trên ghế da, lại mở miệng lần nữa, âm điệu trầm thấp giống như ma quỷ:

“Khi nào điều tra ra, cũng đừng quên, tôi rất chờ mong có thể hợp tác cùng các người.”

Ở biệt thự Hắc gia, tự do của Mẫu Đơn đã bị hạn chế rất nhiều.

Từ khi Hắc Trọng Minh phát hiện nàng mang thai, lại còn có ý định phá thai, hắn liền phái người hầu lúc nào cũng phải trông chừng nàng, không cho nàng có cơ hội ở riêng một mình.

Vào ban ngày, bọn người hầu hầu như mắt theo đuôi, hầu hạ nàng vô cùng cẩn thận, sợ nhất là nàng té ngã sẽ bị thương, bởi vì Hắc Trọng Minh đã hạ lệnh, một khi nàng hay là thai nhi trong bụng nàng có xảy ra chuyện gì sơ xuất, thì tất cả người hầu của Hắc gia đều phải đầu rơi xuống đất.

Còn ban đêm, bọn người hầu sẽ làm bạn với nàng mãi cho đến khuya, khi Hắc Trọng Minh trở về họ mới báo cáo tất cả việc lớn việc nhỏ về nàng, cả ngày nàng đã ăn những thứ gì, làm những chuyện gì, sau đó cung kính rời khỏi phòng ngủ chính.

Mẫu Đơn vẫn ở tại phòng ngủ chính, mỗi đêm Hắc Trọng Minh đều dùng hai tay ôm nàng vào trong lòng ngực, buộc thân hình cứng ngắc của nàng phải ngủ thiếp đi bên cạnh thân thể cao lớn rắn chắc của hắn.

Chỉ là ngay cả khi hắn nhốt nàng, ôm nàng, thân thể bọn họ kề sát nhau, nhưng hai trái tim lại như cách xa thiên sơn vạn thủy.

Mẫu Đơn càng lúc càng quen thuộc với độ ấm của hắn, hơi thở của hắn, thậm chí có nhiều đêm khuya rét lạnh, nửa tỉnh nửa mê, khi nàng giật mình tỉnh lại thì phát hiện chính mình đã vô ý thức vùi vào lòng ngực ấm áp của hắn, tay còn quàng lấy cổ hắn.

Mỗi một lần như thế, nàng đều khiếp sợ buông tay, xoay người đến góc giường.

Nhưng lần nào cũng vậy, hắn đều vươn tay ra, ôm lấy nàng đang hoảng hốt như con nai con, lại kéo nàng vào trong ngực lần nữa.

Tình huống như vậy làm cho nàng cảm thấy thật phức tạp. Nàng chỉ có thể nỗ lực giấu đi tất cả cảm xúc, cũng giấu luôn tâm tình của mình, lấp đi lấp lại với bản thân, cho dù Hắc Trọng Minh lại nói cái gì hay là cái gì với nàng, nàng đều không cần để ý tới nữa.

May mà từ mấy ngày trước đến giờ, ngoại trừ ban đêm ôm nàng nhốt trong lồng ngực rộng lớn của hắn ra, hắn cũng không có làm gì quá đáng, không có dùng ngôn ngữ tàn khốc tra tấn nàng hay là yêu cầu thân thể của nàng phải đáp ứng hắn.

Mẫu Đơn đoán rằng, tất cả những chuyện này đều là bởi vì thai nhi trong bụng nàng.

Sau khi trải qua lần thử nghiệm đáng sợ kia, nàng biết bản thân căn bản không có biện pháp bóp chết sinh mệnh nhỏ bé này. Tuy chuyện mang thai là ngoài dự định của nàng, hoàn toàn dọa nàng sợ hãi, cũng làm cho nàng luống cuống tay chân, nhưng mà lòng của nàng vẫn không đủ cứng rắn để sát hại đứa con của chính mình.

Nàng quyết định, phải sinh hạ đứa nhỏ này.

Có điều nàng cũng biết, bản thân không thể mang đứa nhỏ này trở lại Kim gia.

Mạng của nàng thuộc về Kim gia, là người phụ nữ lúc nào cũng sẵn sàng nguyện trung thành vì Kim gia mà chết, làm sao có thể nuôi nấng đứa trẻ mới sinh? Còn nữa, Hắc Trọng Minh cũng tuyệt đối không cho phép nàng mang theo đứa nhỏ rời đi.

Cho nên, đứa nhỏ này chỉ có thể ở lại Hắc gia, ở lại bên cạnh Hắc Trọng Minh.

Hắn là người có năng lực, có thể bảo vệ đứa con của mình. Khi hắn phát hiện nàng mang thai rồi lại có ý định phá thai, phản ứng kịch liệt thể hiện rất rõ ràng, cũng chứng minh hắn quan tâm đến đứa nhỏ này. Dù sao, đứa nhỏ này cũng là cốt nhục của hắn, là người thừa kế toàn bộ đế quốc ngầm của hắn.

Lúc đưa ra quyết định, Mẫu Đơn cũng luôn nói với bản thân mình, quyết định này, không liên quan gì đến đêm hôm đó.

Đêm hôm đó, hắn rít gào rống giận với nàng.

Đêm hôm đó, hắn đã ở trước mặt nàng tiết lộ cảm xúc chân thật.

Hắc Trọng Minh, là có tâm.

Chính là hắn che giấu rất giỏi, người bên ngoài chỉ biết là hắn tàn khốc, máu lạnh, chỉ mình nàng biết, có một số hành vi, một số từ ngữ vẫn có thể đâm bị thương trái tim hắn.

Anh không phải cha anh. Khi Hắc Trọng Minh nói những lời này, biểu hiện trên mặt hắn làm nàng rung động sâu sắc, thậm chí làm cho lòng của nàng thắt chặt, đau đớn âm ỉ.

Anh không phải ông ấy, em cũng không phải mẹ anh.....Chỉ cần nhớ tới đêm đó, sau khi hắn uống say nói nhỏ, tảng băng trên ngực nàng cũng dần dần tan chảy, phơi bày ra một phần yếu đuối nhất.

Điều này làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ không thể giải thích, lại không thể thoát khỏi, giờ phút xung quanh im lặng, giọng nói rất nhỏ khàn khàn của hắn cất lên, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vang lên trong đầu nàng.

Mình vĩnh viễn, vĩnh viễn, cũng sẽ không cùng hắn.....Nàng kiềm chế, chống cự không ngừng lặp lại lời cảnh cáo chính mình, không thể mềm lòng đối với Hắc Trọng Minh. Nàng không thể thừa nhận hậu quả khi đối với hắn mềm lòng.

Nàng nói với hắn, nàng hận hắn.

Nhưng mà, chỉ có nàng biết, cảm xúc của nàng đối với hắn, không chỉ đơn thuần là hận, mà là trộn lẫn rất nhiều thứ cảm giác phức tạp và khắc sâu, đây là tất cả tư vị mà kiếp này nàng đã nếm qua.

Khi Hắc Trọng Minh tiếp cận nàng, và cả thời điểm hắn chạm vào nàng, những cảm xúc lung tung này sẽ giống như là cơn thủy triều vọt tới từng trận từng trận, đe dọa muốn bao phủ lấy nàng.

Đến bây giờ, nàng còn có thể kiên cường chống đỡ, không cho phép chính mình rơi vào hố sâu.

Nhưng hết lần này đến lần khác, tự chủ của nàng đều bị ánh mắt của hắn, những va chạm nhẹ nhàng của hắn, vòng tay ôm siết của hắn làm cho càng lúc càng trở nên dao động. Tình cảm đối với hắn tựa như con

mèo bị rơi vào trong đồng sợi lên hỗn loạn, vùng vẫy không ngừng làm ọi thứ rối loạn cả lên, đến nỗi ngay cả nhìn nàng cũng không dám nhìn kỹ.

Rơi vào hố sâu, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Cho nên trước khi sự kiểm chế của nàng tan rã, nàng phải nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này.

Mẫu Đơn đã có quyết định.

Sau khi sinh hạ đứa nhỏ một ngày, nàng sẽ rời khỏi Hắc gia, rời khỏi Hắc Trọng Minh, tránh né thật xa người đàn ông là nhiều loạn tâm trí nàng.

13. Chương 13

Chương 13

Mùa xuân trôi qua, rồi mùa hè cũng trôi qua.

Khi mùa thu tới, thai nhi trong bụng Mẫu Đơn đã gần đủ tháng, thân thể nàng vốn gầy, tuy rằng không có đầy đà hơn bao nhiêu, nhưng bụng vốn bằng phẳng nay đã phồng to như quả bóng cao su.

Bọn người hầu chăm sóc nàng vô cùng cẩn thận, khi được bốn, năm tháng đầu, tình trạng nôn nghén của nàng cũng đã được cải thiện, sau đó tuy có lúc thân thể thỉnh thoảng sẽ không khoẻ, còn lại hầu hết thời gian, đều không có gì khác thường.

Đôi khi, nàng không tự chủ, dùng hai tay trắng nòn vỗ về chiếc bụng căng tròn. Nhưng thai nhi dường như là đáp lại, khi hai tay nàng khê vuốt thì nó lại nhẹ nhàng đá bụng nàng một cái, làm nàng cảm thấy giống như chạm phải lửa, nhanh chóng dời tay đi.

Vào một ngày mùa thu, nàng ở trong phòng buồn bực, dứt khoát đứng dậy đi ra khỏi phòng, tản bộ trong sân của tòa nhà. Trong sân đã nhuộm sắc thu, lá cây đại thụ đã chuyển từ xanh sang vàng óng, lá rụng theo từng trận gió nhẹ, bay xuống ở trên cỏ.

Mẫu Đơn đi theo đường mòn vào nhà, nghe thấy phía trước cách đó không xa, truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Ở chỗ sâu nhất trong sân trước, có một hồ phun nước nho nhỏ theo phong cách phương Tây, mặc dù có chút cũ kĩ, nhưng vẫn đẹp động lòng người, hơn nữa chỗ này tương đối bí mật, ít nhìn thấy chó săn hay bảo vệ, cho nên mỗi lần nàng đi tản bộ, hầu như đều đi đến nơi này.

Đương nhiên, nàng không phải đi một mình, lúc nào cũng có người hầu đi theo sát ở bên người nàng.

Khi nàng đi đến bể phun nước, ánh nắng trời chiều, xuyên thấu khe hở của lá cây, chiếu vào bọt nước trong hồ làm nó càng trở nên trong suốt đáng yêu. Nàng vươn tay xuống mặt nước lạnh lẽo, tạo ra từng trận gợn sóng.

Trong khoảng thời gian này, phu nhân thỉnh thoảng mang đến tin tức. Nàng đã nhìn ra, người truyền tin của phu nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, là một người đàn bà giúp việc ở phòng bếp, được bí mật đưa đến Hắc gia, nhưng nàng không nói chuyện với đối phương, chỉ hết lần này đến lần khác, đột nhiên xuất hiện một tờ giấy, trên đó chỉ ghi đơn giản

Ở lại, đừng nóng vội.

Trên tờ giấy là chữ viết xinh đẹp do chính tay phu nhân viết.

Đừng làm mình bị thương, yên tâm đợi sinh.

Trừ bỏ những từ như vậy, phu nhân cũng không có nói thêm gì, mà nàng cũng không cách nào biết được tin về chuyện bên ngoài. Tuy sự uy hiếp của Tiêu Luyện Mặc chắc chắn vẫn còn tồn tại như cũ, nhưng nàng

tin tưởng Sở Lãng cùng Liễu Vũ, biết năng lực của bọn họ, đủ để chống đỡ Tiêu Luyện Mặc, tạm thời chắc tình thế cũng không có gì thay đổi.

Ngược lại, không có tin tức của Lãng Thần khiến cho nàng lo lắng.

Đối với Lãng Thần, trong lòng nàng rất xin lỗi. Nàng không thể đáp lại tình cảm của hắn, là bởi vì đêm đó nàng chần chờ, làm hại hắn bị Hắc Trọng Minh phát hiện, từ nay về sau lâm vào cảnh nguy hiểm.

Nàng từng hỏi Hắc Trọng Minh, Lãng Thần có bình yên vô sự hay không, hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng chăm chú nửa ngày, mới nói cho nàng, Lãng Thần còn sống, nhưng không ở trong tay hắn.

Hắc Trọng Minh sẽ không nói dối nàng. Nếu vậy, Lãng Thần đang ở đâu?

Nghe giọng điệu của Hắc Trọng Minh, dường như là biết Lãng Thần nằm trong tay ai. Hành vi chạy trốn của Lãng Thần, hắn là đã truyền đến tai phụ nhân, hắn không thể tiếp tục ở lại Kim gia. Nhưng Sở Lãng và Liễu Vũ, hắn là sẽ vì tình nghĩa nhiều năm, mà lên cung cấp thông tin và âm thầm trợ giúp Lãng Thần chạy trốn.

Chẳng lẽ, Hắc Trọng Minh biết, Lãng Thần có sự bảo vệ của Sở Lãng cùng Liễu Vũ, nên không có hành động gì? Vì sao hắn lại bỏ qua cho Lãng Thần?

Trong lòng Mẫu Đơn, có rất nhiều nghi vấn, nhưng không cách nào giải đáp nổi.

Đang lúc nàng suy tư, trên mặt nước, đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người. Người này để râu nhìn chăm chăm nàng, trong nháy mắt nàng đề phòng.

Người hầu chưa bao giờ dám đến gần nàng như vậy, vậy người đó là ai?

Mẫu Đơn nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy, phía sau không biết khi nào xuất hiện một người mặc đồ đen xa lạ. Người hầu bảo vệ nàng đã sớm nằm trên mặt đất, trên cổ bị dao đâm vẫn đang chảy máu tươi.

Người mặc đồ đen cầm con dao vẫn còn dính máu trong tay, khi thấy nàng quay đầu lại, trên mặt còn ra hiện ra vẻ kinh ngạc, dường như không thể tin được, hành động của mình lại bị nàng phát hiện.

“Anh là ai?” Mẫu Đơn nhìn chăm chăm đối phương, thông thả đứng dậy, ý đồ kéo xa khoảng cách của hai người.

Phòng vệ của Hắc gia tuy vô cùng nghiêm mật, nhưng cho dù chặt chẽ đến đâu cũng có khe hở, hơn nữa người thống hận Hắc Trọng Minh còn nhiều hơn cả nước sông Hoàng Phố, trong con mắt của người bên ngoài, nàng là người đàn bà mà Hắc Trọng Minh yêu nhất, thậm chí còn mang đứa nhỏ của hắn, sẽ có người xâm nhập, ý đồ gây bất lợi với nàng, nàng đã sớm đoán được.

Nếu là trước đây, có lẽ nàng đã ra tay, trước khi đối phương ra tay, như vậy, đào thoát hoặc công kích phản thắng sẽ lớn hơn. Nhưng bây giờ, nàng là người mang thai, động tác đã không còn linh hoạt như xưa, đừng nói là công kích, chỉ sợ ngay cả chạy trốn cũng là chuyện khó khăn.

Người mặc áo đen nhún vai.

“Tao là ai cũng không quan trọng.” Vừa nói chuyện, hắn vừa vươn tay ra.

“Đi theo tao.” Hắn tiến lên từng bước, muốn rút ngắn khoảng cách.

Mẫu Đơn phát hiện ra, lùi lại tới góc bể nước. Nàng vội vàng tìm đường nhỏ bỏ chạy, đối với người đàn ông khỏe mạnh này, ưu thế duy nhất nàng có chính là sân nhà quen thuộc.

Trên mặt người đàn ông xuất hiện vẻ tức giận. Hắn nhíu mày, đi nhanh tới gần, bàn tay to lần thứ hai chộp tới.

Lần này, Mẫu Đơn nhanh chóng vùng tay, giáng một đòn mạnh mẽ vào cổ tay đối phương.

Ở góc độ như vậy, có thể dễ dàng khiến đối phương đau đến không thể nhúc nhích.

“Mẹ nó!” Tiếng mắng đau đớn vang lên.

Mẫu Đơn nhìn thấy cơ hội tới, rất nhanh chạy về hướng một đường mòn khác qua bể nước. Đường mòn kia thông với cửa lớn, mà trước cửa có rất nhiều bảo vệ, cho dù người đàn ông này có đuổi kịp thì nhóm bảo vệ cũng có thể giải quyết hắn.

Nàng thoát được rất nhanh, nhưng không đoán trước được, trên đường mòn lại có một người người đàn ông đang chờ ở nơi đó. Đáng chết!

Hai chữ này mới vừa hiện lên trong đầu, người đàn ông kia đã ra tay, mạnh mẽ bắt được nàng, tốc độ khiến nàng không kịp phản kháng. Dùng một lực rất lớn giữ chặt bả vai của nàng, dường như muốn bóp nát xương vai của nàng.

Người áo đen không ngừng mắng chửi, cũng đi đến đường mòn, trong hai con mắt bé tí, bắn ra tia tức giận.

Người đàn ông bắt được Mẫu Đơn hơi hơi nhếch mi.

“Thế nào? Mày rõ ràng đã không thành công?” Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ có thai.

Người áo đen bĩu môi, vẫy vẫy cổ tay bị đánh đau.

“Con đàn bà này phiền toái hơn so với tưởng tượng.” Nói xong, hắn nắm tay, hướng bụng Mẫu Đơn đánh xuống thật mạnh.

Một quyền mạnh mẽ kia, khiến nàng đau đến toàn thân co rút, trước mắt biến thành màu đen, dường như muốn ngất đi.

Người áo đen lấy ra một bao tải màu đen, chụp xuống trên đầu nàng, đem thân thể đang đau đến run rẩy của nàng trùm vào trong bao tải.

“Đi mau.” Người đàn ông thúc giục.

“Được.” Nhanh chóng buộc bao tải lại. Người áo đen đứng dậy, đem bao tải to vác qua bả vai.

Mẫu Đơn chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, nàng ở bên trong bao tải, dùng hai tay ôm chặt bụng, đau đến run rẩy không thôi, mặc dù biết bản thân bị trói, không thể giãy dụa chút nào.

Đau đến đến đáng sợ, như là muốn xé rách bụng của nàng, đau đến nỗi nàng thấp giọng rên rỉ.

“Im lặng một chút!”

“Không bằng đánh thêm cho nó mấy phát, để nó hôn mê, đỡ phiền toái.”

“Cũng tốt.” Hai gã đàn ông nói chuyện với nhau, xâm nhập vào trong ý thức đang dần mất đi vì cảm giác đau đớn của nàng

Nàng càng ôm chặt thân thể, bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, bắt lực chờ đợi nắm đấm mạnh mẽ kia giáng một đòn thật mạnh lên thân thể mình, nàng nhắm chặt hai mắt, run rẩy một chút, qua vài giây mới phát hiện, nắm đấm cũng không hề giáng xuống thân thể của nàng.

“Buông cô ấy ra.” Đang chìm trong lớp sương mù đau đớn, dường như nàng nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Hắc Trọng Minh.

Lại thêm một âm thanh không rõ ràng vang lên, người đàn ông khiêng nàng, vô lực ngã xuống, sau khi phát ra tiếng rên, lại ngã xuống mặt đất thật mạnh, mà cái bao tải trùm lấy nàng cũng bị rơi trong bụi cỏ ở trên đường mòn.

Ngay sau đó, là liên tiếp những âm thanh hỗn loạn, tiếng xương cốt gãy, tiếng đàn ông đau kêu, lúc đánh nhau, tiếng nắm đấm xoẹt qua quần áo, cuối cùng tràn ngập bên tai, là tiếng kêu rên cầu xin tha thứ, tiếp đó vang lên, chính là hai tiếng gãy xương gọn gàng sắc nét.

Sau đó, miệng bao tải thô ráp được cẩn thận mở ra. Nhìn xuyên thấu qua đôi hàng mi ướt đẫm mồ hôi, Mẫu Đơn ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt Hắc Trọng Minh. Sắc mặt hắn lúc này đặc biệt xanh mét.

Nàng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng ra khỏi miệng trước lại là tiếng rên đau đớn.

Toàn thân Hắc Trọng Minh căng thẳng. Khi hắn về nhà, nghe được người báo cáo, nàng đang tắm bộ trong sân nhỏ, hắn biết nàng rất thích nơi yên tĩnh này, hắn lại bước ra khỏi nhà lần nữa, đi vào bên trong sân nhỏ, không ngờ phát hiện, có hai người đàn ông lớn vào, đang chuẩn bị bắt nàng đi.

Hắn phần nộ tới cực điểm, trong thời gian ngắn nhất, liền giải quyết hai tên kia.

Đáng chết!

Nếu hắn tới không đúng lúc thì sẽ ra sao? Trong lòng hắn thầm nguyên rửa, hai tay lại nhẹ nhàng ôm Mẫu Đơn ra khỏi bao tải.

Vừa khê động như vậy đã khiến một chất lỏng ấm áp nào đó chảy ra từ giữa hai chân nàng, thấm ướt váy của nàng, cũng thấm ướt quần áo hắn. Nàng cúi đầu, choáng váng khi nhìn đóa hoa đỏ tươi nở rộ ở trên váy của nàng.

Bỗng dưng, Hắc Trọng Minh ôm lấy nàng, nhanh chóng chạy về phía đầu đường mòn.

Tiếng gọi lo lắng, bao gồm cả tức giận, cùng với sợ hãi ở trên đầu nàng.

Sợ hãi?

Có thể sao?

Hắc Trọng Minh thế mà cũng có cảm xúc sợ hãi sao? Nhưng là chuyện gì, đủ để làm cho người đàn ông lạnh lùng, quả quyết, kiêu ngạo nhất Thượng Hại phải có cảm giác sợ hãi.

Trong lúc hôn mê sâu, nàng cảm giác hắn ôm nàng lên xe, nghe thấy hắn rống giận với lái xe.

“Mau, đến bệnh viện đi.”

Đau quá.

Mẫu Đơn ở trong lòng Hắc Trọng Minh, thở hổn hển đứt quãng, vì đau đớn mà đổ mồ hôi ròng ròng.

Cơn co thắt đau bụng sinh hết lần này đến lần khác ập đến, giống như sấm sét, từ trong bụng đánh tới toàn thân, dường như muốn đoạt đi tất cả ý thức của nàng.

Xe mới dừng lại phía trước bệnh viện, Hắc Trọng Minh liền ôm nàng, chạy vội xông vào phòng cấp cứu bệnh viện, thậm chí không chờ người mang xe đẩy tới.

“Bác sĩ!” Hắn rít gào thật lớn, vang vọng trong hành lang bệnh viện.

“Bác sĩ!” Tiếng thở hổn hển cùng tiếng bước chân truyền đến, Mẫu Đơn đau đến mức không thể mở mắt ra, chỉ có thể nghe truyền đến tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực hắn, nặng nề nhảy lên, dọc đường đi không có ai xoa dịu nàng. Nàng cố gắng khiến bản thân chuyển chú vào nhịp tiết tấu lên xuống đó, dời sự chú ý đi.

“Chuyện gì xảy ra?” Một người đàn ông nghe thấy tiếng gọi, vội chạy tới.

Theo sát phía sau là y tá, thấy váy Mẫu Đơn ướt đầm một góc liền vội vàng mở miệng nhắc nhở.

“Bác sĩ, phụ nữ có thai vỡ nước ối.” Bác sĩ vội vã tiến lên, thấy vết máu trên váy Mẫu Đơn, đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó thì nhíu mày, nhanh chóng kiểm tra tình trạng của nàng.

“Tử cung bắt đầu co rút lại.” Bà ta tuyên bố: “Cô ấy sắp sinh. Nhanh, đặt cô ấy lên trên giường bệnh trước.”

Hắc Trọng Minh ôm Mẫu Đơn, đặt nàng lên giường bệnh mà y tá đã đẩy đến, trong khoảnh khắc khi hắn buông tay nàng, không hiểu sao nàng cảm thấy hoảng sợ, không tự giác vươn tay, nắm lấy cổ tay hắn.

“Không có việc gì.” Hắn khom người, cúi đầu xuống, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, chậm rãi lên tiếng cam đoan.

“Bọn họ nhất định sẽ chăm sóc em.” Nghe được giọng nói của hắn, nàng mới mở mắt, thở hổn hển nhìn hắn, lúc này mới phát hiện mình đang nắm lấy tay hắn, ý muốn ý lại hắn.

Nàng thống hận bản thân sao lại quá yếu đuối như vậy, nàng buồn bực thả tay ra.

Ngay lúc đó, một cơn đau nhức khác lại từ bụng truyền đến, đau đến nỗi nàng chỉ có thể cắn môi, lần nữa nhắm mắt lại, suýt chút nữa kêu ra tiếng.

Y tá vội vàng tiến lên, đẩy giường bệnh của nàng về hướng phòng sinh .

Mẫu Đơn nghĩ, người đàn ông đáng giận kia sẽ không đi theo, nhưng trong tai của nàng, lại nghe thấy tiếng hắn tiếp tục nói chuyện với bác sĩ, từ đầu tới cuối vẫn luôn đi theo bên cạnh giường bệnh. Mãi đến sau khi nàng bị đẩy mạnh vào phòng sinh, hắn mới bị y tá khuyên ngăn, cách ly ở bên ngoài.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc khử trùng và mùi cồn. Ngọn đèn sáng quá chói mắt, cho dù nàng nhắm mắt lại, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người.

Cơn đau nhức kia cuối cùng cũng qua đi, cả người nàng sớm ướt đầm mồ hôi, chỉ có thể thở hổn hển, mở to mắt nhìn nhân viên điều dưỡng bận rộn chạy ở bên người nàng, bác sĩ cùng y tá thay phiên hỏi nàng mấy vấn đề, vừa nhanh chóng giúp nàng thay chiếc áo choàng trắng.

Đau bụng sinh hết lần này đến lần khác vô tình tập kích nàng.

Mẫu Đơn cắn chặt môi, chịu đựng đau nhức, không thể đoán được đã qua bao lâu. Thế giới của nàng, chỉ còn lại cơn đau đớn không ngừng kéo đến trong bụng kia, đau đớn cứ liên tục tăng mạnh.

Lại một cơn đau đớn kịch liệt, mạnh mẽ lôi kéo sự chú ý của nàng, nhưng lúc này đây, nàng rốt cục không chịu được nữa, phát ra tiếng kêu to thống khổ.

Hắc Trọng Minh dường như liền đẩy cửa phòng sinh ra chỉ một giây sau đó. Nhân viên điều dưỡng quá sợ hãi, còn có ý đồ ngăn cản hắn, lại bị hắn lớn tiếng quát.

“Tránh ra!”

Mẫu Đơn sụp đổ trên giường, nước mắt đau đớn chảy xuống khóe mắt của nàng. Xuyên qua hai mắt đầm lệ, nàng thấy thân thể cao lớn kia bước về phía nàng.

“Tiên sinh, ngài không thể vào, mời —” một y tá tuổi còn khá trẻ muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bác sĩ ở một bên ngậm ra hiệu, rất sợ nàng không biết sẽ chọc giận người đàn ông quyền lực đầy mình này, vội vàng ngăn nàng lại.

“Không sao, Hắc tiên sinh là cha đứa bé.” Hắc Trọng Minh như vào chỗ không người, đi thẳng đến giường bệnh, dùng bàn tay to dày rộng, cầm bàn tay nhỏ bé ẩm ướt lạnh lẽo của nàng, lại lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Mẫu Đơn run run mở mắt ra, nhìn Hắc Trọng Minh.

Người đàn ông chết tiệt này!

Tất cả mọi chuyện, đều do hắn tạo thành !

Nếu không phải hắn có quyền thế quá mức, phu nhân sẽ không lo lắng cho sự an toàn của hắn, phải nàng đến bảo vệ hắn. Nếu không phải hắn cố ý gieo hạt giống, nàng sẽ không mang thai; Nếu không phải hắn gây thù hằn khắp nơi, những người đó sẽ không có ý đồ bắt cóc nàng, dẫn đến việc nàng bị sinh non.

Đứa nhỏ này, lẽ ra phải hai tuần nữa mới ra đời, cơn đau đớn đáng sợ lại vô tình đánh úp nàng , hơn nữa đau đớn cứ không ngừng tăng lên, vượt qua giới hạn chịu đựng của nàng. Nàng cắn chặt bàn tay to của hắn, đau đớn khóc ra tiếng, dùng sức đến nỗi ngay cả móng tay cũng cắm sâu vào da thịt hắn.

Hắc Trọng Minh thấy nàng khóc thét, lập tức ngừng đầu, hung ác trừng mắt nhìn bác sĩ, rít gào chất vấn: “Làm thế nào bây giờ?”

“Bà là đồ vô dụng, con mẹ nó, không thể làm được cái gì sao?” Trong nháy mắt, nàng đau đến mất đi lý trí, nàng tức giận bất bình, rơi nước mắt đầy mặt, nâng tay kia lên, ở trước mặt mọi người, dùng sức tát hắn một cái.

Trong phòng sinh tất cả mọi người đều hoảng sợ

“Tôi rơi vào tình huống này, không phải do bà ấy làm hại, mà là anh!” Mẫu Đơn phần nộ kêu la.

“Anh mới là người vô dụng! Anh mới là người đáng chết đầu tiên!” Nàng lớn tiếng mắng, đau đớn quá độ, đã tra tấn nàng không còn một chút lý trí.

Một cái tát kia, dùng hết sức, đến nỗi khóe miệng Hắc Trọng Minh chảy ra máu tươi.

Hắn không hề nổi giận, chỉ lạnh lùng liếm đi máu ở khóe miệng, cúi đầu nhìn nàng.

“Tốt lắm, em còn có sức lực ra tay, vậy thì sinh đứa nhỏ ra cho anh đi.” Nàng thở dốc trừng mắt hắn, chỉ cảm thấy lửa giận thiêu đốt đầu óc của nàng.

“Tôi hận anh”

“Anh biết.” Hắn từ trên cao lạnh lùng kiêu ngạo nhìn nàng.

“Nhưng mà, em phải sống thì mới có thể hận anh, nếu cứ như vậy chết đi, thì cái gì cũng không làm được.”

“Đi ra ngoài! Anh cút ra ngoài cho tôi!” Mẫu Đơn kích động gào thét, thậm chí nắm lấy dụng cụ chữa bệnh ở một bên, dùng sức quăng về phía hắn.

“Tôi không cần tên khốn kiếp như anh ở chỗ này! Anh cút đi ra ngoài cho tôi—” Nàng phản ứng điên cuồng, khiến y tá bên cạnh búng tỉnh lại, vội vàng tiến lên ngăn nàng, lấy đi dụng cụ chữa bệnh trong tay nàng, chỉ sợ nàng sẽ làm bị thương chính mình.

“Cô đừng kích động!” Bác sĩ trấn an nàng, khi một đợt đau đớn khác tập kích Mẫu Đơn, bà ngẩng đầu nhìn Hắc Trọng Minh đang ở một bên.

“Tiên sinh, mời ngài đi ra ngoài trước, đừng kích thích cô ấy nữa, như vậy đối sản phụ và đứa nhỏ đều không có lợi.” Hắn nhìn vị bác sĩ đứng cạnh kia, rồi lại nhìn Mẫu Đơn đang đau đến run rẩy, một lát sau, mới đồng ý xoay người đi ra bên ngoài. Hắn ngồi ở bên ngoài phòng sinh, không kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mọi chuyện cũng không thuận lợi, vài giờ trôi qua, Mẫu Đơn vẫn khóc thét ở phòng sinh như cũ, cho dù là trong phòng sinh, hay ngoài phòng sinh, đều tràn ngập không khí mây đen mù sương.

Tất cả mọi người đều biết, tình hình không ổn.

Viện trưởng bệnh viện sau khi nghe được tin, vội vàng chạy tới, tự mình đỡ đỡ cho Mẫu Đơn. Nhưng tình huống vẫn giằng co như cũ, không có tiến triển tiếng kêu khóc thống khổ của nàng vẫn liên tục truyền ra ngoài.

Cho đến đêm, viện trưởng mặc áo blouse trắng, mới từ phòng sinh đi ra.

“Tại sao cô ấy sinh lâu như vậy?” Sắc mặt Hắc Trọng Minh xanh mét, lớn tiếng hỏi.

“Thật ra bây giờ tình hình thế nào?”

“Vị trí thai không thuận, bình thường đầu đứa trẻ sẽ ra ngoài trước, nhưng đứa trẻ này chân ra trước, cho nên mới tạo thành hiện tượng khó sinh.” Viện trưởng kéo khẩu trang, điềm tĩnh nhìn hắn, cẩn thận nói rõ tình huống.

“Tôi đang nghĩ cách, chuyển vị trí thai nhi, mới có thể xoay chuyển tình huống trở nên tốt đẹp.” Nói xong, viện trưởng mang khẩu trang, xoay người lại tiến vào phòng sinh.

Hắc Trọng Minh ngồi ở ngoài cửa, nén ý nghĩ muốn xông vào, hai mắt trừng trừng cánh cửa kia, khó chịu chờ đợi. Hắn đợi từ lúc hoàng hôn đến nửa đêm, đến khi ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu khắp nơi, mặt trời tỏa nắng rạng rỡ, Mẫu Đơn lại vẫn ở trong phòng sinh thống khổ như cũ.

Mắt thấy ánh chiều tà đã buông xuống, nhưng đứa nhỏ vẫn không sinh ra.

Mất đi một ngày một đêm, khoảng thời gian này đặc biệt dài đằng đẵng, mỗi một lần nghe thấy nàng đau kêu ra tiếng, đều như là có người cầm dao, đâm thật mạnh vào trái tim hắn.

Có vài lần, hắn đã muốn chạy vào phòng sinh, nhưng lại không muốn làm hại nàng kích động. Vào thời điểm này, hắn không nên hại nàng, tổn nhiều sức mắng hắn.

Cho nên, hắn chờ ở ngoài cửa.

Nhưng từng giây từng phút trôi qua, khi tiếng kêu Mầu Đơn càng lúc càng suy yếu, tính nhẫn nại của Hắc Trọng Minh cũng trở nên càng lúc càng mỏng.

Lúc trước, hắn cố ý để nàng mang thai, là vì muốn giữ nàng lại.

Hắn biết rõ, một khi có đứa nhỏ, mới có thể ràng buộc nàng lâu dài, ngăn cản nàng rời khỏi người hắn. Hắn cần đứa nhỏ kia.

Không đến giây phút cuối cùng, hắn tuyệt đối không bỏ cuộc.

Bởi vì lo lắng và mệt mỏi, trong hai mắt Hắc Trọng Minh che kín tơ máu. Hắn không chú ý đến thức ăn cùng nước uống thuộc hạ mang tới, hoàn toàn không ăn không uống, hai mắt trừng thẳng về phía cánh cửa kia, tiếp tục chịu đựng việc đó giống như một sự kiên nhẫn chờ đợi không có điểm dừng.

Thật không ngờ, ba mươi mấy giờ trôi qua, hắn lại chỉ thấy viện trưởng đi ra lần nữa, mệt mỏi nói cho hắn một tin tức xấu.

“Tiên sinh, tôi thật có lỗi, tôi đã cố gắng hết sức, đứa bé đã ra một chân, nhưng lại chần ngang bụng mẹ, cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng hai người đều gặp nguy hiểm, ngài phải chọn một trong hai, xem muốn cứu đứa nhỏ hay cứu người mẹ.”

Đứa nhỏ hay nàng?

Đôi mắt đen của hắn buồn bã.

“Ông nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

Mặt viện trưởng trắng bệch đi, tuy hai chân run run, nhưng vẫn đứng cảm lập lại một lần.

“Còn tiếp tục như vậy, người mẹ và đứa nhỏ đều không chống đỡ được nữa, ngài hãy chọn một người đi.” Nghe câu nói này, tính nhẫn nại của Hắc Trọng Minh thoáng chốc tan thành mây khói. Hắn vươn tay, nắm lấy cổ viện trưởng, bịch một tiếng, đem người ta đập lên trên tường.

“Chọn một người?” Khuôn mặt tuần tú của hắn vặn vẹo, phần nộ híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hạ lệnh.

“Ông nghe cho rõ đây, người mẹ và đứa bé, cả hai tôi đều muốn, tốt nhất ông nên nghĩ cách khiến cô ấy và đứa nhỏ đều có thể sống sót.” Viện trưởng bị bóp cổ, đỏ bừng khuôn mặt, sợ hãi trừng mắt hắn, hoàn toàn không thể hô hấp.

Hắc Trọng Minh nắm chặt đến nỗi tay nổi cả gân xanh, càng dùng sức xiết chặt cổ ông, dần giọng cảnh cáo. “Cô ấy cùng đứa trẻ bên trong, bất luận là người nào chết ở chỗ này, tôi sẽ cho ông chôn cùng với họ! Nghe rõ rồi chứ?”

Viện trưởng sợ hãi không thôi, kinh hoảng liên tục gật đầu.

Cuối cùng Hắc Trọng Minh cũng buông tay, viện trưởng mới yếu đuối dựa vào vách tường, thở hổn hển lấy hơi. Trong nháy mắt ấy, ông thật sự nghĩ, mình sẽ chết trên tay người đàn ông này.

Đang lúc ông di chuyển hai chân, có ý định rời đi, nhưng không phải trở lại phòng sinh, thì cửa bị mở ra, truyền đến tiếng la kinh hoảng của y tá.

“Viện trưởng! Viện trưởng —”

Hắc Trọng Minh phản ứng nhanh hơn hắn, đảo mắt cũng đã vào phòng sinh.

Viện trưởng sợ hãi không thôi, rất sợ người phụ nữ kia chưa sinh ra đứa trẻ, sẽ chết ở phòng sinh, thì hắn cũng sẽ bị Hắc Trọng Minh phần nộ tự tay băm thành trăm mảnh, vội vàng cũng đi theo vào.

Bên trong phòng sinh, tràn ngập mùi vị đáng sợ. Hắc Trọng Minh nhận ra mùi vị kia, càng nhận ra trên mặt nhóm y tá trong phòng sinh đều lộ ra vẻ kinh sợ.

Mẫu Đơn nằm ở trên giường, suy yếu đến nỗi khiến cho người ta kinh hãi, bên giường còn có vật nôn mửa dơ bẩn, và cả vết máu đỏ tươi. Bởi vì máu chảy không ngừng, vẻ mặt vốn dĩ ửng hồng của nàng đã sớm mất đi huyết sắc, hiện giờ trở nên trắng xanh

Nàng sắp chết.

Hắn biết, hắn cảm nhận được hương vị tử vong. Hắn nhìn thấy nhiều lần.

Trên giường bệnh, Mẫu Đơn đã không hề thở dốc, mồ hôi của nàng ướt đầm quần áo, máu của nàng nhiễm đỏ khăn trải giường, tóc đen của nàng tán loạn rối rắm. Nàng hé mắt nhìn trần nhà, nhưng ánh mắt lại mờ mịt.

Hắc Trọng Minh đứng ở bên giường, xoay người cúi thân xuống, đưa tay vỗ về khuôn mặt của nàng. Nhưng nàng không nhìn hắn, đã mệt đến mức không thể kháng nghị, hắn có thể cảm giác được, hô hấp của nàng mỏng manh, càng ngày càng ngắn ngủi.

Sau đó, hô hấp của nàng ngừng lại

Trong nháy mắt đó, tim hắn cũng muốn ngừng đập.

“Mẫu Đơn?” Hắn gọi.

Nàng không có phản ứng.

Một cảm giác u ám lan ra từ trong lồng ngực, từng ngậm từng ngậm cắn nuốt hắn. Hắn nghe thấy tiếng của mình, lại một lần nữa mở miệng gọi nàng.

“Mẫu Đơn?” Nàng vẫn như cũ, không có phản ứng.

Phần nộ, cùng với sợ hãi, thống khổ mãnh liệt trộn lẫn vào nhau, bao phủ lý trí của hắn. Không! Không! Hắn không thể cho phép nàng chết như vậy!

“Em thật to gan!” Hắn nổi giận, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh của nàng, đưa tay cầm lấy vạt áo của nàng.

“Em dám can đảm chết trước mặt anh? Em dám can đảm ngừng thở trước mặt anh sao?” Hắn dùng lực lay nàng, mạnh mẽ lay nàng, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng rít gào.

“Em không phải hận anh sao? Tỉnh lại hận anh đi! Em là người nhất gan!”

“Dám cả gan dùng cái chết trốn tránh anh? Vậy là thế nào? Là thế nào?” Bác sĩ cùng y tá ở một bên đều bị hành vi điên cuồng của hắn làm cho sợ tới mức ngây dại.

“Tiên sinh! Ngài đang làm gì vậy?” Một vị y tá trong số đó đột nhiên bừng tỉnh lại, gương mặt tái nhợt nghiêm lại, xông lên ngăn cản hắn.

“Người đâu! mau giúp tôi ngăn anh ta lại!” Những người khác thấy thế, cũng vội vàng tiến lên, ý muốn ngăn cản hắn.

Hắc Trọng Minh lại không nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của người bên ngoài, cùng với hành động lôi kéo tay hắn, hắn chỉ hung ác túm lấy Mẫu Đơn, mãnh liệt lay nàng, tay nổi gân xanh rống giận.

“Em tỉnh lại cho anh! Sao không tỉnh lại? Tỉnh lại đi! Người đàn bà kia!”

“Tỉnh lại cho anh!”

“Tiên sinh, xin đừng như vậy! Tiên sinh!”

“Em là người nhất gan! Con mẹ nó, tỉnh lại cho anh! Tỉnh lại đối mặt với anh đi!” Người ta không thể tin được, ngay trong lúc hắn hỗn loạn lay, hắn cuồng loạn rít gào, Mẫu Đơn vốn đã muốn chết đi, bỗng nhiên há miệng hít thở, mở mắt ra.

Mọi người đều kinh ngạc, dừng lại hành động.

Bao gồm cả Hắc Trọng Minh.

Hắn ngừng hô hấp, kinh sợ nhìn nàng, nàng suy yếu mở đôi môi trắng bệch, tiếng như con muỗi, nói một câu.

“Tôi không phải. . . Nhất gan. . . quý. . .” Cảm giác cực kỳ thoải mái làm cho trước mắt hắn biến thành màu đen. Hắn cố gắng duy trì ý thức, duy trì thanh tỉnh, đôi bàn tay to cũng không ngừng run run.

Nàng còn sống!

Ông trời, nàng còn sống! Từ trước tới nay hắn chỉ tin vào sức mạnh của mình, nhưng lúc này đây, hắn dường như muốn cảm tạ trời xanh.

“Vậy chứng minh đi.” Hắn hít sâu một hơi, dùng đôi tay run run vỗ về mặt của nàng, hơi ôm lấy nàng, nghiêng người trước mắt nàng uy hiếp.

“Chứng minh em không phải người nhất gan đi! Em phải tiếp tục chống đỡ cho anh, có nghe thấy không? Đừng nói với anh, em định buông tay.” Mẫu Đơn đã hạ vọng mình cứ như vậy chết đi.

Nhưng trong bóng đêm mù mịt không nhìn ra phương hướng kia, tiếng hắn phần nộ đau khổ, giống đao xuyên qua u tối, lại giống như dây xích trói chặt nàng, lôi kéo nàng, đem nàng trở về hiện thực thống khổ.

Mới tỉnh lại, cơn đau như đao cắt trong bụng, lại nổi lên.

Nhưng lần này, Hắc Trọng Minh ôm chặt nàng, nửa ngồi ở trên giường, nửa chống đỡ nửa thân trên của nàng, ở gần sát bên nàng.

Mẫu Đơn không có khí lực phản kháng, chỉ có thể cầm lấy áo sơ mi của hắn, đem mặt vùi vào trong ngực hắn, thống khổ run run, mồ hôi lạnh ứa ra.

Một lúc lâu sau, viện trưởng cùng y tá ở một bên, mới như tỉnh mộng, chạy nhanh đến, thay bao tay giải phẫu mới, đỡ đỡ giúp nàng.

Hắc Trọng Minh ôm lấy nàng, nắm chặt tay nàng, ở bên tai nàng mở miệng.

“Em chịu đựng một chút, có nghe hay không?” Cảm giác được đau đớn cùng với sự run rẩy của nàng, yết hầu hắn co rút nhanh, ngực nóng, chỉ có thể lặp đi lặp lại lời nói

“Không được buông xuôi, không cho phép em buông xuôi. . .” Nước mắt cùng mồ hôi của nàng làm ướt ngực hắn, nàng thậm chí còn há miệng dùng sức cắn hắn, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, ít nhất nàng còn có sức cắn hắn.

Có lẽ là vì vừa ngất, khiến cơ thể nàng trầm tĩnh lại chút ít, khiến nàng lại một lần nữa dùng sức, rốt cục thuận lợi đẩy đứa nhỏ ra.

“Sinh rồi, sinh rồi!”

Viện trưởng ôm lấy đứa trẻ, lớn tiếng hô: “Y tá, mau mau, cắt cuống rốn đứa trẻ đi!”

Mẫu Đơn gần như ngất đi, khi đứa trẻ cất tiếng khóc lên, nàng ở trong lòng Hắc Trọng Minh, hôn mê một lần nữa.

Khi nàng nhả răng ra, suy yếu trong lòng hắn, ngực hắn thất lại, nhưng giây tiếp theo, hắn cảm giác được tiếng tim đập mạnh mẽ của nàng, dán vào ngực hắn, vẫn nhảy lên liên tục như cũ.

Trong nháy mắt đó, cổ họng Hắc Trọng Minh nghẹn lại, đôi tay vòng nhanh, càng ôm chặt nàng trong ngực.

“Em phải tiếp tục chống đỡ cho anh, biết không?”

Khi bác sĩ cùng y tá cầm máu cho nàng, hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, gắt gao ôm nàng, bởi vì hắn hoàn toàn không có ý định sẽ rời khỏi, bọn họ cũng không dám mở miệng yêu cầu.

Trải qua hơn ba mươi mấy tiếng, vào đêm khuya ngày hôm sau, Mẫu Đơn rốt cục vì Hắc Trọng Minh sinh ra một đứa trẻ. Hơn nữa, nàng không quên, tiếp tục duy trì hô hấp của mình.

14. Chương 14

Chương 14

Đêm khuya, thân thể bé nhỏ nằm trên chiếc giường tơ tằm, khuôn mặt ngủ say đang trong giấc mơ ngọt ngào, động lòng người như vậy, giống như thiên sứ thuần khiết không tỳ vết.

Cửa phòng đang đóng kín được lặng lẽ mở ra, thân hình Phúc mẹ nhẹ nhàng đi đến bên giường, khẽ chạm vào bàn tay nhỏ bé của Kim Ngọc Tú.

Nàng đang trong giấc ngủ say, bỗng cảm giác được cái đụng nhẹ không tiếng động, đôi lông mi dài khẽ chớp chớp, còn ngái ngủ ngủ, vẻ mặt xinh đẹp tiếu nuối.

Nhưng khi nhìn sang bên giường thấy vẻ mặt của Phúc mẹ, nàng lập tức tỉnh táo lại, đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo bà không cần lên tiếng.

Phúc mẹ gật gật đầu, không có phát ra tiếng động gì, xoay người liền rời khỏi phòng ngủ.

Kim Ngọc Tú dùng động tác nhẹ nhất, chậm rãi ngồi dậy, nhìn Giang Thành đang ngủ say bên cạnh. Bàn tay nhỏ bé của nàng, yêu thương mơn trớn tóc của chồng, biết hẳn ngủ say là do tác dụng phụ của thuốc, cho dù nàng nửa đêm thức dậy, hẳn cũng sẽ không tỉnh lại.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn trên trán Giang Thành, sau đó mới vội xuống giường, khoác áo khoác tơ tằm bên giường, đi về phía cửa. Phúc mẹ vào lúc đêm khuya tới đánh thức nàng, chỉ có thể có một việc.

Thanh Phong đã trở lại!

Kim Ngọc Tú đi tới phòng khách, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Phòng khách to như vậy, một thân ảnh đơn bạc đứng một mình, bởi vì mặc quần áo màu đen, thân mình mảnh khảnh kia, nhìn càng thêm gầy yếu.

“Thanh Phong.” Nghe thấy tiếng gọi dịu dàng nhẹ nhàng kia, khiến Mẫu Đơn đang chìm đắm trong suy tư nhanh chóng xoay người lại, thấy người vẽ mặt liền vui mừng, vội vàng tiến đến bên cạnh Kim Ngọc Tú.

“Phu nhân.” Nàng nhẹ giọng chào hỏi, trong khoảng thời gian ngắn, lại có chút không thể thích ứng với tên mình ngày xưa. Đã lâu lắm rồi.

Mấy tháng qua, nàng dường như đã quên cái tên trước đây của mình, trong đầu chỉ có thể không ngừng nhớ lại, tiếng nói nam tính trầm thấp kia, có khi phẫn nộ, có khi dịu dàng, gọi đi gọi lại tên nàng: Mẫu Đơn, Mẫu Đơn, Mẫu Đơn, Mẫu Đơn.....

“Cuối cùng cô đã trở về.” Kim Ngọc Tú vô cùng cao hứng, cũng không ngại chủ tứ, siết chặt hai tay Mẫu Đơn.

“Cô làm sao vậy? Sao hai tay lại lạnh như thế?”

“Tôi không sao, chỉ là vì ban đêm có chút lạnh.” Mẫu Đơn nói xong, một giọt lệ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp, vì chạy trốn giữa đêm khuya mà tái nhợt không còn chút máu.

“Vậy sao được, cô mới sinh đứa trẻ không được bao lâu nha!” Kim Ngọc Tú lo lắng nắm tay nàng, lôi kéo nàng ngồi xuống sofa.

Một mặt vội vàng kêu: “Phúc mẹ, mau chén canh gà nóng tới đây.”

“Vâng.” Phúc mẹ gật đầu, đi tới phòng bếp, thân hình mập mạp nhưng vô cùng linh hoạt.

“Phu nhân, không cần.” Mẫu Đơn lắc lắc đầu, muốn cự tuyệt, nhưng hai tay nhỏ nhắn ấm áp của Kim Ngọc Tú vẫn giữ nàng lại.

“Tôi không nên quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi.”

“Không, tôi vẫn chờ cô trở về mà.” Kim Ngọc Tú nói xong, hai mắt chân thành tha thiết nhìn thẳng hai tròng mắt của Mẫu Đơn, như là tìm tòi cái gì đó.

“Những ngày này, khổ cho cô rồi.” Nàng nhìn ra được, khoảng thời gian qua, cô gái trẻ tuổi trước mắt có chuyển biến rất lớn.

“Phu nhân, xin đừng nói như vậy.”

“Tôi nghe nói, trong lúc cô sinh, vì khó sinh, đã ngất một lần, thiếu chút nữa mất mạng, trong lòng vô cùng lo lắng.” Sắc mặt Mẫu Đơn trở nên càng tái nhợt. Nàng chuyển tầm mắt, vô ý thức tránh đi cặp mắt trong suốt không đáy kia của Kim Ngọc Tú, giống như sợ có thể bị thấy hết mọi chuyện qua cặp mắt đó.

“Cảm ơn phu nhân quan tâm, tôi đã không có việc gì rồi.” Nàng lần đầu nói dối trước mặt phu nhân, không muốn lại nói tiếp về tình trạng thân thể của mình.

“Nhìn sắc mặt của cô kia xem ra còn trắng hơn giấy, sao có thể nói không có việc gì? Mấy ngày sắp tới, cô ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, để Phúc mẹ giúp cô bồi bổ thân thể.”

“Không cần, tôi...”

“Đứa trẻ đâu?” Kim Ngọc Tú đột nhiên hỏi.

Thân mình Mẫu Đơn đột nhiên cứng đờ.

Trên mặt Kim Ngọc Tú có hoang mang, trong đôi mắt to trong suốt có chờ mong vô hạn.

”Đứa trẻ ở chỗ nào? Mau bế cho tôi nhìn thử xem.”

Mẫu Đơn cắn môi, từng trận đau đớn ập vào trong ngực.

“Thanh Phong?” Nàng hít sâu một hơi, cúi đầu không cách nào đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Kim Ngọc Tú.

“Hắc gia phòng thủ quá nghiêm mật, xin thứ lỗi tôi chỉ có thể chạy ra một mình, không có cách nào mang đứa trẻ về.” Hắc Trọng Minh quản nàng cực nghiêm, mấy tháng qua nàng mang thai, Hắc gia bảo vệ rất cẩn thận, giống như tường đồng vách sắt, hoàn toàn tìm không thấy một tia sơ hở. Mãi cho đến sau khi nàng sinh xong, bởi vì khó sinh, một lần suýt chết, thân mình suy yếu cực độ, phòng vệ mới có lơ lửng.

Không ai dự đoán được, không đến hai tuần sau khi nàng sinh xong, trong người vẫn còn suy yếu, là thời gian cần an dưỡng, liền thừa dịp Hắc Trọng Minh không ở nhà, trong đêm chạy thoát ra ngoài.

Phu nhân phái người bí mật truyền đạt thư, trong đó yêu cầu nàng lẫn trốn ra, đồng thời cũng muốn mang đứa trẻ mới sinh về.

Nhưng nàng chống lại mệnh lệnh.

Nàng không dám.

Từ sau khi sinh hạ đứa nhỏ, Mẫu Đơn hoàn toàn cự tuyệt nhìn đứa nhỏ cho dù chỉ là liếc mắt một cái. Nàng chỉ biết, sinh ra con trai, nhưng nàng không dám nhìn nó, lại càng không dám ôm nó, thậm chí cự tuyệt cùng phòng với đứa nhỏ, giống như đứa trẻ kia là vũ khí nguy hiểm nhất, đủ để hủy diệt bình tĩnh cuối cùng của nàng.

Cho nên, nàng chặt vật chạy thoát trở về, để đứa nhỏ ở lại Hắc gia.

Lúc trời tường chạy ra, xa xa nàng còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Tiếng khóc kia nức lòng của nàng, dù dẫu nàng quay đầu, nhưng nàng vẫn cố nén xúc động muốn xé rách thân thể kia, cũng không quay đầu lại chạy đi.

Đó là đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh! Ở trong lòng nàng không ngừng lặp lại với chính mình, đó là đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh, không liên quan tới nàng, không có quan hệ gì với nàng, không có quan hệ gì với nàng.....

Sau một lúc trầm mặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Ngọc Tú không dấu được thất vọng, cùng với sầu lo.

Phúc mẹ ở phía sau đưa lên canh gà ấm nóng. Bởi vì phu nhân ăn ít, từ nhỏ đã kén ăn, cho nên ở đại lão gia khi còn sống, liền mua phương thuốc trân quý, ra lệnh cho phòng bếp mỗi ngày đều phải đun cách thủy

một con gà, lúc nào cũng sẵn sàng, mang cho phu nhân dùng. Đây vẫn là lần đầu, có người ngoài may mắn thưởng thức hương vị kia, có thể thấy được phu nhân đối người con gái trẻ tuổi trở về đêm khuya này, coi trọng biết bao nhiêu.

“Canh đến rồi, tranh thủ lúc còn nóng uống đi!” Kim Ngọc Tú nói xong, còn tự tay cầm thìa múc lên thổi cho nguội.

“Cám ơn phu nhân.” Mẫu Đơn cầm lấy thìa, đem canh gà đưa đến bên miệng. Được liệu trân quý, cùng với thời gian dài hầm với thịt gà thành canh gà, hương vị rất ngon miệng hay không nàng cũng không biết, bên tai vẫn như còn vang lên tiếng khóc của trẻ con.

Phúc mẹ lại bưng lên một chén trà lài an thần khác, đặt ở bên cạnh bàn Kim Ngọc Tú, sau mới cúi đầu lặng lẽ đi ra ngoài.

Kim Ngọc Tú bưng lên một bộ ba cái chén màu xanh, dùng miệng chén nhẹ nhàng thổi bớt nhiệt độ của trà lài, xúc động thở dài một hơi.

“Muốn cô mang theo đứa nhỏ trở về, thật là làm khó cô quá.” Lời của nàng nhẹ nhàng, giọng điệu thương xót.

“Chỉ tại tôi không đành lòng để đứa nhỏ ở trong tay Hắc Trọng Minh” Canh nóng trong miệng Mẫu Đơn, đột nhiên trở nên rất đắng, đắng đến nỗi khó có thể nuốt. Nàng cầm thìa, cũng không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng bát canh gà màu nâu trước mắt, toàn thân cứng ngắc như tượng đá.

Tiếng nói dịu dàng thanh thúy mà dễ nghe của Phu nhân, từng từ từng chữ, đều như cây kim sắc bén, cắm thật sâu vào lòng của nàng.

“Trước khi Hắc Trọng Minh mười tuổi, chúng tôi đã gặp qua.” Những nhà quyền thế của Thượng Hải, hay lui tới lẫn nhau, là chuyện rất bình thường.

Mẫu Đơn ngẩng đầu lên, đột nhiên nhớ tới, lúc nàng bước nhầm vào phòng của Cung Thanh Hà, ở trên bức tranh có thấy một bé trai nhỏ. Đứa bé đó, tuổi tuy nhỏ nhưng hai mắt đã lạnh như băng.

Phu nhân tiếp tục nói.

“Ta tận mắt gặp, cha hắc, Hắc Liệt Phong dùng cách gì để giáo dục hắc.” Giọng nói của nàng mềm nhẹ, nói ra chuyện đáng sợ nhất.

“Yêu cầu của Hắc Liệt Phong đối với hắc thật khắc nghiệt đáng sợ, cho dù ở trước mặt mọi người, chỉ cần hắc phạm sai lầm nho nhỏ, Hắc Liệt Phong cũng sẽ không lưu tình chút nào xử phạt hắc.” Mẫu Đơn không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngồi ở chỗ cũ, nghe Kim Ngọc Tú đem từng câu từng chữ kể lại, nàng rất sợ, nàng không muốn biết đến chuyện cũ.

“Ngoài việc quở trách và đánh hắc, thậm chí chỉ vì hắc phạm một sai lầm nho nhỏ, mà ngay đêm đông giá rét, Hắc Liệt Phong lột quần áo của hắc, ném hắc vào sông Hoàng Phố.” Nàng nhẹ giọng thở dài, thần nhiên nói thêm.

“Vào lúc đó hắc thậm chí còn không biết bơi” Lần đó, Hắc Trọng Minh gần như lạnh chết.

Thân thể Mẫu Đơn không thể kiềm chế run rẩy.

Sông Hoàng Phố dưới trời đông giá rét, nước sông lạnh đến nỗi khiến người cảm thấy rét cóng. Nàng không thể tưởng tượng, năm đó Hắc Trọng Minh vẫn là đứa nhỏ, lại bị cha tự tay đẩy xuống nước sông đen tối chảy cuộn cuộn, sẽ sợ hãi kinh hoàng cỡ nào.

Vì thế, trong bức tranh kia, hắc mới có ánh mắt lạnh như băng như vậy. Bởi vì khi hắc còn nhỏ, đã trải qua sự giáo dục tàn nhẫn của cha, trải qua quá nhiều chuyện đáng sợ.

Bàn tay cầm thìa của nàng, hơi hơi run rẩy. Tất cả những phản ứng này, Kim Ngọc Tú đều để vào trong mắt, nàng uống chén trà lài, cũng cúi đầu, lo lắng lại thở dài lần nữa.

” Hắc Liệt Phong giáo dục hần, hoàn toàn chỉ là ngược đãi. Nhưng cũng thành công khiến Hắc Trọng Minh trở thành người đàn ông đúng như trong suy nghĩ của cha hần, thậm chí còn vượt qua kỳ vọng của Hắc Liệt Phong.” Nàng thoáng tạm dừng, sau mới nói thêm:

” Là hần tự tay giết chết Hắc Liệt Phong.” Đây là chuyện lưu truyền đã lâu ở Thượng Hải, nghe đồn nguyên nhân cái chết của Hắc Liệt Phong là đột tử, mà lúc đó, Hắc Trọng Minh đã có thể một mình đảm đương mọi chuyện, thậm chí mấy lần trái ý cha hần, ra quyết định lớn mật, hầu hết cấp dưới, đã muốn gạt bỏ Hắc Liệt Phong, cam tâm để Hắc Trọng Minh thống lĩnh.

Đêm trước khi Hắc Liệt Phong chết, có người từng thấy cha con hai người cãi nhau kịch liệt, khi rạng sáng, liền truyền ra tin tức Hắc Liệt Phong đột tử.

Từ đó về sau, tin đồn Hắc Trọng Minh giết cha, cứ thế truyền đi khắp Thượng Hải.

Mọi người lén truyền nhau, nhưng không dám đi chứng thực, thời gian trôi qua, lời đồn này đi vào lòng mọi người.

Mẫu Đơn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện lên tia khó có thể tin, ánh mắt nàng hốt hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt rồi cuộc không giấu được cảm xúc trong lòng.

“Chuyện đó chỉ là tin đồn, không hẳn là sự thật” Giọng nói của nàng yếu đuối, không hề nhận ra mình đang biện hộ thay cho Hắc Trọng Minh.

Kim Ngọc Tú nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt tràn đầy đồng tình.

“Cô phải tin tưởng tôi, đây là sự thật.” Nàng sầu lo nói.

“Cô hãy cẩn thận nghĩ lại, người đàn ông đáng sợ như vậy, sẽ làm gì với đứa nhỏ vô tội kia.”

“Cho nên, tôi mới muốn cô mang đứa nhỏ về đây.” Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng bao lấy bàn tay lạnh lẽo của Thanh Phong, ngay cả tay cũng tràn đầy dịu dàng.

“Cha nào con nấy. Để đứa nhỏ ở lại nơi đó, tôi lo lắng Hắc Trọng Minh sẽ làm chuyện mà năm đó năm đó cha hần đã làm với hần.” Bàn tay ấm áp kia không biết sao lại khiến cả người Mẫu Đơn phát lạnh. Nàng rút mạnh tay về, thìa trong tay cũng đồng thời rơi xuống, vỡ nát trên mặt đất.

“Cô có khỏe không?” Kim Ngọc Tú quan tâm hỏi, lại đưa tay ra.

Bàn tay ấm áp, dịu dàng, trắng nõn, không tỳ vết kia, giờ này khắc này, nhưng sao lại còn hơn răn độc, khiến nàng sợ hãi. Sắc mặt nàng trắng bệch, cuống quýt lui về phía sau, bản năng muốn trốn tránh, trốn thật xa để bàn tay kia không chạm tới.

“Thanh Phong?” Tiếng nói mềm mại nghi hoặc.

Mẫu Đơn hít sâu một hơi, kiềm chế để bản thân không cần xoay người chạy đi, nhưng lúc mở miệng, tiếng của nàng vẫn có chút run run.

“Phu nhân, thật xin lỗi, có lẽ tôi mệt mỏi.” Sắc mặt của nàng càng lúc càng tái nhợt, thân mình mảnh khảnh lại lung lay sắp đổ.

Nàng không biết, thật ra là do chạy trốn giữa đêm khuya, hay là do lời phu nhân vừa mới nói, đến tột cùng trong hai chuyện này, chuyện nào đã khiến nàng thổ dốc kịch liệt, tim đập nhanh như sẽ vỡ vụn.

Kim Ngọc Tú vội vàng đứng dậy.

” Là tôi không tốt, không nên quẩn quýt lấy cô, nói nhiều như vậy.” Nàng dịu dàng dặn, giống như người chị yêu thương đứa em.

” Cô nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Nàng phát phát tay, gọi Phúc mẹ.

Mẫu Đơn ngoại trừ gật đầu, cũng không biết nên nói cái gì. Nàng dùng sức lực còn sót lại, chống đỡ hai chân run run, đi theo sau lưng Phúc mẹ, rời khỏi phòng khách.

Sau khi nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, biến mất ở chỗ rẽ, Kim Ngọc Tú chậm rãi ngồi trở lại sô pha. Nàng nhẹ nhàng bưng chén trà lên, cái miệng nhỏ ướm ất vì uống trà lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều ngọt

(mềm mại ngọt ngào) vẫn dịu dàng như vậy, nhưng hai tròng mắt trong suốt, lại nhìn phương xa, như đang rơi vào trầm tư.

Đứa nhỏ.

Đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh.

Ngoài dự liệu của nàng, Thanh Phong lại một mình chạy thoát trở về, không có nghe theo mệnh lệnh của nàng, mang đứa nhỏ của Hắc Trọng Minh về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kiều ngọt kia, vẫn dịu dàng, vẫn xinh đẹp như vậy. Nhưng trong phòng khách trầm tĩnh, lại truyền đến một tiếng vang trong trẻo.

Chén sứ xanh bị bóp nát trong đôi tay ấm áp mềm mại của Kim Ngọc Tú.

Nàng trở lại căn phòng trước kia, mọi thứ vẫn ở nguyên vị trí, không có cái gì bị thay đổi.

Cho dù là giường chiếu sạch sẽ ngăn nắp, hay sách vở cùng bút mực trên bàn, đồ gì trong phòng, cũng đều giống như đêm hôm đó trước lúc nàng đi làm nhiệm vụ, phải gạt đồng bọn rời đi, từ Thanh Phong hóa thân thành Mẫu Đơn, tất cả đều còn nguyên vẹn.

Phu nhân nhất định đã phái người thỉnh thoảng quét dọn phòng của nàng, mới có thể duy trì sạch sẽ như có người ở như vậy, ngay cả một ít bụi cũng không có, bởi vậy có thể thấy, phu nhân xác định, nàng nhất định sẽ trở về.

Mẫu Đơn đi đến trước bàn, thông thả ngồi xuống, dùng đầu ngón tay chọc chọc bút ở trong lọ. Nàng nhớ rõ, đêm đó, sau khi trang điểm rồi rời đi, nàng có cảm giác đã chết.

Nhưng nàng không có chết.

Ngay cả nhiệm vụ thất bại, bị Hắc Trọng Minh phát hiện thân phận thật của nàng, hẳn vẫn không giết nàng, mà giam lỏng nàng, ép nàng sinh đứa nhỏ. Nhớ tới chuyện xảy ra mấy tháng qua, lòng của nàng, liền đau đớn kịch liệt.

Nàng không rõ, có phải là do hậu quả của việc đau bụng đẻ hay không, nhưng lại mơ hồ biết, chỉ cần nhớ tới Hắc Trọng Minh, đau đớn sẽ trở nên kịch liệt, như là muốn đâm thủng lòng của nàng.

Ngoại trừ bên ngoài ngực, trái tim của nàng cũng đau đớn.

Sau khi sinh xong, vú của nàng căng ra, ngày đêm đều phồng lên đau đớn, cho dù là nhẹ nhàng chạm qua, cũng đau đến khó có thể chịu được. Nhưng nàng tình nguyện chịu đau, cũng không muốn cho đứa trẻ khóc không ngừng trong phòng kia nữa.

Nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng trẻ con khóc, dòng sữa ấm, giống như là đáp lại lại chảy ra, làm ướt vạt áo trước của nàng.

Ngay cả đêm nay, khi nàng chạy ra khỏi Hắc gia, tiếng khóc trẻ con, vẫn làm cho dòng sữa chảy ra, làm ẩm ướt chiếc áo đen của nàng. May mà, vết ướt trên áo đen nên nhìn cũng không rõ.

Nàng không muốn để phu nhân thấy tình huống này.

Ở trong lòng Mẫu Đơn thầm nói với chính mình, nàng không muốn để phu nhân thấy, là vì không muốn thất lễ.

Nhưng quan trọng hơn là, nàng không muốn để cho người khác thấy, dáng vẻ yếu ớt như vậy của nàng — dáng vẻ người mẹ..... Hít thật sâu một hơi, nàng đứng dậy, hướng tới phòng tắm, ở trước gương, thông thả cởi bỏ quần áo, không dám kích thích đầu vú căng cứng đau nhức.

Đôi vú trắng nõn tròn trịa bởi vì cương sữa mà càng trở nên căng cứng, núm vú vốn dĩ màu hồng phấn nay đã sậm màu hơn, cho dù nàng dùng khăn mặt sạch, lau đi lau lại, dòng sữa màu trắng ngà vẫn không ngừng chảy ra.

Cho dù nàng bắt buộc chính mình, không được nhớ lại, nhưng thân thể của nàng vẫn nhớ rõ như cũ, còn thường xuyên nhắc nhở nàng, đã từng sinh một sinh mạng, mang nó đến thế giới này.

Nhưng mà, nàng đã vứt bỏ nó.

Tôi tận mắt thấy cha hắt Hắc Liệt Phong, đã dùng cách gì để giáo dục hắt.

Phu nhân dịu dàng nói với nàng.

Yêu cầu của Hắc Liệt Phong đối với hắt, khắc nghiệt đến mức đáng sợ.

Ngày đêm đông giá rét, lột quần áo của hắt, ném hắt vào sông Hoàng Phố

Vào lúc đó hắt thậm chí còn không biết bơi.

Có một sức mạnh vô hình đáng sợ nào đó, níu chặt dạ dày Mẫu Đơn, cảm giác buồn nôn mãnh liệt, đột nhiên phun ra, nàng run run vịn vào bồn rửa mặt, không ngừng phun, cho đến khi nôn hết bát canh gà kia mới dần bình phục

Nhưng nước mắt trong hốc mắt cũng không thể kiềm chế được nữa, cứ không ngừng chảy ra.

Cha nào con nấy.

Phu nhân nói như vậy.

Nhưng nàng không tin. Hắc Trọng Minh không phải cha hắt, hắt không phải.

Nàng siết chặt tay thành nắm đấm, nuốt xuống tiếng nức nở, ở trong phòng tắm lạnh như băng không phát ra thanh âm gì, im lặng khóc. Nàng không biết, tại sao mình lại khóc, là vì mình, hay là vì đứa trẻ bị nàng bỏ rơi..... Hay là, vì Hắc Trọng Minh?

Nàng đã rời khỏi hắt, không bao giờ bị giam cầm trong tầm mắt của hắt, ôm ấp của hắt, trong thế giới của hắt lần nữa. Nàng hắt là nên vui mừng, hắt là nên thoải mái, nhưng vì sao, lại cảm thấy đau thương thật sâu, lệ không ngừng rơi xuống?

Người phụ nữ trong gương, nhìn thương tâm như vậy, yếu ớt như vậy.

Nàng nhìn chăm chú vào gương, nhìn bờ vai trần dần dần tím đi kia, nhưng vết thương cũ ở vai vẫn như đóa hoa Mẫu Đơn nở rộ, đầu ngón tay run run, sợ trốn mỗi một vết thương, giống như động tác Hắc Trọng Minh mỗi lần hoan ái thường làm.

Nàng cố gắng ép buộc mình, không cần nghĩ tới đứa nhỏ và cha nó. Nhưng nàng không có cách nào, mỗi lần thử, đều hoàn toàn thất bại.

Nước mắt ẩm áp, rơi trên vết thương ở đầu vai. Vết thương do súng này chỉ sợ sẽ ở trên người nàng cả đời.

Có lẽ, nàng có thể che lấp vết thương, nhưng không cách nào xóa bỏ vết thương.

Cũng như nàng không thể xóa được, dấu vết mà Hắc Trọng Minh đã lưu lại trong lòng nàng thật sâu.

15. Chương 15

Chương 15

Sáng sớm, ánh mặt trời ẩm áp.

Đang ở trên sân thượng nấu thuốc, nơi đó thoát ra từng đợt khói trắng, mùi thuốc Đông y tràn ngập bên trong tòa biệt thự pha lẫn kiến trúc Trung – Tây kia, Kim Ngọc Tú ngồi ở trong nắng sớm, trong tay cầm cây quạt hương bồ (quạt làm từ lá cây hương bồ), ngoảnh đầu nhìn chăm chú bếp lửa mà mình muốn tự tay nấu chén thuốc.

Ánh nắng ban mai màu hoàng kim, thản nhiên nhuộm bộ quần áo của nàng trở nên vàng óng, vì nàng di chuyển thân mình cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn, kiều diễm của nàng toát lên một màu vàng chói mắt.

Vẻ mặt của nàng chuyên tâm, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào bếp lò, sợ bản thân lơ là một chút sẽ làm hỏng mất siêu thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lửa hung nóng làm cho đỏ bừng.

Nhiệt độ của bếp lửa làm cho cái trán ửng hồng của nàng lấm tấm mồ hôi.

Từ xa đã nghe có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay cả đầu nàng cũng không ngẩng lên, tiếp tục coi chừng bếp lửa.

“Phu nhân!” Phúc mẹ chạy tới, gương mặt béo mập từ trước đến nay không hề thay đổi, ít khi thấy lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Phu nhân, Hắc Trọng Minh, hắc, hắc.....”

Kim Ngọc Tú thản nhiên hỏi:

“Có khách đến?”

Phúc mẹ nuốt nước miếng. Khách ư? Sắc mặt Hắc Trọng Minh âm trầm, vừa bước tới cửa, đã sẵn sàng chuẩn bị chính tay phá tung cửa phòng của mọi người.

“Phúc mẹ?”

“Dạ?” Phúc mẹ hồi phục lại tinh thần, vội vàng gật đầu.

“Đúng vậy.”

“Còn không mau mời vào.”

“Dạ.” Sau khi Phúc mẹ lui ra ngoài, Kim Ngọc Tú vẫn ngồi ở chỗ cũ, cây quạt hương bồ trong tay bắt đầu di chuyển.

Hắc Trọng Minh đến đây.

Tốc độ của hắc nhanh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều. Cho dù cốt nhục của hắc vẫn bình yên vô sự ở lại Hắc gia, nhưng sáng hôm sau hắc liền trực tiếp đến nhà. Nhìn thấy sắc mặt của Phúc mẹ, có thể chắc chắn là hắc nhất định đã xong vào.

Hắc gia, Kim gia và Tiêu gia, ba thế lực này từ đầu đến cuối vẫn giữ vững thế cân bằng, ngay cả liên tục ác đấu lên lút, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì lễ phép. Mà lúc này Hắc Trọng Minh lại đánh vỡ biểu hiện giả dối tôn trọng lẫn nhau nhiều năm qua, do đó có thể thấy được hắc nóng ruột biết chừng nào.

Kim Ngọc Tú có chút đăm chiêu, khoe miệng đỏ hồng nhếch thành nụ cười ngọt ngào.

Nàng biết hắc sẽ đến, cũng giống như nàng biết, Thanh Phong nhất định quyến rũ được hắc: Nàng biết rất rõ. Thanh Phong có được tất cả mọi thứ có thể khiến cho hắc cảm thấy hứng thú, thậm chí tính cách đặc biệt mãnh liệt hấp dẫn hắc, đó là nguyên nhân chủ yếu mà lúc trước nàng đã chọn Thanh Phong là người chấp hành nhiệm vụ này.

Tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của nàng.

Một bóng người cao lớn đi nhanh tới. Ánh mắt lợi hại của Hắc Trọng Minh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nhỏ bé đang ngồi cạnh bếp lửa dùng quạt hương bồ quạt lửa cho lò thuốc.

Tối hôm qua, khi hắc còn chưa trở lại Hắc gia, đã nghe tin tức Mẫu Đơn mất tích do thuộc hạ truyền đến.

Lúc hoàng hôn, nàng vẫn còn nằm ở trên giường, bác sĩ Hoàng vẫn luôn miệng dặn dò, thân thể nàng suy yếu, cần phải nghỉ ngơi thật nhiều. Nhưng ngay vào đêm hôm sau, nàng liền biến mất không chút tăm hơi, lê thân hình gầy yếu tránh thoát tầng tầng lớp lớp thủ vệ để rời khỏi Hắc gia.

Khi người hầu phát hiện ra thì chiếc giường mà nàng hay nằm đã trở nên lạnh lẽo.

Càng quan trọng hơn nữa là, nàng rời đi một mình, cũng không có mang theo đứa nhỏ.

Khi Hắc Trọng Minh về đến nhà liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang vọng trong phòng, bất luận là người hầu đồ dành như thế nào, cho bú như thế nào nhưng tay và chân của đứa trẻ nhỏ xíu vẫn dùng sức đập đá lung tung, đem hết sức lực ra để khóc, cứ như là biết bản thân đã bị mẹ mình bỏ rơi.

Cực kỳ phẫn nộ, ngược lại làm cho hắn trở nên bình tĩnh.

Nàng bỏ trốn.

Hơn nữa, còn bỏ lại đứa nhỏ.

Trong đêm đứa trẻ bắt đầu phát sốt, thân hình nho nhỏ nóng như một cục than hồng, ôm vào như muốn phồng tay.

Đêm khuya bác sĩ Hoàng phải vội vàng chạy đến khám bệnh, tìm cho đứa trẻ một mũi thuốc, nhưng cho đến khi trời gần sáng, đứa trẻ mới giảm sốt, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Cho nên, Hắc Trọng Minh phải đợi đến rạng sáng hôm sau mới ra khỏi nhà.

Hắn tự mình lái xe với tốc độ cực nhanh, xuyên qua cả nội thành Thượng Hải, xông thẳng đến Kim gia.

Hắn không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được, thật ra Mẫu Đơn đã chạy đi đâu. Ngoại trừ Kim gia ra, thì nàng không còn chỗ nào để đi.

“Cô ấy ở đâu?” Vừa bước vào phòng, Hắc Trọng Minh trực tiếp hỏi, sắc mặt xanh mét, thái độ ngang ngược, cứ như đang yêu cầu trả lại món bảo vật trên quý vốn thuộc về hắn.

Kim Ngọc Tú ngẩng đầu lên, cũng không có giả bộ không hiểu, chỉ là mỉm cười dịu dàng.

“Đừng lo lắng, cô ấy đang ở trong phòng.”

“Tôi muốn mang cô ấy đi.”

“Đừng nóng vội, cô ấy rất an toàn.” Nàng vừa nói vừa cầm lấy miếng vải bố dày, mở nắp của siêu thuốc ra, để xác định xem lượng thuốc như vậy đã đủ chưa.

“Thân thể cô ấy suy yếu, tối hôm qua lại trốn, lại chạy, cho nên đã mệt muốn chết rồi, lúc này chắc vẫn còn đang ngủ.”

Tròng mắt đen của Hắc Trọng Minh xẹt qua tia lửa giận, cảm xúc này còn mãnh liệt hơn cả sự phẫn nộ.

Kim Ngọc Tú thấy, nhưng nàng chỉ ghi nhớ trong đầu, chứ không có biểu hiện ra ngoài.

“Phúc mẹ.” Nàng khẽ gọi, vẻ mặt vẫn như bình thường.

Thân hình béo mập vội vàng đi tới, không cần nữ chủ nhân dặn dò, Phúc mẹ đã thành thạo đổ nước thuốc nóng bỏng từ trong bình thuốc ra chén, sau đó đặt chén thuốc và một cái muỗng vào trong khay, mang đến trước mặt Kim Ngọc Tú.

“Phu nhân, hãy để tôi mang đi.” Bà xung phong đảm nhận, thật ra là lo lắng khi để cho Kim Ngọc Tú và Hắc Trọng Minh ở chung một chỗ, rất sợ sẽ có gì sơ suất xảy ra với vị phu nhân quen được chiều chuộng.

“Không cần.” Kim Ngọc Tú nói, đưa tay nhận lấy khay thuốc.

“Ta đi là được rồi.” Đối với chén thuốc của chồng, từ trước đến nay nàng đều kiên trì tự mình mang đi.

Sắc mặt Hắc Trọng Minh càng lúc càng âm trầm khó coi.

“Kim Ngọc Tú, không cần thử thách tính nhẫn nại của tôi.” Hắn gằn giọng thốt lên một câu:

“Tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Tiếng cười như chuông bạc cắt ngang sự găm gù tức giận của hắn.

“Tại sao lại gọi cả họ lẫn tên của tôi? Nếu tính theo tuổi, tôi còn hơn cậu mấy tuổi, cậu nên gọi tôi một tiếng chị đi.” Nàng cười cười.

Lửa giận trong con người đen đã tóe lên điên cuồng, đủ để thiêu đốt cả địa ngục.

“Đừng tiếp tục đùa với tôi.” Giọng nói của hắn cực kỳ lạnh.

“Tôi không dám. Tôi nói nghiêm túc.” Kim Ngọc Tú thành thật trả lời, giọng nói thánh thót, mỗi một chữ thốt ra đều như trân châu rơi vào khay ngọc.

“Nếu cậu muốn gặp cô ấy, thì trước hết đi theo tôi.” Nàng bưng khay thuốc, dáng người khoan thai chậm rãi đi về phía cuối hành lang.

Nàng không có quay đầu lại.

Nhưng nàng biết, Hắc Trọng Minh nhất định theo kịp.

Bởi vì, hắn đã sớm nuốt miếng mồi nàng quăng ra.

Trong phòng ngủ chính, rèm cửa sổ đã được vén lên, Giang Thành vừa tỉnh lại, đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, giấu không được bản thân đang có bệnh. So với mấy tháng trước đây, hắn lại càng gầy hơn một chút.

“Anh Thành, Hắc Trọng Minh đến này.” Kim Ngọc Tú nhẹ giọng nói, đi đến ngồi xuống bên cạnh chồng, mức một muỗng thuốc đưa lên miệng thổi nguội sau đó mới dứt cho chồng uống.

Giang Thành uống xong chén thuốc, ngồi thẳng người lên, trên mặt có vẻ kinh ngạc.

“Hắc Báo?” Hắn thấy một người đàn ông cường tráng chậm rãi đi vào trong phòng, quả thật có chút giật mình.

“Sao cậu lại tới đây?”

Kim Ngọc Tú cười khẽ, giành quyền trả lời.

“Cậu ấy đặc biệt đến thăm anh.” Nàng nói thật tự nhiên, đôi tay nhỏ bé vẫn dịu dàng dứt thuốc cho chồng.

Giang Thành nhíu mày, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Hắc Trọng Minh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trước lúc bị bệnh nặng, hắn từng tiếp quản vị trí chủ tướng của Kim gia hơn mười năm, tuy rằng trận bệnh nặng này ăn mòn sức khỏe của hắn, nhưng không có ăn mòn trí tuệ sâu sắc của hắn.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Kim Ngọc Tú thản nhiên cười, liếc mắt nhìn Hắc Trọng Minh một cái.

“Cậu ấy đến là vì chuyện của Tiêu Luyện Mặc.” Lòng mày của Giang Thành giãn ra.

Tiêu Luyện Mặc, từ trước đến nay đều là mối họa lớn nhất của Kim gia, nhất là sau khi Kim Ngọc Tú ra mặt chủ trì đại cục, Tiêu Luyện Mặc càng thêm khi dễ nàng chỉ là một thiếu nữ không biết gì, hắn càng ngày càng táo tợn hơn, dốc toàn tâm toàn lực muốn nuốt chửng Kim gia.

“Lần này, Tiêu Luyện Mặc lại gây ra chuyện gì?” Giang Thành hỏi.

“Đừng lo lắng, không có việc gì.” Kim Ngọc Tú vươn tay, xoa nhẹ ấn đường của chồng (ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày).

“Lần này Hắc Báo đến đây là đồng ý giúp đỡ chúng ta diệt trừ Tiêu Luyện Mặc.”

Từ nãy đến giờ Hắc Trọng Minh vốn dĩ thờ ơ lạnh nhạt, lúc này mới lạnh giọng mở miệng:

“Tôi không có đồng ý chuyện gì cả.”

Kim Ngọc Tú khẽ cười, nhấp nháy hai mắt:

“Tôi hy vọng có thể thử thuyết phục cậu.” Nàng dứt chồng uống xong ngụm thuốc cuối cùng.

“Dù sao để cho Tiêu Luyện Mặc thắng thế, đối với hai nhà chúng mà nói đều không có lợi.

“Tú nhi, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, anh——” Bàn tay nhỏ bé ấm áp mềm mại đưa lên miệng Giang Thành, ngăn không cho hắn nói nữa.

“Đủ rồi, không cho phép anh lại vì công việc mà phiền lòng.” Nàng vừa làm nũng vừa oán giận

“Nếu sớm biết như vậy, em sẽ không cho cậu ấy bước vào phòng.”

“Tú nhi ——”

“Xuyt, anh nghỉ ngơi cho khỏe, đừng lo lắng gì cả.” Nàng nói xong, dùng ánh mắt dịu dàng thâm tình nhìn chồng một cái rồi mới đứng dậy, nói với Hắc Trọng Minh:

“Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện đi.” Nói xong, nàng lại cười với chồng một cái rồi mới từ từ đi ra khỏi phòng.

Bên trong phòng khách, đã chuẩn bị sẵn trà, chỉ còn chờ khách quý bước vào.

Kim Ngọc Tú ngồi xuống trước, rẩy nước hoa hồng lên một chiếc khăn, rồi dùng chiếc khăn đó lau sạch hai tay, sau đó mới bưng ly trà lên, chậm rãi hớp một ngụm.

Thấy Hắc Trọng Minh vẫn đứng, nàng nghiêng cái đầu nhỏ, buồn cười hỏi:

“Tại sao cậu không ngồi xuống?”

“Cô ấy ở đâu?” Hắc lạnh lùng trừng mắt nhìn người phụ nữ bình tĩnh trước mặt.

“Không phải đã nói rồi sao? Cô ấy đang nghỉ ngơi trong phòng, sao cậu lại nóng vội như vậy?” Miệng của nàng mỉm cười, giống như chỉ gái đang trách móc người em trai bướng bỉnh.

“Quá mức nóng vội chỉ làm cho cô ấy sợ.” Nàng nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu.

“Đó không phải là mục đích của bà sao?” Hắc nhìn thẳng người phụ nữ thoát nhìn có vẻ dịu dàng vô hại, dịu dàng động lòng người – Kim Ngọc Tú. Hắc sớm đã nhìn thấu được tâm tư tỉ mỉ phiền phức của nàng, biết thủ đoạn của nàng cao thâm rất nhiều so với đàn ông, càng làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“Tôi?” Nàng che cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc chỉ vào chính mình.

“Tại sao tôi lại muốn cậu làm cho cô ấy sợ?”

“Làm cho cô ấy e sợ tôi, bà sẽ càng dễ dàng sai khiến cô ấy.” Từ đầu tới đuôi, xem ra Mẫu Đơn thật đơn thuần chân thành, tất cả là do Kim Ngọc Tú đứng ở phía sau, trong tay nắm quyền kiểm soát Mẫu Đơn.

Dù bị Hắc Trọng Minh vạch trần tại chỗ, nhưng cũng không làm cho nàng có nửa điểm kích động, ngược lại còn cười đến hết sức ngọt ngào.

“Cũng không thể nói như vậy. Tôi và cô ấy đều vì anh Thành, tôi yêu anh Thành, còn cô ấy trung thành với anh Thành, chúng tôi đều không muốn anh ấy ở trên giường bệnh còn phải lo lắng vì những chuyện nhỏ nhặt.”

Hắc Trọng Minh lạnh lùng nhìn nàng, liếc nàng với ánh mắt lạnh như băng.

Kim Ngọc Tú lại hớp một ngụm trà, sau đó mới chậm rãi nói.

“Tình trạng của anh Thành, cậu đã tận mắt thấy qua.” Giọng nói của nàng rất mềm, rất nhẹ

“Vì chống đỡ Kim gia, tôi không có sự lựa chọn nào khác.”

“Việc này không liên quan đến tôi.”

“Đúng, nhưng việc này, lại có liên quan đến Thanh Phong.”

Nàng ra vẻ như là nhớ tới chuyện gì

“A, đúng rồi, cậu gọi cô ấy là gì? Mẫu Đơn?”

Hắc Trọng Minh trầm mặc, trong con ngươi đen bắn ra tia nhìn nguy hiểm. Vào giờ này phút này hắc có thể giết chết Kim Ngọc Tú, mạnh mẽ mang Mẫu Đơn đi, nhưng nếu làm vậy chỉ càng làm cho Mẫu Đơn hận hắc.

“Cậu muốn dẫn Mẫu Đơn đi, quả thật là làm cho tôi khó xử.” Kim Ngọc Tú nói xong, buồn bã khẽ cắn môi dưới.

“Tôi vừa mới quyết định sẽ giao nhiệm vụ kế tiếp cho cô ấy.”

Cặp mắt đen nheo lại, hắc đã sớm hiểu rõ thủ đoạn biến hóa kỳ lạ và tràn đầy ác ý của đối thủ.

Nàng cũng không quan tâm đến sắc mặt xanh mét, mắt sáng như đuốc của hắn, vẻ mặt của nàng sung sướng, giống như cả hai đang bàn bạc xem tiếp theo sẽ đi ăn cơm, du lịch ở đâu.

“Tôi muốn phái Mẫu Đơn đi xử lý vấn đề của Tiêu Luyện Mặc.” Không cần nàng giải thích, hắn cũng biết, nàng tính kêu Mẫu Đơn đến chỗ của tên họ Tiêu đó để làm cái gì.

Liên tưởng đến lúc trước, Kim Ngọc Tú sai khiến Mẫu Đơn, vì muốn lẫn vào Hắc gia đã làm đủ mọi chuyện, sắc mặt Hắc Trọng Minh bỗng dưng trầm xuống.

“Bà dám?”

Kim Ngọc Tú cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú ngăm đen đã để lộ ra cảm xúc đang ở trước mắt mình. Nàng nhìn thật cẩn thận, ngay cả một thay đổi nhỏ xíu cũng đều không bỏ qua.

“Mưu lược của tôi không bằng cậu, cho nên, tôi chỉ có thể bốn cữ soạn lại, ủy khuất Mẫu Đơn ——” Nắm đấm hướng về phía nàng làm cho nàng sợ tới mức ngậm miệng lại.

Cú đấm thật mạnh không có dừng lại trên người nàng, mà đòn nghiêm trọng này rơi vào cây cột chống phòng khách ở phía sau nàng, Cây cột hắc đàn cứng rắn thế nhưng cũng bị móp méo và lún vào một mảng to.

Trong nháy mắt kia, ngay cả tòa biệt thự cổ kính trăm năm cũng đều bởi vì vậy mà lắc lư, rơi xuống một chút khói bụi.

“Nói điều kiện của bà.” Hắc Trọng Minh nghiêng người, bước tới gần sô pha bên cạnh Kim Ngọc Tú. Tròng mắt đen của hắn lóe ra ý muốn giết người, cơ bắp toàn thân buộc chặt, giống như mãnh thú chuẩn bị há miệng cắn nuốt người.

Không thể tưởng tượng được người đàn bà này lại muốn đưa Mẫu Đơn đến bên cạnh Tiêu Luyện Mặc, một lần nữa lại lấy hai chữ trung thành ra khống chế tinh thần và thể xác Mẫu Đơn, làm cho lúc này hắn gần như mất đi bình tĩnh.

Dù là từ nhỏ đến lớn gặp qua vô số trường hợp nhưng Kim Ngọc Tú cũng bị sự phẫn nộ của Hắc Trọng Minh chấn động, cảm thấy có chút sợ hãi. Trên mặt của nàng vẫn còn nụ cười dịu dàng, nhưng thiếu chút nữa đã không cầm được ly trà trong tay.

Nàng cố gắng tập trung, nhưng nụ cười lại có chút gượng gạo.

“Tôi cần sự giúp đỡ của cậu, hai nhà liên thủ, hủy diệt Tiêu Luyện Mặc.” Tốc độ nói chuyện của nàng so với bình thường vừa nhanh vừa khẩn cấp.

“Tôi đã lên kế hoạch đâu vào đấy, còn về chi tiết, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chuyển đến cho cậu, mà cậu chỉ cần phối hợp, ra tay cùng lúc với tôi.” Chỉ trông vào lực lượng của Kim gia, không thể nào đủ sức để phá hủy thế lực của Tiêu gia.

Hắc Trọng Minh nhìn nàng, vẻ mặt thật bí ẩn, một lúc lâu sau cũng không có mở miệng.

Ngay tại lúc Kim Ngọc Tú dường như không thể tiếp tục chịu đựng chiến thuật im lặng thật lâu kia, Hắc Trọng Minh lại đột nhiên cong lên khóe miệng, chậm rãi cười.

“Được.” Hắn đồng ý cực kỳ rõ ràng.

Kim Ngọc Tú trừng mắt nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa kịp lấy lại phản ứng.

Tuy nói rằng chuyện hợp tác này đối với cả hai nhà đều có lợi, nhưng nàng vạn lần không nghĩ tới, Hắc Trọng Minh lại đáp ứng dễ dàng như thế.

“Như vậy chúng ta lập tức có thể nói chuyện ——” Hắc Trọng Minh vươn tay, ngăn không cho nàng tiếp tục nói.

“Không, tôi mang Mẫu Đơn rời khỏi đây trước.”

“Có thể.” Toàn bộ người ở Thượng Hải đều biết, một lời nói của Hắc Trọng Minh đáng giá ngàn vàng, nàng cũng không sợ hắn nuốt lời.

“Phúc mẹ, mang Thanh Phong xuống đây.” Nàng kêu lên.

Nhưng mà Hắc Trọng Minh không muốn chờ đợi, sau khi hỏi ra Mẫu Đơn ở phòng nào, liền cất bước đi về hướng đó, dáng vẻ ung dung như đi vào chỗ không người.

Kim Ngọc Tú đứng ở chỗ cũ, cũng không nhúc nhích.

Nàng không thích nụ cười trên mặt của Hắc Trọng Minh. Nụ cười ấy làm cho lòng của nàng cảm thấy lo lắng bất an.

Vốn dĩ nghĩ đến, thông qua Mẫu Đơn nàng có thể khống chế được người đàn ông mà cả Thượng Hải đều e ngại, Nhưng khi hắn lộ ra nụ cười kia, nàng mới bỗng nhiên phát hiện ra, muốn khống chế được người đàn ông này, rõ ràng là khó như lên trời.

Lòng dạ của người đàn ông này rất nguy hiểm, chỉ sợ suy nghĩ của hắn so với nàng còn sâu sắc hơn rất nhiều. Cho nên, đối với Kim gia mà nói, hắn vĩnh viễn sẽ là một mối trở ngại khổng lồ.

Bàn tay ấm áp nhỏ bé của Kim Ngọc Tú chậm rãi chậm rãi nắm chặt, trong lòng thầm hạ quyết định.

Hắc Trọng Minh, không thể không chết.

Mẫu Đơn từ trong giấc ngủ bừng tỉnh dậy.

Nàng mới mở hai mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú ngăm đen lạnh lùng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không thể xác nhận được có phải mình đang nằm mộng hay không.

Mãi đến khi Hắc Trọng Minh khom người ôm lấy nàng, nhiệt độ cơ thể ấm áp trên người hắn làm cho nàng tỉnh lại, hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tại sao anh có thể ở trong này?” Nàng kinh hãi hỏi, kích động muốn giãy dụa, nhưng dù nàng cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi đôi tay cứng như sắt thép của hắn.

“Em trốn không thoát đâu.” Hắc Trọng Minh ôm nàng, hai tay tuy kèm kẹp nàng, nhưng không có làm đau nàng, thân hình cao lớn xoay một cái liền đi ra ngoài, hắn nhìn phía trước, dùng giọng điệu lãnh đạm nhưng bình tĩnh kiên định nói với nàng.

“Của anh, vĩnh viễn đều là của anh.”

Chỉ vài chữ đơn giản nhưng so với tiếng rít gào phẫn nộ lại càng làm cho nàng lo lắng không thôi.

Nàng đã từng đoán rằng, Hắc Trọng Minh sẽ đến Kim gia, yêu cầu nàng trở về, nhưng nàng không có lường trước hắn sẽ đến nhanh như vậy, lại càng không nghĩ đến, khi trở về hắn lại bình tĩnh như thế.

Vốn dĩ nàng nghĩ hắn nhất định sẽ cuồng nộ (phẫn nộ điên cuồng), nhất định sẽ rít gào, nhất định sẽ hung ác truy hỏi nàng, tại sao dám cam đảm thoát khỏi sự nắm giữ của hắn.

Tuy nhiên, khi hắn xuất hiện lại cực kỳ bình tĩnh. Trên thực tế, hắn bình tĩnh lại càng làm cho nàng sợ hãi.

Hắn gắt gao ôm nàng rời khỏi căn phòng nàng đã ngủ một đêm, lại một lần nữa rời khỏi phòng đi nhanh ra ngoài. Nàng tuyệt vọng, biết rõ bất luận có giãy dụa hay là mắng thề nào đi nữa, cũng đều không thể làm cho hắn buông tay, chỉ có thể chấp nhận số mệnh, bị hắn ôm đi xuyên qua hành lang, đi về phía cửa lớn của Kim gia, sau đó trực tiếp đẩy vào xe của hắn.

Trước khi rời khỏi Kim gia, từ xa xa nàng còn trông thấy phu nhân lưu luyến không rời nhìn theo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ xin lỗi. Nàng không biết Hắc Trọng Minh đã dùng thủ đoạn gì để ép buộc phu nhân phải trở mặt nhìn nàng bị mang đi.

Mẫu Đơn không có mở miệng hỏi hắn. Nàng không muốn hỏi, lại càng không muốn biết.

Xe xuyên qua nội thành Thượng Hải, trong suốt quá trình xe chạy, từ đầu đến cuối cả hai người đều duy trì im lặng, không có ai chịu mở miệng trước.

Cho đến khi xe chuyển hướng vào phần đường khác, tận mắt nhìn thấy tòa biệt thự Hắc gia, cảm xúc kinh hoàng lại nhảy lên trong lòng nàng.

“Tôi không muốn trở về.” Nàng thốt lên, ánh mắt hoảng sợ.

Tầm mắt Hắc Trọng Minh đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

Hắn biết nàng đang sợ cái gì, hắn hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai khác, từ sau khi sinh hạ đứa nhỏ, nàng liền liều mình trốn tránh, tàn nhẫn, nhất quyết đoạn tuyệt mối liên hệ giữa đứa nhỏ và mình.

Nhưng nàng càng không để ý tới đứa nhỏ, càng chứng minh nàng có để ý.

“Em không có sự lựa chọn nào khác.” Hắn lạnh giọng mở miệng.

Khi xe dần dần tiến vào lãnh địa của Hắc gia, sự sợ hãi trong lòng Mẫu Đơn cũng tăng theo. Hai nắm tay của nàng siết chặt, đến nỗi đầu ngón tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, tạo nên dấu vết hình bán nguyệt. Lúc Hắc Trọng Minh dừng xe trước cổng lớn, nàng đã gần như không thể hô hấp.

Hắn xuống xe, mở cửa xe cho nàng.

“Xuống xe.” Nàng chỉ có thể run run vươn chân bước ra khỏi xe. Bởi vì nếu nàng không nghe theo, Hắc Trọng Minh cũng sẽ ôm lấy nàng, trực tiếp mang nàng vào trong nhà. Nhưng nàng muốn dùng chân của mình đi vào, tốt hơn nhiều so với bị hắn ôm vào trong lòng.

Trong ngôi nhà rộng lớn, yên tĩnh không một tiếng động. Biểu hiện của bọn người hầu vẫn như thường lệ, giống như là việc nàng bỏ trốn, rồi lại bị bắt về chưa hề xảy ra, cứ như nàng vừa tạm thời rời đi.

Nàng đi theo Hắc Trọng Minh, bước từng bước một về phía trước, đi vào khu Hậu Luyện. Nhưng, khi hắn mang theo nàng đi qua cửa phòng ngủ chính, hắn vẫn không ngừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi nàng đột nhiên phát hiện ra ý đồ thật sự của hắn.

Không!

Nàng không có cách nào!

Toàn thân Mẫu Đơn cứng ngắc, bước chân bỗng dừng ngừng lại, sắc mặt trắng như tro tàn. Sau đó, nàng hoảng hốt xoay người, nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng động tác của Hắc Trọng Minh nhanh hơn so với nàng.

Khi nàng bước ra bước đầu tiên, hắn đã nhanh chóng ra tay, từ phía sau vòng tay ôm lấy thân hình mảnh khảnh của nàng. Hắn kiên định, không hề dao động, ôm nàng vững vàng đi về phía trước.

“Không, buông!” Mẫu Đơn giãy dụa, kêu la sợ hãi, không ngừng phản kháng, nhưng lại vẫn bị hắn ôm đi, hướng về phía căn phòng mà nàng không dám đến gần, thậm chí không dám liếc mắt dù chỉ là một góc phòng.

Hắc Trọng Minh mạnh mẽ ôm lấy thân thể kiên tục run rẩy của nàng đi đến phía trước căn phòng. Hắn mở cửa phòng ra, đẩy nàng vào trong.

“Đừng đối xử với tôi như vậy!” Những lời này gần như là cầu xin.

Nàng có ý định lao ra, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị Hắc Trọng Minh đẩy trở lại.

Từ đầu tới cuối nàng đều không dám nhìn đến cách bài trí của gian phòng này, lại càng không dám nhìn thử đại thiếu gia nhỏ bé trong căn phòng này, sợ chỉ cần liếc mắt một cái đều sẽ lưu lại trong trí nhớ không thể nào phai mờ.

Nàng đừng nhìn nó, cũng đừng đến gần nó, nàng không dám.

“Nó là con trai của em.” Hắc Trọng Minh nhẹ giọng nói với nàng, sau đó bỏ lại nàng đang kích động không thôi, bước ra đóng cửa lại. Hắn biết nỗi sợ hãi của nàng, nhưng vẫn bắt buộc nàng đi đối mặt.

Trong nháy mắt khi cửa bị đóng lại, Mẫu Đơn sụp đổ.

“Đừng, đừng mà!” Nàng nhào vào cửa, tuyệt vọng la lên, hai tay dùng hết sức lực, liều mạng đập vào cánh cửa, nàng không thể ở lại chỗ này, nàng không thể ở cùng một chỗ với đứa nhỏ.

“Hắc Trọng Minh! Mau thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài! Hắc Trọng Minh.....” Ngoài cửa không hề có động tĩnh, nhưng nhìn thấy bóng đen qua khe cửa, nàng biết hắn vẫn đứng ngoài cửa, không có rời khỏi, nàng kêu khóc khan cả giọng, từ bỏ lòng tự tôn, tha thiết khẩn cầu.

“Van xin anh, thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài!” Bởi vì dùng sức mà tay của nàng bắt đầu sưng đỏ, nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm, vẫn tiếp tục dùng sức đập cửa.

“Hắc Trọng Minh, tôi van xin anh!” Từ trước tới nay nàng chưa bao giờ cầu xin hắn điều gì.

Tiếng đập cửa thật lớn, rốt cuộc đã đánh thức đứa nhỏ đang ngủ say.

Khi tiếng khóc trẻ thơ vang lên lần đầu tiên, đã làm cho Mẫu Đơn cứng ngắc, dừng lại động tác. Sau khi nàng sinh con, đây là lần đầu tiên tới gần và nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ như vậy.

Đứa trẻ bị tỉnh ngủ, bắt đầu oa oa khóc lớn, thanh âm kia vang vọng trong phòng, mỗi một tiếng khóc đều thắt chặt lòng của nàng.

Nàng sợ hãi kê sát vào cửa, nhắm chặt hai mắt, dùng hai tay bịt chặt lỗ tai, nhưng vẫn không ngăn được tiếng khóc trẻ con lọt vào tai.

Tiếng khóc vang lên liên tục, mà ngoài cửa vẫn không một tiếng động.

Hắc Trọng Minh đứng canh giữ ở ngoài cửa, sẽ không ai dám đến giúp đỡ, mà tiếng khóc kia sẽ tan vỡ tim nàng.

“Van xin con, đừng khóc.” Nàng nhắm chặt hai mắt, nước mắt chảy xuống, không biết phải làm sao.

Tại sao nó lại khóc? Tại sao lại khóc lâu như vậy?

Là đói bụng? Khát? Hay là bị hù dọa?

Khi tiếng khóc trẻ con dần dần trở nên mỏng manh hơn, ngược lại nàng càng lúc càng bối rối. Nàng run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn mọi thứ bằng đôi mắt nhòa lệ, nhìn thấy chính giữa phòng có đặt một chiếc giường trẻ con thoải mái sạch sẽ, tiếng khóc trẻ con phát ra từ trên giường, tiếng khóc càng lúc càng mỏng manh.

Cảm giác lo lắng nhanh chóng tiến vào lòng nàng, nàng nhả nài kiềm chế. Rất lâu sau đó, rốt cuộc cũng buông hai tay ra, lảo đảo đứng dậy, run rẩy đi về hướng giường trẻ con.

Chỉ là liếc mắt nhìn một cái, chỉ là liếc mắt nhìn một cái, liếc mắt nhìn một cái là tốt rồi. Nàng chỉ cần nhìn xem, tại sao nó lại khóc, sau khi xác định nó không có việc gì, nàng sẽ xoay người tránh ra.

Chỉ là liếc mắt nhìn một cái.....Đứa bé nằm trên giường trẻ con, tay chân đang quấy đạp lung tung.

Thân mình nhỏ xíu trắng mịn được bao bọc trong chiếc áo choàng, toàn thân đỏ bừng, sức khóc đã yếu đi nhiều, chỉ còn thút thít thút thít làm cho người ta nghe thấy mà ghen ngào.

“Con làm sao vậy?” Nàng tựa vào bên giường trẻ con, nhỏ giọng hỏi, cuối cùng không thể dời đi tầm mắt. Nàng kiềm chế rất giỏi, nhưng khi liếc mắt nhìn nó một cái, lại bắt đầu cảm thấy náo loạn.

Đứa bé lại khóc nức nở, hơi thở dồn dập, bàn tay nhỏ bé quơ qua quơ lại trong không trung.

Nàng vô thức vươn tay ra, bàn tay nhỏ kia đụng chạm vào tay nàng, lập tức gắt gao cầm lấy ngón trỏ run run của nàng, không chịu buông ra.

Sức nắm tuy rằng không mạnh, nhưng lại trực tiếp nắm giữ và giam cầm lòng của nàng.

Làn da trẻ con quá nóng, làm cho Mẫu Đơn không biết phải làm sao?

Nàng vươn tay kia ra, sờ sờ cái trán của nó, thân thể của nó, thì phát hiện toàn thân nó đều nóng ran.

Sao lại có thể như vậy? Như vậy là bình thường sao? Hay là nó đang sốt?

Nàng bắt lực nhìn về phía cửa phòng, muốn đi qua xin sự giúp đỡ bên ngoài của Hắc Trọng Minh, nhưng bàn tay nhỏ bé nắm chặt ngón trỏ nàng, lại làm cho nàng không dám rời khỏi, chỉ có thể ngồi yên tại chỗ.

Làm sao bây giờ?

Nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho phải? Khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn, lưu luyến ngón tay lạnh lẽo của nàng, theo bản năng muốn dựa vào nàng, dán chặt vào lòng bàn tay nàng, không muốn xa rời sự cọ xát.

Nhưng cọ xát trong chốc lát, nó mở to đôi mắt vẫn còn nước mắt, nhóp nhép cái miệng nhỏ nhắn, dường như còn cảm thấy chưa đủ, lại tiếp tục nhỏ giọng khóc nỉ non.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Nàng hoàn toàn hoang tay hoảng chân, vội vàng dỗ dành, nhưng tiếng khóc nỉ non yếu ớt vẫn không ngừng lại, nước mắt cứ chảy xuống từng giọt, thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lúc này hai mắt của nàng cũng lơ mờ, khi nàng gần như muốn khóc theo thì một dòng nước ấm áp chảy ra thấm ướt trước ngực nàng. Nàng cúi đầu xuống thì thấy sữa đã chảy ra ướt đầm cả quần áo mỏng manh.

Có lẽ, nó thật sự đói bụng.

Nàng cắn môi dưới, cởi áo ra trước, sau đó mới vươn tay ra, ôm lấy đứa trẻ đang liên tục khóc nỉ non, tựa nó vào trước ngực nàng, dùng núm vú chạm nhẹ vào khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn ấy.

Tiếng khóc nỉ non ngừng lại, đứa trẻ hoảng hốt xoay đầu, dùng cái miệng nhỏ nhắn run run, vụng về tìm kiếm, cho đến khi tìm được nơi chảy ra sữa, mới mở cái miệng nhỏ nhắn ra, tham lam mút.

Hai tay nhỏ nhỏ đặt lên bầu ngực căng phồng đầy đặn, an tâm để trên đó, trong lúc mở to miệng mút sữa, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng khóc thút thít, dù chỉ là một hai tiếng nức nở nhưng lại khiến cho lòng người đau đớn không thôi.

Mẫu Đơn ôm con trai trong lòng, hai mắt nhìn chăm chú vào bộ dáng chuyên tâm bú sữa của nó. Cổ họng của nàng thắt chặt, nghẹn ngào phát ra tiếng nức nở.

Đây là con trai của nàng.

Bất luận nàng trốn tránh như thế nào, cũng đều không thể thay đổi được sự thật, nàng là mẹ của nó. Lần đầu tiên khi mắt nàng nhìn thấy nó, bản năng của người mẹ cũng đã chiếm lấy lòng nàng.

Lệ nóng lưng tròng, hai mắt đầm lệ lơ mờ, chăm chú nhìn đứa nhỏ trắng nõn trong lòng ngực, tuyệt vọng khi biết được chuyện mình sợ hãi nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Nàng biết, cả đời này, nàng cũng nhất định không thể xa rời được đứa nhỏ này.

16. Chương 16

Chương 16

Nắng sớm phủ đến khắp ngõ ngách, các tờ báo hôm nay đều được xếp gọn gàng, ở trên bàn cơm.

Khi Mẫu Đơn dùng bữa sáng, tự nhiên nhìn thấy tờ báo kia. Trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy tờ báo đó, động tác dùng cơm của nàng thoáng chốc bị đông lại.

Phú thương mất tích, các vụ trọng án tập trung ở giới thương nhân Thượng Hải, có rất nhiều người thân phận không tầm thường, cho nên có thể được gọi là phú thương, nhất định là kẻ có quyền có thể, vượt trội hơn nhiều người.

Mà phú thương trên tờ báo, chính là Tiêu Luyện Mặc, dựa vào buôn lậu ma túy mà trở nên giàu có nhanh chóng.

Mười ngày trước, Tiêu Luyện Mặc vẫn là một người có thể hô mưa gọi gió, chỉ một cái giậm chân cũng khiến cả thành phố run rẩy.

Nhưng bất thành linh, hấn gặp phải vận xui, buôn bán, của cải, địa bàn, nhanh chóng bị phá hoại hoặc ngầm chiếm đoạt, ba trợ thủ đắc lực mà hấn tín nhiệm nhất, nếu không phải phản bội, thì là mất tích, mang theo sổ sách quan trọng nhất của hấn, còn có vô số chứng từ hợp đồng.

Mẫu Đơn nhìn tờ báo. Phát hiện ngay cả phía chính phủ cũng đã bắt đầu có ý định điều tra chuyện buôn lậu ma túy, cùng hoạt động giết người của hấn.

Ở trong nội thành Thượng Hải, sức mạnh của chính phủ, hoàn toàn không thể ngăn cản phạm tội, vì kiếm được món lãi kếp sù, biện pháp hối lộ quan viên thành phố là hữu hiệu nhất. Nhưng bọn quan chức này, sẽ đột nhiên trở mặt, nếu như không có ích lợi lớn hơn nữa dụ dỗ. Hoặc là bị uy hiếp ép buộc.....

Mà tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra nhanh chóng trong mười ngày ngắn ngủi, nàng tận mắt thấy Tiêu Luyện Mặc thực sự đã sụp đổ, đã thất bại

Theo nguồn tin của báo chí, vẫn còn chút dấu vết để lại có thể tìm ra, việc kinh doanh và địa bàn của Tiêu Luyện Mặc, nhiều khả năng là do Hắc gia tiếp nhận, Hắc Trọng Minh là người thu lợi lớn nhất trong chuyện này.

Bố cục khổng lồ như thế, nhất định phải hao phí rất nhiều thời gian, cẩn thận an bài đợi thời cơ thích hợp, có thể đánh đối thủ ngã xuống đất chỉ trong một đòn. Hắc Trọng Minh đã dùng rất nhiều thời gian, để bày ra thiên la địa võng, nên mới có thể trong vòng mười ngày, đã đánh đổ Tiêu Luyện Mặc.

Mẫu Đơn đặt tờ báo xuống, đi trở về phòng trẻ con.

Đứa bé trắng trẻo mập mạp đã tỉnh, đang hươ tay múa chân, con mắt đen đảo đảo. Khi nàng ôm lấy nó, cặp mắt đen bóng kia, liền chuyển chú nhìn nàng, chiếc miệng nho nhỏ tỏa ra mùi sữa thơm mát, đang thì thầm cũng không biết đang nói gì.

Trước khi dùng bữa sáng, Mẫu Đơn đã cho đứa nhỏ ăn trước, nhưng nàng không nhin được lại muốn đến nhìn nó, ôm nó một cái, dùng mặt nhẹ nhàng ma xát khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của nó.

Chỉ khi nhìn thấy con trai, trong lòng nàng mới có thể cảm thấy bình tĩnh.

Nàng không chỉ một lần ôm nó nhẹ giọng giải thích, thì thảo nói với nó, nàng may mắn biết bao nhiêu, mới có thể sinh ra nó, có thể ôm nó.

“Mẫu Đơn tiểu thư.” Người hầu đi vào trong phòng, cung kính nói:

“Có khách tới thăm, bây giờ đang ở trong phòng khách.”

“Khách?”

“Là phu nhân Kim Ngọc Tú.” Mẫu Đơn đang vỗ vỗ tay đứa nhỏ đột nhiên dừng lại, nàng nằm mơ cũng không có nghĩ tới, phu nhân lại có thể đến Hắc gia. Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao?

Nàng ôm con trai. Suy tư đi về phía cửa, nhưng mới đi vài bước, liền dừng chân lại. Nàng cúi đầu, có chút đắm chiều nhìn đứa trẻ trong lồng ngực, khuôn mặt mũm mĩm kia, đang ngậm ngón tay trong miệng, cắn mút chơi đùa.

Cần nhắc trong chốc lát, Mẫu Đơn xoay người, đi đến bên giường trẻ con, nhẹ nhàng thả con trai lại trên chiếc giường nhỏ ấm áp thoải mái.

Dường như đây là cảm xúc bản năng khó có thể nói rõ, nàng phát hiện bản than, rõ ràng không muốn để phu nhân nhìn thấy đứa nhỏ này. Sau khi xác định đứa nhỏ nằm trong giường, cũng không có khóc lóc phản đối, nàng mới rời khỏi phòng trẻ con, đi về hướng phòng khách.

Trong phòng khách to như vậy, chỉ có một thân ảnh nhỏ xinh yếu ớt.

“Phu nhân.” Mẫu Đơn kinh ngạc gọi , không thể tin được, bên cạnh Kim Ngọc Tú lại không có đến nửa người làm bạn. Theo như nàng nhớ thì phu nhân chưa từng ra ngoài mà không có người đi theo bảo vệ.

Người phụ nữ đã quen được chiều chuộng kia, nhìn thấy nàng, mới lộ ra nụ cười tươi . Nụ cười đó có chút bất đồng so với quá khứ, không hề khoan khai vui vẻ như trước, ngược lại có chút bối rối.

“Thanh Phong, cuối cùng cô cũng đến.” Kim Ngọc Tú nhẹ giọng nói, vươn hai tay trắng nõn như ngọc, trong hai tròng mắt trong suốt, ẩn chứa bất lực dày đặc.

“Phu nhân, bà làm sao vậy?” Nàng kinh ngạc phát hiện, đôi tay nhỏ bé kia, chẳng những lạnh như băng, mà còn khê run rẩy.

“Bà bị bệnh sao?” Là cảm lạnh sao?

“Tôi không sao.” Kim Ngọc Tú lắc đầu, miễn cưỡng cười trừ.

“Đúng rồi, đứa nhỏ đâu? Sao không ôm đến cho tôi nhìn chút?”

Ánh mắt Mẫu Đơn không tự chủ được lảng tránh.

“Nó đang ngủ.” Lần thứ hai nàng nói dối với phu nhân.

“Thật đáng tiếc.” Kim Ngọc Tú nhẹ giọng nói, giọng điệu có chút run rẩy, một giọt nước mắt trong suốt, từ trong hốc mắt rơi xuống.

Giọt nước mắt kia, rơi xuống trên tay Mẫu Đơn.

“Phu nhân?” Nàng không biết làm sao, trơ mắt nhìn hết giọt nước mắt này đến giọt nước mắt khác, như là chuỗi trân châu bị đứt, lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Đôi môi Kim Ngọc Tú khê run rẩy, qua một hồi lâu, mới phát ra âm thanh bối rối mỏng manh.

“Tiêu Luyện Mặc bị giết!” Nàng run rẩy, thân mình mềm nhũn.

Mẫu Đơn vội vàng đỡ lấy nàng.

“Tiêu Luyện Mặc ? Không phải hấn mất tích sao?”

“Không, Tiêu Luyện Mặc không phải mất tích.” Tiếng nói của Kim Ngọc Tú tràn ngập sợ hãi.

“Hắc Báo đã tự tay chặt đứt chân tay của hấn, cho tới khi hấn tắt thở, mới ném xuống sông Hoàng Phố.”

Hắc Trọng Minh giết Tiêu Luyện Mặc sao?

Tin tức trên tờ báo, nhanh chóng hiện lên trong đầu của nàng.

Hắc Trọng Minh chính là người thu được nhiều lợi ích nhất trong vụ việc lần này.

“Hắc Báo đã nuốt trọn tất cả mọi thứ của Tiêu Luyện Mặc, lại còn muốn giết hấn.” Kim Ngọc Tú sợ hãi nói nhỏ, trên mặt tràn ngập nước mắt tuyệt vọng.

“Tôi vẫn nghĩ, hấn không giống Tiêu Luyện Mặc, sẽ không dễ tiện đáng giận như vậy, nhưng sự thật chứng minh, hấn so với Tiêu Luyện Mặc còn đáng sợ hơn.

Bước tiếp theo, hấn sẽ đối phó anh Thành của tôi.”

Những lời này, như là một tia chớp, xé rách cuộc sống vừa mới trở nên yên tĩnh của Mẫu Đơn. Mặt nàng trắng bệch, chỉ cảm thấy sàn nhà dưới chân, đột nhiên trống rỗng.

“Không, hấn sẽ không.”

“Hấn sẽ làm!” Kim Ngọc Tú nói nhỏ.

“Kim gia là con mồi cuối cùng của hấn, hấn sẽ giết anh Thành của tôi, giống như đã giết chết Tiêu Luyện Mặc vậy. Tôi cũng không sợ chết, nhưng tôi tuyệt đối không thể để hấn làm tổn thương anh Thành.” Đột nhiên trong lúc đó, Mẫu Đơn đã biết, mục đích phu nhân đến Hắc gia?

Toàn thân nàng rét run, dường như muốn xoay người bỏ chạy, nhưng bàn tay nhỏ bé của phu nhân, nhanh chóng nắm lại, khiến nàng ngay cả muốn bước cũng không thể động đậy.

“Giết hấn.”

Nàng trừng mắt nhìn phu nhân, cả người lạnh run.

Kim Ngọc Tú ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn nàng, dùng tiếng nói ngọt ngào yếu đuối kia, nói ra một câu đủ để làm chấn động cả Thượng Hải.

“Xin cô hãy giết Hắc Báo.” Thế giới như muốn nổ tung.

Mẫu Đơn run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không có chút máu nào. Nàng muốn bịt lỗ tai lại, nhưng đã quá muộn, nàng đã nghe thấy từng từ phu nhân nói.

Phu nhân muốn nàng giết Hắc Báo, giết cha của con trai nàng.

“Không.” Nàng hoảng sợ nói nhỏ, như là bị bỏng, giãy ra khỏi bàn tay nhỏ bé kia.

“Tôi. Tôi không làm được.”

Nhưng tiếng khóc nhu nhược kia, còn tiếng nói trong nước mắt bất lực kia, thoát nhìn là không có hình dạng, nhưng lại giống như đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ, trói buộc nàng chặt chẽ, không chịu buông tha nàng.

“Không, chuyện này chỉ có cô mới làm được, chúng tôi bây giờ chỉ có thể dựa vào cô.” Nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng phải bảo vệ anh Thành.” Nhớ tới đang Giang Thành ở trên giường bệnh, lòng Mẫu Đơn rối bời, đó là người đàn ông mà nàng đã từng thề, cả đời nguyện trung thành. Nhưng nhớ tới Hắc Trọng Minh, lòng của nàng lại càng hỗn loạn.

Hắn là cha của con trai nàng, quan trọng hơn là, nàng đối với hắn đã Đã Lòng ngực Mẫu Đơn, như là bị xé rách rất đau đớn, nàng không thể nhúc nhích, không thể mở miệng, trở mặt nhìn sắc mặt thê lương của Kim Ngọc Tú, sau đó nàng thấy phu nhân quỳ xuống.

“Thanh Phong, coi như là tôi xin cô!” Chiếc váy thêu phủ trên mặt đất, lay dính cả giọt nước mắt trong suốt.

Mẫu Đơn tuyệt vọng nhìn Kim Ngọc Tú quỳ trên mặt đất trước mắt, giống như con vật nhỏ bé bị buộc vào một góc, bởi vì sợ hãi và khiếp sợ, nên không thể nhúc nhích.

Làm sao bây giờ?

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng nên lựa chọn trung thành. Hay là phản bội?

Con dao nhỏ trong tay kia, sắc bén sáng ngời.

Ánh sáng bạc trên bề mặt của nó chiếu rọi vào khuôn mặt tái nhợt của Mẫu Đơn.

Giết hắn.

Nàng gắt gao nhắm mắt lại. Nhưng tiếng nói của phu nhân, lại vẫn vang lên ở bên tai của nàng, bất kể nàng trốn tránh như thế nào, cũng không gạt đi được.

Giết Hắc Báo.

Toàn thân nàng run rẩy, giống như lại thấy, khuôn mặt đầy nước mắt của phu nhân, một giọt chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp mềm mại kia.

Phu nhân rơi lệ, đưa con dao nhỏ này cho nàng, đôi tay nhỏ xinh kia, vừa trắng vừa mềm, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo. Cái lạnh từ lòng bàn tay của phu nhân truyền đến con dao, cũng làm đông lạnh trái tim Mẫu Đơn, khi nàng chạm vào nó, nàng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Từ trước tới giờ Mẫu Đơn không hề biết một con dao nhỏ lại nặng như vậy.

Nàng mở to mắt một lần nữa, nhìn vào tấm gương trên bàn trang điểm, nhìn thấy ánh mắt chặt vật thống khổ của nàng. Nhiệm vụ phu nhân giao cho nàng, lúc nào cũng luôn luôn gian khổ như thế, hơn nữa càng lúc càng khó khăn.

Mới đầu, phu nhân muốn nàng hy sinh thân mình, ở bên cạnh bảo vệ Hắc Trọng Minh, nàng cắn răng hi sinh tất cả trong sạch của mình. Sau đó, phu nhân muốn nàng ở lại Hắc gia, không được rời đi. Nàng

chẳng những bị giam lỏng, bị thương tổn, bị hấp dẫn, còn từng trúng đạn, từng sinh khó, từng thống khổ giấy dựa, kháng lệnh không mang con nàng đi

Tất cả, đều là vì lòng trung thành mà nàng chấp nhận trả giá.

Nhưng bây giờ, sau khi nàng sinh ra đứa con của Hắc Trọng Minh, phu nhân lại muốn nàng tự tay giết Hắc Trọng Minh, nói với nàng chỉ có giết Hắc Báo, Kim gia mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Đây cũng là nhiệm vụ.

Nhưng, trong cuộc đời nàng, đây là nhiệm vụ khó khăn nhất.

Mẫu Đơn nắm chặt con dao, ngay cả khi kẻ cầm dao giết người là nàng, nàng vẫn cảm thấy tâm như bị dao cứa, như bị con dao kia cắm một nhát thật sâu vào tim của nàng.

Cốc cốc, tiếng đập cửa vang lên, cả người nàng chấn động, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, con dao vốn cầm trong tay kia, bởi vì rung động, suýt nữa rơi trên mặt đất. Nàng nhanh chóng cầm lấy con dao, giấu dưới gối nằm, quay đầu lại nói.

“Vào đi.” Một người hầu đẩy ra cửa phòng ra, cung kính đứng ở cạnh cửa, cúi người mở miệng.

“Tiểu thư Mẫu Đơn, tiên sinh đã về. Mời cô đến nhà ăn dùng bữa.”

Hắn đã trở lại?

Nhanh như vậy!

Nàng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện, trong khi nàng bàng hoàng cầm con dao, mặt trời đã xuống núi, bên ngoài đã bị bao phủ bởi bóng đêm dày đặc.

Nhanh quá. Nàng còn chưa chuẩn bị tốt. Người hầu thấy nàng nhìn ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn ngẩn, chỉ có thể lên tiếng lần nữa.

“Tiểu thư Mẫu Đơn?” Tiếng gọi khẽ kia, tuy mềm nhẹ, nhưng vẫn khiến nàng sợ hãi hoảng hốt như cũ, vội vàng quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp, tràn đầy cảnh giác cùng một bụng quyết tâm

“Chuyện gì? .”

“À, tiên sinh đang ở nhà ăn chờ cô.”

“Đã biết.” Nàng nuốt xuống bối rối, cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Tôi sẽ xuống bây giờ.” Người hầu gật đầu, cho dù phát hiện tình trạng khác thường của nàng, nhưng cũng làm bộ không thấy. Người hầu cúi đầu, lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng, chỉ còn lại có Mẫu Đơn, lặng lẽ nắm chặt hai tay.

Vì sao, Hắc Trọng Minh lại về nhanh như vậy? Bình thường, để đêm khuya hắn mới về, vì sao hôm nay, hắn về sớm như vậy?

Trong ngực đau ê ẩm.

Mẫu Đơn không tự giác vươn tay, dùng sức ngăn chặn trái tim quặn đau của mình, nhưng cho dù như thế nào, cũng không thể ngăn chặn cơn đau kia.

Giết hắn.

Tiếng nói lạnh lẽo của Phu nhân lại vang lên.

Coi như tôi xin cô.

Cổ họng của nàng phát ra một tiếng rên nhưng nhanh chóng bị chặn lại.

Nàng biết rõ cái mạng của nàng là do chủ nhân cứu về, nàng thiếu Giang Thành một mạng. Đây là chuyện thật, nàng từng thề trung thành với ông: nàng từng thề phải báo đáp ân tình của ông. Mẫu Đơn run rẩy đứng dậy, lấy lược chải lại đầu tóc.

Nàng nhìn khuôn mặt người phụ nữ không có chút máu nào trong gương, thấy một giọt nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt người con gái kia, lăn xuống hai má, không tiếng động rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu lên. Lau nước mắt trên mặt, sau đó nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, kiềm chế đau lòng, cố gắng lấy lại dũng khí, rồi sau đó xoay người ra khỏi phòng, đi về phía nhà ăn.

Dưới ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn thủy tinh, những đóa hồng nhung thật to, thật rực rỡ, kiều diễm nở rộ, được cắm trong bình đặt giữa bàn ăn.

Bàn gỗ thô dày được phủ bởi tấm khăn trải bàn bằng cotton màu trắng, trên bàn đặt sẵn chén đĩa và dao nĩa.

Khi Mẫu Đơn đi vào nhà ăn, liền thấy Hắc Trọng Minh đang đứng ở bên cạnh bàn ăn.

Hắn cúi đầu nhìn những đóa hoa hồng vừa mới cắt trong vườn vào, vươn tay ra, dùng ngón cái và ngón giữa kẹp lấy một đóa hoa, đưa lên mũi ngửi.

Chiếc cravat trên cổ hắn đã hơi lệch đi một chút, áo vest được tùy tiện treo ở trên ghế, hai tay áo được cuộn lên đến gần khuỷu tay.

Lúc này hắn đang cúi mặt, dáng vẻ thoải mái ngửi hương hoa ngọt ngào kia, giống như một người làm vườn bình thường, sáng sớm đang hưởng thụ thành quả lao động do chính mình vất vả tạo ra, chứ không phải là một người đàn ông lãnh khốc vô tình, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn hủy diệt kẻ thù, còn tự tay giết chết người đàn ông thua cuộc.

Mẫu Đơn nhìn nửa bên mặt anh tuấn ngăm đen kia, trong lòng quặn thắt đau đớn.

Sau đó, dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, Hắc Trọng Minh bỗng dưng ngẩng đầu lên, nhìn về phía nàng đang đứng ở cửa nhà ăn.

Trong khoảnh khắc khi thấy nàng, khóe miệng hắn hơi hơi nhếch lên, sau đó vươn tay về hướng nàng.

Cặp mắt đen mọi khi luôn âm u, nhưng bây giờ lại mang theo tình cảm mà nàng không thể thừa nhận.

Cổ họng Mẫu Đơn thắt chặt, trong nháy mắt này nàng dường như nghĩ muốn xoay người rời đi. Nàng không muốn chạm mặt hắn, không muốn đến gần hắn, nhưng nàng không thể làm như vậy, sự phản kháng của nàng, chỉ càng làm cho hắn bất mãn và căm tức.

Hay là, nàng nên làm như vậy, chọc giận hắn, phản kháng hắn, sau đó có lẽ hắn nhất định sẽ bỏ đi, nàng cũng không cần..... Trong nháy mắt, ý tưởng này liền hiện lên trong đầu nàng.

Không, nàng không thể làm như vậy!

Nàng không thể.....Không thể dao động..... Đôi tay lạnh như băng siết chặt lại thành nắm đấm. Mẫu Đơn cố gắng kiềm nén nước mắt vừa muốn dâng lên trong hốc mắt. Nàng hít một hơi thật sâu, mới bắt buộc bản thân đi lên phía trước, đặt tay vào trong tay hắn.

Bàn tay to, dày rộng kia, ấm áp đến không ngờ.

Hắc Trọng Minh đưa cành hoa hồng cho nàng, trên thân hoa vẫn còn gai, nàng cẩn thận tiếp nhận, tầm mắt chăm chú nhìn vào những chiếc gai màu xanh bén nhọn kia.

Hắn không giống như những người giàu sang bình thường, lúc nào cũng dặn dò người hầu loại bỏ những gai nhọn trên thân cây, hắn nói muốn giữ lại bộ dáng vốn có của hoa hồng, cho nên mũi nhọn của những chiếc gai vẫn che kín trên thân cành hồng.

“Anh thích hình dáng lúc ban đầu của nó.” Hắn chậm rãi nói, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười như có như không. “Đó cũng chính là cách thức chúng nó bảo vệ chính mình.”

Mẫu Đơn không thể tìm thấy lời nào để có thể đáp lại hắn, cổ họng của nàng giống như bị thứ bén nhọn gì đó đâm vào. Bởi vậy, nàng vẫn cúi đầu nhìn đóa hoa hoa đỏ tươi kia.

Mùi hương hoa hồng thanh nhiên bay vào trong chóp mũi nàng, nhưng mùi hương thanh nhã này cũng không thể xoa dịu sự khẩn trương hồi hộp, cùng với đau lòng trong tim nàng.

Hắc Trọng Minh đi về phía trước, lịch sự kéo ghế ra cho nàng, sau đó ngồi vào vị trí của mình.

Sau khi hai người đều ngồi xuống, lão Trương quản gia mới ra lệnh cho người hầu lần lượt bưng từng món ăn lên. Đêm nay, đặt trên bàn là những món ăn mang phong cách Pháp, mỗi một món ăn, từ món chính cho đến món tráng miệng đều là những món cao cấp, được bố trí giống như một bức tranh.

Mùi vị thức ăn rất ngon, nhưng nàng lại không hề có khẩu vị.

Nàng cúi đầu, dùng chiếc nĩa trong tay chọc chọc đĩa thức ăn

Dạ dày của nàng co rút nhanh, cho dù thức ăn có ngon miệng đến thế nào thì nàng cũng nuốt không trôi.

Ở đầu bàn đằng kia, truyền đến tiếng nói trầm thấp.

“Chiều nay Kim Ngọc Tú đã tới đây à?” Thức ăn trong đĩa đột nhiên đông lạnh lại. Mẫu Đơn hơi hơi cứng đờ, ngẩng đầu cảnh giác, liếc mắt nhìn Hắc Trọng Minh một cái.

Về mặt hân tự nhiên, đang dùng động tác tạo nhã cắt miếng bò bít tết, làm như điều hân vừa hỏi, chỉ là hôm nay thời tiết có đẹp không?

Mẫu Đơn hít thở thật sâu, chỉ có thể gật đầu, rồi sau đó mới lên tiếng trả lời.

“Vâng.”

“Bà ta tới làm gì?” Hân hỏi lại.

Nàng nắm chặt cái nĩa bạc, kiềm nén không cho giọng nói của mình run run.

“Tới thăm em.”

Hắc Trọng Minh ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn nàng qua khoảng cách giữa chiếc bàn ăn.

Hân đưa một miếng thịt bò lên miệng, thông thả nhai kỹ, sau khi nuốt vào, mới tiếp tục mở miệng.

“Bà ta không phải đặc biệt tới đây để nói với em chuyện của Tiêu Luyện Mặc chứ?”

“Phu nhân có nói một ít.” Mẫu Đơn cố ý đáp thật nhẹ nhàng bang quơ, nhưng đầu ngón tay cầm chiếc nĩa bạc lại bắt đầu trở nên trắng vì dùng sức quá nhiều.

“Vậy à?” Hân nhíu chặt đôi mày rậm.

Nàng nên tận dụng cơ hội để bỏ qua đề tài này, nhưng nàng lại không thể không hỏi ra những nghi vấn trong lòng, cứ như vậy thốt ra: “Tại sao anh lại giết Tiêu Luyện Mặc?”

Hắc Trọng Minh nhìn nàng, sắc mặt không thay đổi, không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận lời lên án của nàng. Hân cứ nhìn nàng một lúc, sau đó bưng ly rượu vang lên, uống một ngụm.

“Kim Ngọc Tú nói vậy sao?” Hân không có phủ nhận.

Trong khoảnh khắc ấy, Mẫu Đơn cảm thấy tuyệt vọng.

Vốn dĩ nàng còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, vọng tưởng tất cả những chuyện này chỉ là hiểu lầm, hân không thật sự giết chết Tiêu Luyện Mặc, lòng dạ hân không có độc ác như vậy, không có lãnh khốc vô tình như vậy.....Thế nhưng, hân lại không phủ nhận.

Nhìn người đàn ông trước mắt, Mẫu Đơn chỉ có thể gật đầu, cố gắng ép ra một tiếng trả lời suy yếu.

“Vâng.”

Dường như khóe môi của Hắc Trọng Minh nhếch lên một nụ cười châm biếm, hân không có tiếp tục hỏi, mà lại cầm lấy dao nĩa, hưởng thụ bữa tối của hân.

Mẫu Đơn vẫn không thể nuốt trôi được thức ăn. Vì thực tế, dạ dày của nàng giống như bị một tảng đá đè nặng, khiến nàng khó chịu đến nỗi muốn phun ra.

Chỉ một bữa cơm mà kéo dài giống như vĩnh hằng.

17. Chương 17

Chương 17

Sau khi dùng xong bữa tối, Hắc Trọng Minh đến phòng trẻ con. Hắc không hề giấu diếm sự quan tâm của mình đối với con trai, cho dù là bận nhiều việc thế nào, đi làm về trễ thế nào, chỉ cần về đến nhà thì hắc nhất định cũng đi nhìn xem đứa nhỏ ra sao.

Lúc trước Mẫu Đơn cũng ở đây, nhìn hắc ôm con, khi thì khe khẽ dỗ dành, khi thì nhẹ nhàng vỗ về, có khi hắc thậm chí kiên trì ở lại, đứng ở một bên nhìn nàng cho con bú.

Nhưng mà đêm nay, nàng lại tránh né rất xa, nàng không dám lại gần để nhìn bộ dáng của Hắc Trọng Minh khi ở chung với đứa nhỏ, chỉ sợ cảnh tượng trước mắt này, sẽ làm suy yếu lòng quyết tâm mang theo thống khổ mà nàng đã quyết định, nàng đã sớm leo lên nằm trên chiếc giường mềm mại.

Mãi đến lúc nửa đêm, nàng mới nghe được âm thanh Hắc Trọng Minh vào cửa.

Hắc vẫn như ngày thường, cởi quần áo, sau khi tắm rửa, rửa mặt chải đầu xong, mới từ trong bóng đêm đi đến phía chiếc giường nàng đang nằm.

Nàng không để ý đến hắc, mà hắc cũng duy trì sự im lặng, không có truy hỏi, không có thăm dò, cũng không có bắt buộc nàng mở miệng. Ở trong bóng đêm, hai người đưa lưng về phía nhau, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trên thân thể hai người.

Hơi thở của Hắc Trọng Minh nhanh chóng rơi vào tình trạng ổn định.

Mà Mẫu Đơn nằm ở một bên, từ đầu đến cuối không hề chớp mắt, nàng có thể cảm nhận được hơi nóng ấm áp tỏa ra từ thân hình cường tráng của người đàn ông đang nằm bên cạnh, còn có con dao nhỏ sắc lạnh ở dưới cái gối nằm của nàng.

Một giờ trôi qua, rồi hai giờ trôi qua.

Nàng tính toán hô hấp của hắc, cảm giác được hắc đã thả lỏng, nhịp tim đập cũng đều hơn.

Đêm.....Rất sâu.

Bên trong u ám, ngoại trừ hô hấp của bọn họ, thì không có âm thanh dư thừa nào khác.

Mẫu Đơn im hơi lặng tiếng chậm rãi luồn tay vào dưới cái gối mềm, nắm lấy con dao nhỏ cứng rắn kia. Nàng trở mình, từ từ ngồi dậy, ngồi xổm ở bên người hắc.

Người đàn ông trên giường đang ngủ say, không có bất kỳ động tĩnh gì, hắc vẫn duy trì hơi thở sâu và đều đặn như trước. Ánh sáng nhàn nhạt từ mặt trăng, hơi hơi chiếu sáng khuôn mặt tuần tú của hắc.

Tim của nàng đập một cách dữ dội. Tiếng tim đập kịch liệt như thế, va chạm vào lồng ngực của nàng, mãi cho đến khi cả vùng ngực của nàng đều đau thắt.

Giết hắc.

Giọng nói đau khổ cầu xin của phu nhân vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

Thanh Phong, tôi cầu xin cô.

Nàng phải giết người đàn ông này, nếu không hắc nhất định sẽ hủy hoại Kim gia.

Chủ tử bị hủy thì tất cả cũng bị hủy. Nàng làm như vậy không có sai, hắc là một tên ác ma vô tình tàn khốc, trên tay hắc dính đầy máu tươi, hoàn toàn không thua gì Tiêu Luyện Mặc.

Chỉ cần đâm một dao xuống, cắt đứt động mạch cổ của hắc.

Nó sẽ làm cho hắc mất rất nhiều máu, sẽ nhanh chóng chết đi. Hắc sẽ không thống khổ thật lâu.

Mẫu Đơn hít một hơi thật sâu, gơ dao lên.

Nhưng mà, tay của nàng lại run rẩy. Từng hình ảnh trong khoảng thời gian ngắn ở chung với Hắc Trọng Minh, cứ lần lượt như ánh chớp xẹt qua trong óc của nàng.

Hắn cười nhạo nàng, hắn khiêu vũ cùng nàng ở phòng nhảy, cùng nhau đối kháng, xoay tròn. Hắn ôm lấy nàng đang trúng đạn, chạy xuyên qua cả khu vực nội thành. Hắn ở trong đêm đen, nâng nàng đang té xỉu trên mặt đất, ôm trở về giường, bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng bao phủ lên trái tim của nàng. Lúc nàng bị thương, hắn đã tắm rửa cho nàng, làm nước dấm ấm ướt ống tay áo của hắn, hắn còn cố ý hấp dẫn nàng. Hắn ở trong bệnh viện, ôm nàng rống giận, ép nàng không được buông xuôi.....Hắn cao ngạo, hắn dã man, hắn cuồng vọng, tất cả đều được cất chứa cẩn thận trong lòng của nàng. Mà hắn dịu dàng, hắn thống khổ, hắn phần nộ cũng lại lưu giữ không ít.

Em hận anh như vậy sao? Hận anh như vậy sao?

Anh không phải ông ta, em cũng không phải mẹ của anh.....Anh vĩnh viễn , vĩnh viễn, cũng sẽ không giống ông ta.....Em là người nhất gan! Con mẹ nó, tỉnh lại cho anh! Tỉnh lại đối mặt với anh, em cố gắng chống đỡ một chút, có nghe hay không? Đừng buông xuôi, em không được bỏ cuộc!

Mẫu Đơn.....

Hắn gọi nàng, tiếng khàn khàn êm dịu, quanh quẩn khẽ vang lên trong đầu nàng.

Tim, đau quá, đau quá, đau đến mức nàng không thể thở được.

Không thể mềm lòng, không thể mềm lòng, không thể mềm lòng, không thể mềm lòng, không thể mềm lòng!

Nàng không thể mềm lòng với hắn!

Cuối cùng, nàng cắn chặt răng hạ quyết tâm, ở dưới ánh trăng, vung con dao lên!

Nhưng trong nháy mắt, khi lưỡi dao sắc bén kia chỉ còn cách cổ của hắn không đến nửa tấc thì nàng lại vẫn dừng tay lại. Trong đêm tối, lưỡi dao dưới ánh trăng phản chiếu ra tia sáng.

Nước mắt nóng bỏng chảy xuống hai gò má mím màng của nàng.

Mẫu Đơn nhìn Hắc Trọng Minh đang nằm trên giường, tay phải gắt gao siết chặt con dao, hít thở từng ngụm từng ngụm, nhưng không có cách nào ngăn lệ nóng tràn mi, rơi xuống hai gò má.

Tay nàng run rẩy, thân thể của nàng run rẩy, lòng của nàng cũng tương tự, đang run rẩy.

Khuôn mặt tuấn mỹ kia, dần dần trở nên mơ hồ ở trước mắt của nàng.

Thanh Phong, tôi cầu xin cô.....Chỉ cần một dao!

Một dao thôi!

Vì sao nàng làm không được?

Nàng phải giết hắn, nàng nhất định phải giết hắn. Nhưng nước mắt lại không nghe lời nàng, từng giọt từng giọt cứ không ngừng rơi xuống.

Đau đớn xoắn lấy trái tim và phế quản của nàng, lấp đầy miệng của nàng, cảm giác quá mức chua xót làm cho nàng suýt chút nữa sẽ bật ra tiếng khóc nức nở. Trong lúc hai mắt đắm lệ mơ hồ, nàng dùng tay bịt chặt môi, tuy rằng làm vậy có thể ngăn chặn được tiếng nấc nghẹn ngào, nhưng lại không giảm được cảm giác đau lòng.

Bình tĩnh! Tĩnh táo lại!

Nàng run run nhắm hai mắt lại, với ý định trấn tĩnh bản thân, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi như vũ đê, hoàn toàn không thể ngừng lại.

“Nếu muốn giết người, động tác của em, nhất định phải nhanh hơn một chút.” Mẫu Đơn kinh ngạc không thôi, vội vàng mở mắt ra, mới phát hiện không biết từ khi nào thì Hắc Trọng Minh đã tỉnh lại. Cặp mắt đen u tối kia đang nhìn chăm chú vào nàng.

Có lẽ, hắn hoàn toàn không ngủ.

Người đàn ông này, đã sớm biết rõ tất cả.

Mẫu Đơn đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Hắn đã sớm biết phu nhân đến tìm nàng là muốn cầu xin nàng làm chuyện gì.

Thế nhưng, hắn vẫn trở lại, thậm chí đi vào phòng và cùng nàng ngủ chung trên một chiếc giường, lẳng lặng chờ nàng ra tay.

Lúc nàng bối rối nhìn chăm chú xuống phía dưới thì Hắc Trọng Minh ngồi dậy.

“Không được cử động!” Nàng có ý định ngăn cản hắn, nhưng sự yếu đuối, nghẹn ngào cùng với làn nước mắt rơi như mưa đã làm cho lời cảnh cáo của nàng hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

Nàng chỉ có thể bối rối, rơi lệ đầy mặt, nhìn Hắc Trọng Minh đứng dậy. Con dao trong tay nàng, vẫn đang dán trên cổ hắn, nhưng nàng lại không thể xuống tay, thậm chí khi hắn đứng dậy, nàng lo sợ sẽ cắt trúng hắn, ngược lại thuận thế nương tay theo hắn, để cho hắn tùy ý ngồi dậy.

“Em muốn giết người, thì phải ra tay nhanh chóng, chính xác và tàn nhẫn.” Hắn ở trong bóng đêm, bình tĩnh nhìn nàng, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng nếu, người em muốn giết là anh, em chỉ cần mở miệng, là được.” Hắn nâng tay lên.

“Dừng tay!” Hắn không có dừng tay. Có điều, hắn vươn tay, không phải để cầm lấy con dao đang nằm trong bàn tay run rẩy của nàng, mà ngược lại là lướt qua vũ khí trí mạng đó, dịu dàng dùng ngón cái lau đi nước mắt ẩm ướt trên gương mặt nàng.

“Mẫu Đơn. Anh.....” Ngón tay ấm áp mà dịu dàng, cùng với tiếng nói khàn khàn kia, ở trong bóng tối vây quanh nàng, quấn lấy nàng.

Tiếng gọi to của người này, làm cho lòng của nàng nhẹ nhàng run lên.

Nàng run rẩy, một bên có ý định đẩy bàn tay to kia ra, một bên run giọng cãi lại.

“Tôi không phải Mẫu Đơn, tôi là Thanh Phong!”

“Không, em không phải. Em đã không còn là Thanh Phong, vĩnh viễn cũng không thể nào trở về làm Thanh Phong.” Hắc Trọng Minh không chịu buông tay, xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của nàng, khàn giọng tuyên bố:

“Em là Mẫu Đơn, Mẫu Đơn của anh.”

“Tôi không phải!” Nàng phẫn nộ kêu khóc, kích động phủ nhận.

“Không phải, không phải, không phải, không phải.....” Quá nhiều đau khổ thúc ép nàng. Nàng giãy dụa la khóc, tức giận dùng tay trái điên cuồng đánh loạn xạ trên người hắn, hắn cũng không chịu thối lui, chỉ dùng hai tay nâng mặt của nàng lên, vô cùng dịu dàng nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Vậy động thủ đi.” Hắn lau đi nước mắt đang rơi như dê vỡ trên khuôn mặt run run của nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng, dán tại môi nàng, nhẹ giọng nói:

“Giang sơn của anh không thể cho em, nhưng mạng của anh thì có thể.” Bởi vì hắn đột nhiên di động khiến con dao sắc bén cắt vào cổ hắn, làm xuất hiện một vết máu nhợt nhạt. Nhưng hắn không hề quan tâm, vẫn đang nâng mặt của nàng, khàn giọng mở miệng.

“Em muốn, cứ lấy.”

Nhìn vào hai tròng mắt đen láy sáng ngời kia, Mẫu Đơn đau lòng không thôi.

Nàng biết, hắn nói nghiêm túc. Nếu nàng muốn, hắn sẽ giao tính mạng hắn cho nàng, bởi vì khi này hắn hoàn toàn không có ngủ, nhưng lại vẫn nằm ở nơi đó, mặc cho nàng vung dao lên gần cổ hắn.

“Ngăn cản tôi đi!” Nàng hỗn hển, cuồng loạn gào thét: “Anh là một tên điên đáng giận, tại sao không ngăn cản tôi? Tôi muốn giết anh đó! Anh không hiểu sao?”

Hắc Trọng Minh nhìn nàng, bình tĩnh nói lại lần nữa: “Anh nói, nếu em muốn mạng của anh, lúc nào anh cũng có thể cho em.”

“Anh điên rồi, điên rồi.....” Hai mắt nàng đầm lệ mờ mịt, bi thương liên tục mắng, ngược nhìn hắn, tức giận lặp lại:

“Tôi sẽ giết anh, tôi sẽ.....Tôi sẽ.....” Nhưng bất luận là nàng có nói nhiều đến thế nào, thì con dao trong tay vẫn không cắt xuống được.

Trời ạ!

Mẫu Đơn run run.

Nàng biết, bản thân vẫn có thể giết hắn. Chỉ cần nàng dùng sức, dùng con dao cắt vào động mạch cổ của hắn, thì hắn sẽ nhanh chóng tắt thở.

Hắn cũng biết điểm này, nhưng hắn hoàn toàn không ngăn cản nàng, chỉ kiên định nhìn nàng, tràn ngập yêu thương giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nhiều đau đớn như vậy, nhiều dục dằn như vậy, nhiều yêu hận tình cừu như vậy, đều thay phiên quá nhiều, cuộn xoắn lấy lòng Mẫu Đơn.

“Tại sao?” Đôi môi hồng của nàng run run, vừa hoảng mang vừa đau khổ.

“Tại sao? Tại sao anh không ngăn cản tôi?”

Hắc Trọng Minh chăm chú nhìn nàng, ở dưới ánh trăng vuốt ve nước mắt không ngừng rơi của nàng, vuốt ve mi nàng, môi nàng, nhỏ giọng mở miệng:

“Em còn không biết tại sao ư?”

Lòng của nàng bỗng dưng run lên.

Cảm xúc trong mắt hắn, làm cho Mẫu Đơn đặc biệt sợ hãi. Nàng hoảng hốt phát hiện, nàng không muốn biết đáp án. Nàng không dám biết. nàng không thể biết!

Nhưng, Hắc Trọng Minh đã muốn mở miệng.

“Bởi vì em đủ dũng cảm, bởi vì em đủ kiên cường, bởi vì anh cần em ——”

“Không!” Sợ hãi không muốn nghe đáp án cuối cùng, nàng hoảng hốt thối lui, vội vã nghĩ muốn nhảy xuống giường, trước khi nghe thấy đáp án, nàng phải mau mau thoát đi. Thậm chí nàng không quan tâm đến vũ khí trong tay.

Trong lúc hỗn loạn, con dao rơi xuống thảm. Hắc Trọng Minh dường như đã sớm đoán được nàng nhất định sẽ lùi bước, cho nên trước khi nàng kịp hành động đã nhanh như chớp vươn bàn tay ra, nắm lấy cổ tay nàng.

“Buông! Tôi không muốn biết! Buông tay!” Mẫu Đơn tuyệt vọng giãy dụa, tâm hoảng ý loạn muốn rút tay về, nhưng sự kiềm chế của Hắc Trọng Minh rắn chắc không thua gì sắt thép, bất luận nàng giãy dụa như thế nào cũng đều giãy không ra.

Hắn nhìn nàng, kiềm chế sự giãy dụa của nàng, gần từng tiếng:

“Bởi vì anh yêu em.”

Trong nháy mắt, nàng ngừng giãy dụa, chỉ có thể hoảng sợ, kinh ngạc nhìn hắn. Nước mắt lại chảy ra lần nữa. Đây là đáp án mà nàng đã đoán trước.

Nàng đã sớm biết, lại còn vọng tưởng trốn tránh.

“Không, anh không yêu tôi! Anh không yêu!” Nàng khóc và rít gào với hắn, thế nhưng hắn vẫn kiên định kéo nàng trở về giường.

“Buông — Hắc Trọng Minh, anh buông tay.....” Mặc cho nàng dùng sức đánh hay là giãy dụa như thế nào, Hắc Trọng Minh cũng vẫn không buông tay, ngược lại càng ôm chặt nàng, nhẹ giọng lặp lại ở bên tai nàng.

“Anh yêu em.”

“Không!” Nàng không ngừng khóc, không thể chống cự được thông báo trầm thấp kia, chúng từ hai bên tai chui vào ngực nàng, khắc sâu trong lòng nàng.

Đây không phải sự thật.

Hắn không thể yêu nàng, đây là lời nói dối của hắn, là hắn muốn nàng thuần phục hắn, đây chỉ là lời nói dối!

Nàng lặp lại hết lần này đến lần khác, liên tục thuyết phục chính mình, nhưng vết máu trên cô Hắc Trọng Minh dính vào mặt nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự ấm áp của máu tươi.

Hắn rõ ràng đã lấy tính mạng ra làm tiền đặt cược, để cho nàng biết, vì sao hắn biết rõ nàng chuẩn bị muốn giết hắn, mà hắn vẫn đi vào phòng, vẫn leo lên giường, và vẫn ngủ ở bên cạnh thân thể của nàng, thậm chí hắn vẫn ôm nàng vào trong lòng, tiếp cận gần sát vị trí ngực hắn nhất.

“Anh yêu em.” Hắn ôm chặt nàng, giọng nói kiên định

“Hơn nữa, em cũng yêu anh, nếu không, em sẽ không do dự khi xuống tay.”

“Không.....Tôi không yêu anh, tôi không yêu anh.....” Trong vòng ôm ấm áp cường tráng của hắn, Mẫu Đơn khóc không thành tiếng, liên tục phủ nhận, nhưng bức tường à nàng vất vả xây dựng trong lòng, lại sớm bị từng câu từng chữ của hắn dần dần đánh sập.

“Em yêu anh.” Hắn mở miệng, kiên định lặp lại một lần nữa.

“Tôi không yêu anh!” Mẫu Đơn đẩy hắn ra, vung tay đánh hắn.

“Tôi không yêu! Không yêu, không yêu.....” Nàng thậm chí đã tát hắn một cái, điên cuồng đánh dấm vào ngực hắn, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều không lên tiếng, thậm chí cũng không ngăn cản nàng, chỉ là ngồi xổm ở trước mặt nàng, xoa nhẹ gương mặt của nàng, lần nữa mở miệng thúc ép nàng, muốn nàng chính miệng thừa nhận.

“Thừa nhận đi, nói cho anh biết, em yêu anh đi.”

“Tôi hận anh!” Lại thêm một bạt tai khác đập trên mặt hắn.

Hắc Trọng Minh mạnh mẽ vươn tay kéo Mẫu Đơn vào trong lòng, nhiệt liệt ôm hôn nàng, dán trên đôi môi run run của nàng, nói: “Em yêu anh.”

Nàng không thể, cũng không nghĩ sẽ yêu hắn.

Hắc Báo không có tâm.

Mọi người đều nói như vậy, nhưng nàng biết, hắn có.

Hắn chỉ để ột mình nàng nhìn thấy, con người chân chính của hắn được che dấu ở phía sau lớp mặt nạ lạnh lùng. Nàng biết hắn cũng sẽ bị thương, biết hắn thống hận cha hắn đến cỡ nào, biết hắn tức giận mẹ hắn đã vứt bỏ hắn bao nhiêu, biết hắn phần nộ, châm biếm chỉ là vì muốn che dấu thống khổ của bản thân.

Hắn dã man, cuồng vọng, tự cao tự đại, cơ mưu sâu sắc, thế nhưng hắn lại đem tâm của hắn, mạng của hắn, không hề che lấp mà bày ra ở trước mặt nàng.

“Anh yêu em.”

Hắn kiên định lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

“Giang sơn của anh không thể cho em, nhưng mạng của anh thì có thể.”

Cho dù nàng bịt chặt hai tai, nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn không ngăn được từng câu từng chữ từ trong miệng hắn thốt ra.

“Em muốn, cứ lấy.”

Nước mắt của nàng rơi đầy mặt, làm ẩm ướt bả vai của hắn.

Hắc Trọng Minh gắt gao ôm lấy nàng, cơ bắp căng thẳng kiềm nén, khàn gọng thừa nhận: “Anh không thể cho em cuộc sống bình yên hạnh phúc, anh cũng không thể cho em tự do, thứ mà anh có thể cho em, chỉ có mạng của anh, đi theo anh, vĩnh viễn chỉ có vô số lần bị ám sát, cùng với rất nhiều kẻ địch. Nhưng, anh yêu em, em có thể phủ nhận tất cả, nhưng em không thể không biết điều này.”

Lòng của nàng đau quá, đau quá.....

Hắc Trọng Minh lại mở miệng: “Anh biết em yêu anh, thừa nhận đi, anh cần em, cần được nghe em nói ra miệng.”

Mẫu Đơn khóc nức nở, nghẹn ngào, sụp đổ hoàn toàn trong lòng ngực ấm áp cường tráng của hắn, cuối cùng cũng không thể phủ nhận, trái tim của mình đã sớm rơi vào trong tay người đàn ông đã man đáng giận này.

“Nói đi, nói em yêu anh.” Hắn khàn khàn giọng nói, có chút không ổn định, gần như khẩn cầu.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?” Nàng ngồi xổm ở trên giường, đau khổ khóc nức nở:

“Tại sao? Tại sao anh không thể thả tôi?”

Hắn hơi hơi lui về phía sau, vẩn vơ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lau đi nước mắt của nàng, nhìn thẳng tấp vào mắt nàng:

“Bởi vì anh là của em, cũng giống như, em nhất định sẽ là của anh.” Những lời này, giống như lời tuyên thệ.

Nàng nhắm hai mắt lại, khắc sâu khuôn mặt thâm tình của hắn vào trong đầu.

Mỗi lời hắn nói, hoàn toàn tiêu diệt ý tưởng đối kháng hắn trong đầu, trong nội tâm của nàng.

Mẫu Đơn run run, cảm giác được hắn đang tới gần, đến khi dán sát vào môi nàng, hắn mở miệng yêu cầu

“Nói cho anh biết đi.”

Nàng nghẹn ngào, cảm giác được sự ấm áp của hắn, vòng tay ôm ấp của hắn. Trong nháy mắt đó, nàng biết, những gì hắn nói là đúng, nàng đã sớm không còn là Thanh Phong, nàng vĩnh viễn cũng không thể trở về làm Thanh Phong. Nàng đã là Mẫu Đơn của hắn. Mở mắt ra, xuyên qua ánh mắt đầy lệ, nhìn người đàn ông trước mắt mình.

“Em.....” Đôi môi hồng phấn của nàng run rẩy, ấp úng mở miệng thừa nhận.

“Em yêu anh.....”

Trong phút chốc, thân hình cao lớn kia như lủi qua một trận run run, cặp mắt đen của Hắc Trọng Minh như hai ngọn lửa sáng ngời. Hắn mở miệng nói một câu, mà vốn dĩ nàng đã nghĩ cả đời cũng sẽ không thể nào nghe được hắn nói ra câu đó.

“Cám ơn em.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn, đầy ấp tình cảm lại làm cho nước mắt của nàng không ngừng chảy ra.

Bàn tay to thô ráp dùng sức lực nhẹ nhất, từ từ lau đi nước mắt ràn rụa của nàng. Hắn cẩn thận không bỏ sót một giọt lệ nào, kiên nhẫn thay nàng lau đi những giọt lệ ấm áp.

Mẫu Đơn ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua hai mắt đầm lệ, run rẩy chăm chú nhìn hắn.

Nàng không hề hoang mang mê muội, lòng của nàng đã sớm lựa chọn, ngay cả khi sự lựa chọn đó có đau đớn đến nỗi xé rách linh hồn nàng.

Nàng vẫn lựa chọn hắn.

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nhẹ nhàng run run hướng về phía khuôn mặt tuần tú ngăm đen của Hắc Trọng Minh, vuốt nhẹ vết thương trên trán còn lưu lại màu đỏ tươi do lúc nàng công kích hắn, móng tay đã lưu lại, nàng dùng rất nhiều sức khi đánh nên mỗi vết thương trên mặt hắn đều sâu đến mức nhìn thấy máu.

Hắc Trọng Minh cũng không nhúc nhích, mặc cho nàng nhẹ nhàng vuốt ve vết thương mới này.

Đầu ngón tay của nàng dính máu, nàng nhìn vết máu này, có chút không biết phải làm sao, nhưng bản năng trong thân thể lại thúc giục bức bách nàng, thật tự nhiên quỳ xuống trên giường, hai tay ôm lấy mặt hắn, sau đó lại dùng đôi môi run rẩy mềm mại dán lên miệng vết thương của hắn, lấy đầu lưỡi liếm đi từng vết máu trên đó.

Đầu lưỡi ẩm ướt ẩm áp và mềm mại khẽ liếm Hắc Trọng Minh, động tác của nàng rất tự nhiên, giống như một con thú mẹ, dịu dàng liếm bạn tình mà mình yêu mến.

Rồi sau đó, đôi môi nhẹ nhàng run rẩy của nàng dừng lại trên môi hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Mới đầu nụ hôn này thật dịu dàng, nhưng cả hai người bọn họ đều tham lam, muốn càng nhiều hơn nữa, cảm thấy dịu dàng như vậy còn chưa đủ, vì thế Hắc Trọng Minh gầm nhẹ, trong lúc nàng bám chắc vào hắn, hắn cũng dùng sức ôm lấy nàng, làm cho nụ hôn này càng sâu hơn nữa.

Lưỡi của nàng rụt rè, cố gắng tiến vào trong miệng hắn, làm cho thân hình cao lớn kia run rẩy. Khi đầu lưỡi trơn trượt của nàng lướt qua đầu lưỡi thô ráp của hắn, khoái cảm mãnh liệt được sinh ra trong lúc hai đầu lưỡi lưỡi biếng ma sát lẫn nhau, làm cho hai người đồng thời phát ra thanh âm rên rỉ mơ hồ.

Khi hắn đoạt lại quyền khống chế, biến bị động thành chủ động, thuần thực cướp đoạt hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, mãi cho đến lúc nàng thở hổn hển đáp ứng, bàn tay nhỏ bé vội vàng kéo vạt áo hắn ra, ngay ngốc vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hắn.

Nàng không bao giờ.....cần phải kìm nén nữa, không bao giờ.....cần phải nhận khao khát được gần gũi hắn.

Nàng đã thừa nhận.

Nàng yêu hắn.

Nàng muốn hắn.

Cho dù hắn là người đàn ông tà ác cỡ nào, nguy hiểm cỡ nào, thậm chí bây giờ hắn vẫn là kẻ địch của nàng, nhưng nàng hết lần này đến lần khác đều không thể khống chế bản thân, yêu thương hắn sâu sắc. Những chuyện ân hay oán, yêu hay hận, trung thành hay phản bội đều trở nên không còn quan trọng, thế giới của nàng sụp đổ, chỉ còn lại sự tồn tại của hắn.

Dục vọng như lửa đốt, vô tình làm Mẫu Đơn nóng lên. Nàng khẽ khóc, tùy tiện xé rách quần áo trên người hắn, vào lúc này, giờ này, phút này, nàng chỉ thầm nghĩ phóng túng dục vọng, dùng toàn thân để cảm nhận sự tồn tại của hắn.

Hắc Trọng Minh hôn từ cổ của nàng, sau đó chậm rãi trượt xuống phía dưới, dùng đầu lưỡi nóng bỏng, dùng trên cái cổ thon mịn, yết hầu, xương quai xanh của nàng, ra sức liếm mát, mãi cho đến khi trên da thịt trắng nõn đều lưu lại dấu vết của hắn.

Bàn tay to mạnh mẽ, gấp rút xé rách y phục vướng víu trên người nàng, nhanh chóng làm cho cả hai đều trở nên trần trụi. Khi hai thân thể va chạm vào nhau, ma sát lẫn nhau, bọn họ đồng thời phát ra tiếng thở dốc.

Ánh mắt xinh đẹp của Mẫu Đơn khép hờ, thân hình mảnh khảnh ở trong vòng tay hắn cong lên thành hình bán nguyệt, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, hắn nhắm nháp khuôn mặt nàng, cổ nàng, và cả bầu ngực tròn trịa đầy đặn của nàng, chúng bị hắn đưa vào trong miệng, liên tục liếm mát, mãi cho đến khi nụ hoa kiều diễm kia trở nên ướt át và đứng thẳng lên dưới ánh sáng màu vàng.

Nàng chìm đắm trong dục vọng, bởi vì hắn hết lần này đến lần khác không ngừng khiêu khích khiến nàng run rẩy.

Khi Hắc Trọng Minh dừng lại mọi cử chỉ âu yếm nàng, thậm chí khi hắn buông tay ra, nàng khẽ rên lên, mở mắt ra, mê hoặc nhìn hắn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Hắn vẫn ngồi ở đầu giường, dựa lưng vào thành giường, nhìn nàng, khuôn mặt nở ra nụ cười tà ác mê hoặc lòng người, sau đó vươn tay hướng về phía nàng.

“Đến đây.” Hấn nói.

Trong giây phút này, nàng liên hiểu được ý đồ của hấn.

Hai gò má mím màng của Mầu Đơn ửng hồng, còn chân chừ trong chốc lát, rồi run run đi tới bên người hấn. Thân hình hấn ngăm đen rắn chắc, mãnh liệt hấp dẫn nàng, khiến nàng không thể kiềm chế, cúi người nằm trong lòng ngực hấn, dùng thân thể trắng nõn ma sát với thân thể thô ráp của hấn.

Bàn tay to dày rộng nắm lấy bầu ngực đầy đặn của nàng, dùng ngón cái xoa nắn nụ hoa hồng phấn ướt át xinh đẹp kia. Hắc Trọng Minh tựa vào bên tai nàng, khàn giọng nói:

“Ngồi lên người anh.” Lần hoan ái trước, cách đây đã rất lâu, mà tư thế này Mầu Đơn chưa từng thử qua lần nào. Nàng cảm thấy có chút không biết làm sao, nỗ lực ngồi lên vật cứng rắn nóng rực của hấn, điều chỉnh tư thế của mình, hơi quỳ xuống mãi cho đến khi vật nam tính to lớn kia được bao bọc giữa hai chân nàng, cọ xát giữa hai chân mềm mại của nàng và một lần nữa bị hai cánh hoa kia làm cho ẩm ướt.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, có chút không chắc chắn.

Bởi vì hấn quá lớn, quá cứng rắn, cho dù là nàng đã ẩm ướt thì tư thế này vẫn quá mức khó khăn. Nàng cần đôi môi yêu kiều, hai tay trắng nõn đặt trên cơ bụng rắn chắc của hấn, cố gắng đến mức toàn thân đổ bồng, mồ hôi đổ đầm đìa, nhưng lại chỉ có thể đưa một phần nhỏ của hấn vào trong cơ thể mình.

Nàng thở hổn hển, thử lại lần nữa, nhích lên rồi hạ xuống một chút. Cảm giác bị căng ra và lấp đầy làm cho nàng run rẩy không thôi, suýt nữa muốn trượt tay.

Toàn thân Hắc Trọng Minh thắt chặt, vẻ mặt dữ tợn, ở dưới thân thể của nàng phát ra âm thanh gầm gừ như của con thú sắp chết.

Điều này là không thể.

Mầu Đơn thở dài thất bại, phát ra tiếng khóc thút thít bất lực. Nàng không có cách nào, nàng không biết nên làm như thế nào mới có thể tiếp nhận toàn bộ hấn.

“Em không thể.....” Nàng khó chịu vặn vẹo, nhưng động tác này lại gia tăng ma sát giữa hai người.

“Giúp em.....” Hai tròng mắt của nàng đầy ắp nước mắt bất lực.

Ngay cả khi bụng dưới khiến nàng bắt đầu cảm thấy có chút không khỏe, nhưng sau khi thích ứng, nàng lại không tự chủ được mà vặn vẹo thắt lưng mảnh khảnh, ở trên người hấn chậm rãi lên xuống, bầu ngực đầy đặn không ngừng phập phồng tới lui, trông thật mê người. Nàng chủ động dùng chỗ sâu nhất, mềm mại nhất của mình để bao quanh vật nam tính mạnh mẽ cứng rắn của hấn.

Khoái cảm mãnh liệt, thúc giục bức bách nàng, theo bản năng cười trên người hấn, va chạm thật sâu.

Bọn họ đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, nàng vừa nhấp nhô lên xuống khó khăn, vừa chăm chú nhìn xuống thân hình nam tính cường tráng dưới cơ thể mình. Hai tay của hấn nắm chặt ga giường, cơ bắp co thắt rồi rã, biểu hiện trên khuôn mặt tuần tú càng làm cho nàng mê muội sâu sắc.

Vì thế, nàng thử ngồi xuống thật sâu, quả nhiên nghe thấy tiếng rít gào thô ráp của hấn. Lần đầu tiên nàng phát hiện, bản thân có thể khống chế được người đàn ông mạnh mẽ nguy hiểm này, còn có thể làm cho hấn gằm nhẹ, thở dốc.

Nàng nhắm chặt mắt, nụ hoa săn cứng, da thịt ửng đỏ tràn đầy mồ hôi, thân hình nhỏ xinh rong ruổi hỗn loạn trên người hấn, muốn tìm kiếm sự rực rỡ tươi sáng hơn một chút, nhưng dù cố gắng thế nào cũng đều không chạm đến.

Mầu Đơn phát ra tiếng thở dài thất vọng.

Đột nhiên Hắc Trọng Minh cầm lấy hông của nàng, xoay người, đặt nàng ở dưới thân.

Nàng còn chưa kịp thốt ra lời kháng nghị nào, thì thân hình nam tính nặng nề kia đã thân mật ép sát nàng xuống dưới đệm giường.

“Em còn cần phải luyện tập.” Giọng nói của hắn khàn khàn, ảm chứa dày đặc dục vọng. Chỉ với một động tác thẳng lưng, thân hình cường tráng đã tiến vào thật sâu.

Nhịp điệu của hắn không hề dịu dàng, chẳng những thô bạo, hơn nữa còn cuồng loạn, lần lượt tiến vào tấn công nàng, xâm nhập nàng, không ngừng di chuyển trong cơ thể nàng, đến lúc nàng không chịu được nữa, mơ màng la khóc, dùng hai tay bám lấy vai hắn, dùng hai chân quấn quanh thắt lưng hắn, khe khẽ khóc, xin hắn tiến vào xâm nhập càng nhanh càng sâu hơn nữa, mong muốn bổ sung vào khao khát nóng bỏng của nàng.

Nàng yêu sự giày vò suông sã của hắn đến không thể tự kiềm chế.

Nàng yêu người đàn ông này, bởi vì là hắn, nàng mới có thể đem bản thân giao trọn cho hắn.

Nhịp điệu cuồng loạn càng lúc càng dừng mãnh hơn nữa, Hắc Trọng Minh bóp chặt cặp mông xinh xắn của nàng, hết lần này đến lần khác tiến lên, khi nàng yêu kiều thở dốc cũng làm cho hắn phát ra tiếng gầm gừ rõ ràng. Hắn vùi lấp chính mình trong nơi sâu nhất của thân thể nàng, bị sự nóng bỏng của nàng, mềm mại của nàng, gắt gao hút chặt.

Cuối cùng, khi nàng choáng váng mơ màng phát ra tiếng thở dốc rên rỉ, một cú chạy nước rút vừa sâu vừa nhanh tiến lên, đưa nàng lên đến cao trào. Nàng bám chặt Hắc Trọng Minh, cất lên tiếng khóc yêu kiều, cảm giác được vật nam tính cực nóng của hắn cũng chôn vùi thật sâu trong nàng.

Ngoài cửa sổ, nắng đã lên.

Mẫu Đơn còn chưa có mở mắt ra, nhưng vẫn cảm giác được Hắc Trọng Minh đang nhìn nàng.

Đã không thể đếm được đây là lần thứ mấy. Ở chung phòng với hắn không biết đã bao nhiêu ngày, vào lúc sáng sớm nàng thường xuyên cảm giác được ánh mắt của hắn lặng lẽ nhìn chăm chú nàng, như muốn lay nàng tỉnh lại từ trong cơn ngủ mê.

Trước đây, nàng không dám mở mắt ra, lại càng không dám đối diện với tầm mắt của hắn, cho nên nàng luôn nhắm chặt hai mắt giả bộ ngủ, mãi cho đến khi hắn xuống giường rời đi.

Cuối cùng, cho đến hôm nay, nàng có thể mở ra hai mắt, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Vẻ mặt dịu dàng của Hắc Trọng Minh làm cho nàng kinh ngạc. Thì ra, từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn dùng vẻ mặt nàng để nhìn chăm chú nàng.

Khi phát hiện nàng mở mắt ra, hắn mỉm cười, vươn tay xoa nhẹ khuôn mặt nàng.

“Chào buổi sáng.” Một cảm giác xấu hổ bỗng dưng nảy lên trong lòng. Nàng cảm thấy hai gò má mình nóng lên, ửng hồng, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn kỹ hắn, chỉ có thể vội vàng di chuyển tầm mắt.

Hắc Trọng Minh nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở về.

“Tại sao không nhìn anh.” Hắn khàn giọng hỏi.

Gò má mịn màng của Mẫu Đơn càng trở nên ửng đỏ hơn nữa. Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, khe khẽ cắn môi, không có dũng khí nói cho hắn biết, chỉ cần nhìn hắn, sẽ làm cho nàng nhớ tới đêm hôm qua tràn đầy ân ái.

Khó có thể tưởng tượng được, người đàn ông bá đạo như vậy cũng có lúc dịu dàng như vậy.

Đêm qua, ở lần hoan ái thứ hai, hắn mệt mỏi, vóc dáng tiêu tụy, lần lượt hôn khắp toàn thân nàng, không hề cuồng loạn, không hề thô bạo, hắn dịu dàng đến mức làm cho lòng của nàng suyút chút nữa thì tan chảy.

Đây là mặt khuất mà Hắc Trọng Minh không muốn để người ta biết, sự dịu dàng sâu sắc của hắn, chỉ lộ ra ở trước mắt người bạn đời mà hắn yêu mến.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại mọng đỏ của nàng.

“Anh có một việc muốn nói với em.” Hắn dùng giọng nói vô cùng mềm nhẹ nói với nàng, tròng mắt đen sâu thẳm cực kỳ nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Nàng có chút cảnh giác.

Hắc Trọng Minh ôm nàng vào trong ngực, dùng tất cả sức lực, chống đỡ cho người phụ nữ nhỏ bé trong lòng mình. Tuy rằng thoát nhìn nàng rất yếu ớt, nhưng hắn biết, thật ra nàng kiên cường biết bao nhiêu.

“Chuyện này có liên quan tới em.” Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên mái tóc nàng, dùng giọng điệu thận trọng nói:

“Cũng có liên quan đến Kim gia.”

18. Chương 18

Chương 18

Cánh cổng lớn của Kim gia đóng chặt đã lâu, hôm nay là ngày thời tiết sáng sủa, khí hậu ôn hòa, mở cửa chiêu đãi mọi người. Khách quý đến tập nập, mặc những bộ quần áo lộng lẫy, mang theo lễ vật quý giá đắt tiền, đi xe hơi sang trọng, từng người từng người bước vào cửa chúc mừng.

Hôm nay là tiệc mừng sinh nhật của Giang Thành.

Kim Ngọc Tú tự mình sắp đặt buổi tiệc này, cho dù là danh sách khách mời, hay là thức ăn dành cho buổi tiệc, thậm chí là những chiếc bánh bao mừng thọ trắng nõn có chấm một chấm đỏ chói, bên trong có chứa nhân bánh, đều là những loại nhân mà Giang Thành thích ăn nhất.

Giang Thành bị bệnh một thời gian khá dài, vừa hay gặp đúng dịp sinh nhật của hắn, nàng quyết định vì chồng mà tổ chức bữa tiệc long trọng này, có lẽ không khí náo nhiệt vui vẻ, cùng với việc gặp gỡ và tiếp xúc với nhiều người cũng làm cho tâm tình của hắn thay đổi một chút.

Trừ nguyên nhân này ra, nàng còn mưu tính chuẩn bị sẵn cho Giang Thành một món quà lớn.

Đó là tin Hắc Báo chết.

Kim Ngọc Tú căn dặn Thanh Phong xuống tay đã qua nhiều ngày rồi. Sự việc trọng đại, nên nàng đặc biệt chú ý, ngày ngày đêm đêm chờ đợi, nhưng chờ hoài vẫn không thấy tin tức như nàng mong đợi.

Bàn tay nhỏ bé, ấm áp mềm mại dưới lớp áo bằng tơ lụa thêu hình hoa và chim, lặng lẽ nắm chặt.

Hay là Thanh Phong không tìm được cơ hội xuống tay? Còn nữa, mặc dù Hắc Báo rất quan tâm đến Thanh Phong, nhưng dạng đàn ông này cũng không dễ dàng bị người ta ám sát, hắn sẽ không để mặc cho Thanh Phong giết hắn.

Từng vị khách quý đã lần lượt đến đông đủ, Kim Ngọc Tú vẫn duy trì nụ cười, thỉnh thoảng gật đầu hỏi thăm, nhưng trong lòng của nàng, vẫn bị những suy nghĩ về Hắc Trọng Minh chiếm lấy.

Ở trong kế hoạch ám sát Hắc Trọng Minh của nàng, ít nhất còn phải đợi thêm một thời gian, cho người ở Thượng Hải dần dần phai nhạt chuyện Tiêu Luyện Mặc bị hủy, khi địa bàn của Tiêu gia từng bước từng bước bị nuốt chửng đến gần như không còn, lúc đó tin tức Hắc Trọng Minh chết mới không làm cho người ta liên tưởng đến người ở phía sau hưởng lợi, thật ra chính là Kim gia.

Nhưng hành động mau lẹ của Hắc Trọng Minh vượt quá mong muốn của nàng.

Khi nàng yêu cầu hắn bắt tay với Kim gia, bao vây tấn công Tiêu Luyện Mặc, nàng hoàn toàn không có nghĩ đến, Hắc Trọng Minh chỉ trong vòng mười ngày là có thể hủy diệt được kẻ thù đã khiến cho Kim gia đau đầu bấy lâu nay.

Năng lực cùng sự nguy hiểm của Hắc Trọng Minh vượt xa so với dự đoán của nàng, làm cho người ta sợ hãi.

Bố cục tình vi kia, cho thấy hắn đã có mưu tính từ trước, cho dù nàng không mở miệng, thì hắn cũng đã chuẩn bị thu thập đầy đủ thông tin về Tiêu Luyện Mặc.

Lần này tính toán sai lầm cho nàng cảnh giác sâu sắc, cho nên mới quyết định thực hiện kế hoạch sớm một chút, dùng giọng điệu mềm mỏng, nhẹ nhàng, cùng với vài giọt nước mắt, ép buộc Thanh Phong động thủ.

May mắn là bên trong âm mưu của nàng, cũng có một phần thành công.

Hắc Trọng Minh đã giữ Thanh Phong ở lại bên người.

Hắn yêu thương nàng.

Ngay từ đầu, khi phái Thanh Phong đến bên cạnh Hắc Trọng Minh, hoàn toàn không phải là vì muốn nàng bảo vệ Hắc Trọng Minh, mà là muốn tạo cơ hội cho nàng cướp lấy tâm của hắn. Vì muốn cho Thanh Phong có được sự tin tưởng của hắn, Kim Ngọc Tú thậm chí đã phái người ở trước cửa buổi tiệc từ thiện nổ súng làm Thanh Phong bị thương.

Nàng hao tổn nhiều công sức như vậy là chỉ muốn gỡ bỏ tâm tư đề phòng của Hắc Trọng Minh, để hắn giữ Thanh Phong ở bên người.

Mọi chuyện vẫn tiến hành thuận lợi theo đúng kế hoạch, tiếp theo chỉ cần Hắc Báo chết.

Nàng là vì anh Thành mà củng cố cố giang sơn, xây dựng thế lực bền vững, ở Thượng Hải không còn có người nào có thể uy hiếp địa vị của anh Thành.

“Phu nhân.” Phúc mẹ tiến lên, khẽ gọi.

“Chuyện gì?”

“Toàn bộ khách đều đã đến đông đủ.”

“Tốt.” Kim Ngọc Tú gật đầu, rồi sau đó mới xoay người đi về hướng phòng ngủ chính.

Người chủ bên trong phòng ngủ chính, Giang Thành mặc một cái áo khoác ngoài thật dài, màu tối và được làm bằng tơ lụa, càng làm cho hắn có vẻ cao lớn và xanh xao. Toàn thân hắn gọn gàng, là sáng sớm nay Kim Ngọc Tú đã tự tay rửa mặt chải đầu cho hắn, cẩn thận giúp hắn mặc thêm áo khoác dài, mang vớ và giày, lại còn cài trên vạt áo hắn một phù điêu hình con rồng làm bằng ngọc bích được chạm khắc tinh xảo, vô cùng quý giá.

“Anh Thành?”

Hắn xoay người lại, nở nụ cười dịu dàng với nàng.

Tim Kim Ngọc Tú khẽ run lên. Vì người đàn ông này, nàng thậm chí bằng lòng đi vào chỗ chết.

“Anh có khỏe không?” Nàng nhẹ giọng hỏi, nhìn Giang Thành với ánh mắt yêu thương vô bờ bến, hoàn toàn không muốn xa rời.

“Tốt lắm.” Hắn cúi đầu hôn lên hai má vợ yêu.

“Hôm nay tinh thần cũng không tệ lắm.” Thật ra hắn mệt chết đi, nhưng hắn lại không muốn làm cho nàng mất vui.

“Quan khách đã đến hết rồi sao?”

“Đều đến đông đủ.” Nàng nhìn chồng, trong lòng còn có chút lo lắng.

“Nếu anh cảm thấy mệt mỏi, thì đừng cố gắng chịu đựng, cứ nói với em một tiếng là được rồi, chúng ta sẽ lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nhìn thấy vẻ mặt sầu lo của nàng, Giang Thành mỉm cười.

“Được, lúc đó anh nhất định sẽ nói với em. Đừng lo lắng, được không?”

“Vâng.” Kim Ngọc Tú gật đầu, dắt tay chồng, hai người cùng đi về hướng phòng khách.

Bên trong phòng khách, khách khứa đã tập hợp đầy đủ, vốn dĩ bọn họ đều đang ngồi, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của Giang Thành, tất cả đều tự động đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay.

“Sao rồi? Giang tiên sinh!”

“Xem ra sắc mặt của ngài cũng không tệ.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Ngài cát nhân thiên tướng (Cát: tốt đẹp, hiền lương; nhân: người; thiên: trời; tướng: giúp cho. Nghĩa: Người hiền, trời giúp cho. Ý nói: Người hiền đức thì được trời giúp.) bệnh tình của ngài nhất định sẽ mau khỏi thôi.”

“Chúng tôi chờ ngài khỏi bệnh, còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ngài.”

Mọi người tranh nhau tiến lên, vội vã lấy lòng hấn, chúc mừng hấn, ai nấy cũng đều sợ nói chậm hay nói thiếu, thì sau này sẽ không được hợp tác với Kim gia.

Giang Thành và Kim Ngọc Tú đi đến bàn chủ trong tiếng chúc mừng của mọi người. Bọn họ nhìn nhau cười, lúc đang muốn ngồi xuống thì thấy Phúc mẹ hoảng hốt chạy đến.

“Phu nhân, lại có khách đến.”

“Khách?” Kim Ngọc Tú nhú mày, nhìn vào ba cái bàn lớn đã ngồi chật kín người.

“Không phải tất cả khách đều đã đến rồi sao?”

“Là, là.....Là Hắc Báo.....”

Nụ cười của Kim Ngọc Tú trong thoáng chốc bị đông lại. Nhưng Giang Thành ở một bên lại vô cùng vui mừng, phát phát tay nói:

“Mau mời vào.”

Phúc mẹ không biết phải làm sao, nhìn nhìn Kim Ngọc Tú, chần chừ trong chốc lát, rồi mới nghe theo lời thúc giục của Giang Thành, xoay người đi ra cửa, để cho hai vị khách không mời mà tới bước vào.

Khi Hắc Trọng Minh khoác tay Mẩu Đơn xuất hiện trước cửa phòng khách, tầm mắt của mọi người đều bị bọn họ hấp dẫn. Các vị quan khách có người kinh ngạc, có người giật mình, chưa từng có ai nghĩ đến Hắc Trọng Minh sẽ tham dự tiệc sinh nhật của Giang Thành.

“Thứ lỗi cho tôi vì đã không mời mà tới.” Hấn kéo Mẩu Đơn đi về phía trước, gật đầu với Giang Thành.

Giang Thành nở nụ cười:

“Cậu có thể đến đây, đó chính là vinh hạnh của tôi.” Tầm mắt của Giang Thành dừng lại ở vị trí bên cạnh, có chút không thể xác định

“Thanh Phong?”

Mẩu Đơn nhìn hấn, khẽ gật đầu

“Tiên sinh.”

Hấn chần chờ một lát, vẻ mặt không giấu được sự kinh ngạc:

“Tôi cứ nghĩ cô vẫn còn tĩnh dưỡng ở nông thôn.” Vợ của hấn có nói với hấn, lúc trước Thanh Phong bị Hắc Báo đâm một dao, vết thương khá nghiêm trọng, cho nên chỉ có thể ở lại vùng nông thôn để nghỉ ngơi.

“Tôi đã khỏe hẳn rồi.”

“Tại sao cô lại cùng đến với Hắc Báo?” Giang Thành cảm thấy khó hiểu, hoang mang nhìn nàng, sao nàng lại ở bên cạnh Hắc Trọng Minh? Mà Hắc Trọng Minh lại còn ôm lấy thắt lưng nàng, quan hệ thân mật giữa hai người thật không thể hiểu rõ.

“Bởi vì cô ấy là vợ tôi.” Hắc Trọng Minh vừa thốt ra những lời này, làm cho cả phòng khách đều ồ lên. Kim Ngọc Tú này giờ vẫn đứng bên cạnh Giang Thành quan sát, sắc mặt trong nháy mắt đã tái xanh.

“Vợ?” Giang Thành ngẩn ra.

“Chúng tôi vừa kết hôn hôm qua.”

Mẩu Đơn gật gật đầu, đưa văn kiện trong tay cho Giang Thành

“Đây là lễ vật mà hai người chúng tôi muốn tặng cho ngài.”

“Lễ vật?” Giang Thành hoài nghi, khó hiểu, nhưng vẫn nhận.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Giang Thành mở xấp văn kiện đã được đóng thành sách ra, mới vừa xem một tờ, sắc mặt hắn đã thay đổi rõ rệt, trở nên ưu tư buồn bã.

Đột nhiên một cơn choáng váng ập tới làm cho hắn suýt nữa ngồi không vững.

“Anh Thành, anh có khỏe không?” Kim Ngọc Tú cực kỳ lo lắng, vươn tay ra đỡ lấy chồng, lại nhìn thấy văn kiện trong tay hắn, viết về những chuyện cũ, đã xảy ra từ nhiều năm trước.

Trong nháy mắt, toàn thân của nàng rét run.

Không thể nào, nàng đã đem những người, vật, việc xảy ra đều xử lý triệt để cả rồi!

Làm sao còn có thể có người biết? Làm sao còn có người có thể hiểu được?

Kim Ngọc Tú thở gấp một hơi, dáng vẻ bình tĩnh hoàn toàn biến mất, bối rối vươn tay giật lấy phần văn kiện đáng giận kia.

“Không! Đừng nhìn!”

“Tú nhi.....” Về mặt Giang Thành khiếp sợ.

“Anh Thành, anh đừng tin những gì trên phần văn kiện này đã viết, tất cả đều là giả!”

“Giả!”

Nàng vô cùng kích động, vì bản thân giải thích:

“Đây đều là do Hắc Báo bịa chuyện ra, hắn muốn ly gián chúng ta! Anh đừng tin hắn!”

Sắc mặt Giang Thành không còn chút máu, nhìn người vợ nhỏ bé, xinh đẹp động lòng người trước mắt.

Hắn rất muốn tin tưởng nàng, nhưng từ trước đến nay hắn chưa bao giờ gặp qua, bộ dáng hoàn toàn mất bình tĩnh của nàng giống như hôm nay.

Hắn vươn tay về phía nàng, sắc mặt trắng bệch, mở miệng nói.

“Đưa văn kiện cho anh.”

“Không, không cần, anh không cần xem thứ này. Tất cả đều là bịa đặt! Bịa đặt!” Nàng tức giận, khước mắt rưng rưng, xé đi xấp văn kiện.

“Tú nhi!” Giang Thành hét lớn một tiếng.

Thân hình nhỏ xinh của nàng đột nhiên chấn động, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy trong mắt hắn chứa đầy hoài nghi cùng với không dám tin.

Hắn chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng.

Hắn không tin nàng!

Kim Ngọc Tú hoảng hốt, rối loạn, nàng quay người lại, phần nộ nhìn Hắc Trọng Minh

“Tại sao cậu lại có thể xấu xa như vậy? Làm sao cậu có thể bội nhọ tôi như vậy?”

Nàng vươn tay nắm lấy Mẩu Đơn, nước mắt lưng tròng cầu xin:

“Thanh Phong, cô hãy nói cho anh Thành biết, nói với anh ấy, tất cả những điều viết trên văn kiện này đều là giả, tất cả đều do Hắc Báo bịa đặt ra.”

Mẩu Đơn nhìn nàng, rút tay về, bình tĩnh hỏi:

“Bà hy vọng tôi nói với ông ấy cái gì? Nói với ông ấy, cha tôi đã bị bà phái người giết chết ra sao ư? Hay là nói cho ông ấy biết, mẹ của tôi đã bị bà phái người phóng hỏa đốt chết ra sao?”

Kim Ngọc Tú khiếp sợ lui về phía sau từng bước.

“Tôi không có, cô nói dối. Đây không phải sự thật.”

Mẫu Đơn tiến từng bước dồn ép nàng, nhìn chăm chú vào nàng, ngọn lửa phẫn nộ đã muốn chuyển thành chán ghét sâu sắc. Bản thân đã từng toàn tâm toàn ý tin tưởng người đàn bà đáng sợ này.

“Tôi cũng hy vọng đây là giả, tôi cũng hy vọng là tôi đang nói dối. Bởi vì, dù thế nào tôi cũng không dám tin tưởng, lòng dạ của bà lại độc ác như thế, đơn giản chỉ vì cha tôi gây trở ngại cho Kim gia, bà không chỉ phải người giết chết ông ấy, mà còn phóng hỏa thiêu rụi nhà của tôi, muốn đẩy cả nhà chúng tôi vào chỗ chết.” Nàng đã từng sẵn sàng cống hiến cho người đàn bà này.

“Khi bà phát hiện ra tôi không chết, bà còn thuyết phục Giang Thành nuôi dưỡng tôi, giáo dục tôi, huấn luyện tôi, để tôi làm việc thay bà.”

“Tôi không có! Tôi không có! Cô nói dối!” Kim Ngọc Tú vừa sợ vừa tức, vung bàn tay nhỏ bé về phía nàng.

Mẫu Đơn nhanh như chớp chụp lấy, ý muốn tấn công cổ tay non mịn của nàng.

Giận dữ cực độ làm cho nàng suýt chút nữa vặn gãy cánh tay kia.

“A.....” Kim Ngọc Tú kêu đau ra tiếng, một giọt nước mắt rơi ra từ hốc mắt.

“Thanh Phong, dừng tay!” Giang Thành vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Mẫu Đơn nhìn hấn, một lát sau mới bỏ cánh tay nhỏ bé trắng nõn kia ra, nhưng trên cánh tay nhỏ bé kia lại dính vô số máu tươi.

Kim Ngọc Tú té ngã trên mặt đất, làm cho chiếc bình hoa lê cát vào cổ tay phải của nàng.

“Bà hạ độc, dùng thạch tín độc chết Thục Quân phu nhân.” Mẫu Đơn nói, giọng nói rõ ràng truyền đến trong tai mỗi người.

Kim Ngọc Tú hoảng hốt ngẩng đầu, thét chói tai:

“Không – Cô nói bậy!” Mẫu Đơn không thêm để ý tới nàng, chỉ nhìn Giang Thành.

“Bà ấy muốn chiếm được ông, cho nên hàng tháng, bà ấy đều sai đầu bếp trong nhà làm bánh ngọt để mang đến nhà ông. Bà ấy biết, Thục Quân phu nhân thích nhất là đồ ngọt, bà ấy cũng biết, ông không ăn ngọt.”

“Câm miệng!” Kim Ngọc Tú xấu hổ khi bí mật bị vạch trần tại chỗ. Nàng đứng dậy, xông lên phía trước, muốn tấn công Mẫu Đơn lần nữa, vội vã muốn làm cho Mẫu Đơn câm miệng, nhưng Liễu Vũ đứng ở một bên đã ngăn nàng lại.

“Để cho cô ấy nói tiếp.”

“Cậu——” Kim Ngọc Tú run run nhìn Liễu Vũ, thật không thể tin được

“Cậu đang làm gì?”

“Làm chuyện mà tôi nên làm từ sớm.” Liễu Vũ quay đầu nhìn người đang ngồi ở vị trí chủ nhân – Giang Thành.

“Tiên sinh, Thanh Phong nói không có sai, tất cả những gì cô ấy nói đều là sự thật.”

“Tất cả chúng tôi đều đã kiểm chứng qua.” Sở Lãng ở một bên cũng lắc lư đi ra, đứng ở bên cạnh Liễu Vũ, cúi đầu nhìn Giang Thành.

“Bà ấy không chỉ giết cha mẹ Thanh Phong, mà còn hủy diệt gia đình của tôi, Lãng Thần và Liễu Vũ, đơn giản đều là bởi vì cha mẹ của chúng tôi làm cản trở con đường phát tài của Kim gia. Bà ta muốn thu nhận chúng tôi, là vì chúng tôi còn có giá trị lợi dụng, mỗi người trong chúng tôi, đều là do bà ta đích thân chọn lựa kỹ càng, để thay ông gây dựng giang sơn.”

Lãng Thần đã được đưa đến Mỹ, mà Hắc Trọng Minh vì muốn liên thủ với bọn họ nên mới quyết định buông tha cho Lãng Thần.

Giang Thành khiếp sợ không thôi, chỉ có thể ngã ngồi trên ghế, á khẩu không thể thốt nên lời, trừng mắt nhìn về phía người đã ở bên cạnh mình nhiều năm, vừa là người hộ vệ trung thành, vừa là vợ hiền yêu dấu.

“Tú nhi, thật là do em làm sao?”

“Không, không phải em?” Kim Ngọc Tú giãy ra khỏi sự kiềm chế của Liễu Vũ, vọt tới trước người Giang Thành, quỳ trước mặt hắn, xoa nhẹ chân hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn vào người chồng thật sự chịu nhiều đã kích, ghen ngào cãi lại.

“Anh Thành, anh phải tin em, anh đừng tin cô ấy, chị Thục Quân mất khi em mới mười bốn tuổi, làm sao em có khả năng hạ độc chị ấy?”

Đúng vậy, năm đó nàng mới có mười bốn tuổi, làm sao có thể ngoan độc như thế? Giang Thành nghĩ.

Nhưng sau khi nhớ lại, quả thật là khi Thục Quân quen biết Tú Nhi thì đột nhiên thân thể bắt đầu có chuyển biến xấu. Mà trong một năm đó, đúng là hàng tháng Tú nhi đều mang theo bánh ngọt đến nhà.

Hắn nhớ rất rõ, bộ dáng mang theo bánh ngọt của nàng khi đặc biệt tới thăm Thục Quân.

Có một lần, Thục Quân muốn cho hắn nếm thử hương vị hàng đầu kia, nhưng lại bị Tú nhi ngăn cản.

“Không được, anh không thể ăn.

Chị Thục Quân, đây là em đặc biệt mời đầu bếp về làm cho chị, chị đừng để cho anh Thành lãng phí.”

Hắn nhớ rõ, nàng đã nói như vậy.

Giang Thanh kinh sợ không dứt, đau lòng nhìn người vợ yêu diễm đang quỳ trước mặt mình.

“Em hạ độc giết chết Thục Quân?”

“Không, không phải em—” Nàng lắc lắc đầu, run giọng mở miệng, nhưng lại bị người cắt ngang.

“Bà đừng tốn công phủ nhận.” Hắc Trọng Minh lạnh giọng nói.

“Cần chứng cứ sao? Bà muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.”

Kim Ngọc Tú kinh hoảng quay đầu lại, thì thấy trong tay hắn còn cầm thêm vài xấp văn kiện.

Hắn nhếch khóe miệng lên, châm biếm nói với nàng:

“Tôi in rất nhiều, đủ để toàn bộ người dân ở Thượng Hải biết rõ những chuyện bà đã làm.”

Người đàn ông này thật là tà ác, thật là đáng giận!

Kim Ngọc Tú phẫn hận trừng mắt nhìn Hắc Trọng Minh.

Người đàn ông này cũng đã sớm đoán được nàng sẽ xé nát những văn kiện này. Hắn biết rõ thứ mà nàng yêu quý nhất là gì. Vốn dĩ nàng cho rằng hắn đã rơi vào sâu trong cạm bẫy ngọt ngào này, nhưng nàng không có dự đoán được, từ đầu đến cuối hắn đều chờ đợi thời cơ để ra tay, bất kể là đối với Tiêu Luyện Mặc hay là Kim gia, đều đã sớm nằm trong kế hoạch của hắn.

Hắn vẫn im hơi lặng tiếng, làm cho nàng nghĩ đến, kế hoạch của nàng đã thành công. Nhưng, hắn chẳng những chiếm được Thanh Phong, lại còn ra tay, trực tiếp phá hủy thứ mà kiếp này nàng coi như bảo vật – Tình yêu của Giang Thành đối với nàng.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là làm cho Giang Thành trở thành đế vương của đất Thượng Hải, nhưng dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, chỉ cần đi sai một nước cờ, sẽ thua cả bàn cờ.

“Tú nhi?” Giang Thành thất vọng, đau khổ kêu lên, làm cho toàn thân nàng cứng đờ.

Nàng bối rối quay đầu lại, cố gắng biện minh cho bản thân lần cuối.

“Anh Thành, em làm như vậy đều là vì anh.” Những lời này, gián tiếp thừa nhận những suy đoán trong đầu Giang Thành.

“Vì anh?” Hắn đau lòng híp mắt lại, không thể tin được hỏi:

“Em hạ độc giết chết vợ anh, là vì anh?”

Kim Ngọc Tú ra sức lắc đầu

“Em.....” Nàng nắm chặt đầu gối hần, rơi lệ đầy mặt hô lên:

“Vợ của anh là em, là em!”

Giang Thành vừa đau khổ vừa phẫn nộ, nhìn chăm chú vào nàng. Kiếp này, đây là lần đầu tiên hần đẩy đôi tay xinh đẹp nhỏ bé của nàng ra.

Hành động cự tuyệt quá rõ ràng kia, làm cho Kim Ngọc Tú ngây người, choáng váng, nàng hoảng sợ nhìn người chồng mà mình yêu thương, đầu óc trống rỗng.

Ở phía sau, mùi khét dày đặc đang dần dần lan tràn trong không khí, tiến vào phòng khách. Có người để ý quay đầu lại, thì ngạc nhiên khi phát hiện có một ngọn lửa đang từ phía hành lang lúi tới. Nhiệt độ cực nóng tiến tới gần phòng khách, khiến cho nam nữ mặc quần áo lộng lẫy đều cảm thấy oi bức không chịu nổi.

“Cháy!” Có người phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Mọi người đều quay đầu lại, phát hiện đám cháy ở phía sau, tất cả đều kinh hoảng đứng dậy, chen lấn nhau đi về phía cửa.

Bỗng dưng, một tiếng súng vang lên, làm mọi người chấn động.

Tiếng bước chân hỗn độn trong nháy mắt dừng lại, bốn phía trở nên im lặng.

Tầm mắt mọi người đều rơi vào trên thân người đàn ông đang đứng ở cửa, với vẻ mặt điên cuồng và trên tay cầm súng.

“Tất cả đều ở lại cho tôi!” Hần khàn giọng gào thét, ánh mắt cuồng loạn, toàn thân ướt đẫm, trên người nồng nặc mùi xăng.

Là Tiêu Luyện Mặc!

Hần chưa chết, cũng không có giống như những gì Kim Ngọc Tú đã hình dung, hần đã bị Hắc Trọng Minh chặt đứt tay chân.

Mẫu Đơn sửng sốt quay đầu, kinh sợ nhìn Hắc Trọng Minh.

“Anh — Em nghĩ anh đã giết hần.” Trong mắt của nàng tràn ngập hoang mang. Cho tới hôm nay, nàng mới biết được, ngay cả chuyện này Kim Ngọc Tú cũng lừa nàng.

“Tại sao anh lại để cho em nghĩ, hần đã chết trong tay anh?”

Hần lặng lặng nhìn nàng.

“Bởi vì, anh muốn em thừa nhận, em yêu anh. Cho dù anh là loại người gì, làm chuyện gì, em đều không chối bỏ, em đều yêu anh.” Sự mưu tính của hần đều cao thâm hơn bất kỳ kẻ nào.

Mẫu Đơn không thể phủ nhận, quả thật cho dù hần có giết chết Tiêu Luyện Mặc, cũng đều không thể thay đổi được chuyện nàng yêu hần là thật.

“Hắc Báo?” Giọng nói của Tiêu Luyện Mặc vang lên, mang theo cảm giác hưng phấn khó có thể kiềm chế

“Thật tốt quá, ngay cả mày cũng ở chỗ này, đây đúng là lễ vật mà ông Trời đã ban cho tao. Tao vốn định giết con đàn bà khốn nạn của Kim gia, nếu mày đã ở đây, thì cùng nhau xuống suối vàng đi. Tội bây liên thủ tiêu diệt tao, cho dù tao có chết, cũng kéo tội bây theo làm vật lót đường.” Quyền thế của hần, địa vị của hần, chỉ trong một thời gian ngắn, đều bị mất sạch không còn dấu vết, nhưng nghĩ tới phải có hai nhà liên thủ, thì mới có thể ép hần vào bước đường cùng, dù sao cũng chết, hần phải kéo theo bọn họ cùng chết, nhất định không thể để cho bọn họ được sống yên ổn.

Hần quyết định báo thù, cây súng trong tay chĩa về hướng phòng khách, nhắm vào mục tiêu bóp cò.

Tiếng súng mãnh liệt vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều kêu la sợ hãi, nắm sấp xuống mặt đất, run rẩy né tránh.

Ngay lúc đó, Hắc Trọng Minh vừa bảo vệ Mẫu Đơn vừa rút súng bên hông ra. Kỹ thuật bắn súng của hần cực chuẩn, chỉ cần một phát là đã trúng mục tiêu.

Trên trán Tiêu Luyện Mặc xuất hiện một cái lỗ ngăm đen. Hắc trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt không dám tin, một lát sau mới chậm chạp ngã về phía sau.

Mà Giang Thành ở một bên, ngay trước lúc Tiêu Luyện Mặc nổ súng liền ôm lấy Kim Ngọc Tú, đem thân hình nhỏ xinh của nàng ôm chặt trong ngực.

“Anh Thành.” Nàng sợ hãi hô to, rõ ràng cảm giác được, khi tiếng súng vang lên, thân hình của hắn chấn động kịch liệt.

Thân mình Giang Thành yên lặng, yếu ớt, máu tươi ầm ập thấm ướt ngực hắn, sau đó dần dần lan rộng ra.

Kim Ngọc Tú sợ hãi ôm chặt lấy chồng mình, lại bởi hắn quá nặng nên bị kéo ngã xuống. Nàng hoảng hốt giữ lấy thân thể loạng choạng của chồng, nhưng hai mắt Giang Thành cũng đã nhắm chặt lại.

Nàng khiếp sợ không thể nhúc nhích, sắc mặt trắng như tuyết.

“Anh Thành? Anh Thành? Hãy trả lời em, em xin anh, hãy trả lời em.” Nàng càng lúc càng dùng sức lay chồng.

Nàng dùng trăm phương ngàn kế, làm ra nhiều chuyện như vậy, chỉ vì muốn thay hắn sắp xếp tất cả, chờ ngày hắn tiếp nhận quyền lực. Nàng vì hắn mà sống, vì hắn mà hô hấp, vì hắn mà tìm đập.

Nhưng, anh Thành đã chết.

Trước khi hắn chết, thậm chí không chịu liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Không! Anh Thành, anh không thể chết được! Anh không thể chết được!” Nàng kêu gọi thê lương, ôm lấy thân hình chồng mình, liên tục lay động.

Đã không còn Tiêu Luyện Mặc ngăn cản, các quan khách đều tung cửa xông ra.

Nơi bị châm lửa dường như là phòng bếp, vật dễ cháy ở đó rất nhiều, hơn nữa trước khi Tiêu Luyện Mặc châm lửa, đã đổ một lượng xăng lớn, vì thế ngọn lửa nhanh chóng đã trở nên không thể khống chế.

Ngay cả người hầu của Kim gia, tận mắt nhìn thấy tình thế không thể khống chế được cũng chen lấn chạy trốn ra ngoài.

Ngọn lửa, khói đặc, đều làm cho Mẫu Đơn nhớ tới chuyện đáng sợ mà nàng đã gặp khi còn nhỏ. Hai tay của nàng không tự chủ được, nắm chặt ống tay áo của Hắc Trọng Minh.

“Đừng sợ...” Hắn nhẹ giọng, ở trong ánh lửa, cúi đầu xuống mỉm cười với nàng.

Tim của nàng đập cực nhanh, lo lắng khi nhớ lại, trước khi mẹ chết, cũng từng nói với nàng như vậy. Cơn hỏa hoạn nhỏ kia đã làm nàng mất đi người nhà quý giá, mà đám cháy dữ dội trước mắt, dường như đang chuẩn bị muốn cắn nuốt luôn cả tính mạng nàng.

Ngọn lửa lớn dần dần tiến tới gần, những vật chạm khắc tinh tế của tòa nhà cũng từ từ bị ngọn lửa thiêu rụi.

“Ôm anh.” Hắc Trọng Minh nói, ôm chặt lấy Mẫu Đơn, chạy xuyên qua đám người đông đúc và ngọn lửa vô tình, đi nhanh về phía cửa.

Khói đặc tràn ngập trước mắt làm cho nàng ho sặc sụa. Bàn tay to ngăm đen, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng áp vào trong lòng ngực.

Cuối cùng Mẫu Đơn liếc mắt một cái, thấy bên trong đám cháy, chính là Kim Ngọc Tú đang ôm thi thể Giang Thành, tuyệt vọng khóc.

Sau đó, những cây cột bằng gỗ rơi xuống ầm ầm, bên trong ngọn lửa rôt cuộc cũng không nhìn thấy bóng dáng hai người. Ngay cả cánh cổng lớn cũng bị ngọn lửa thiêu rụi, những người không thoát ra được đang ở bên trong kêu gào thảm thiết, có người bị lửa bắt vào người, nằm lộn lộn trên mặt đất, phát ra tiếng kêu bi thảm, làm cho người ta đặc biệt sợ hãi.

Cho dù bị ôm trong lòng Hắc Trọng Minh, nhưng Mẫu Đơn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cực nóng kia. Nàng ho sặc sụa, đến nỗi nước mắt nước mũi đều chảy ra.

“Hắc Báo.” Bên trong khói lửa truyền đến giọng nói của Sở Lăng. Sắc mặt Liễu Vũ tái nhợt cũng bị hắc bảo vệ trong ngực.

“Cửa lớn bên kia không ra được.”

“Theo cửa sổ ra ngoài.” Hắc Trọng Minh quyết định thật nhanh.

Bọn họ đều cầm lên chiếc ghế điêu khắc hoa văn, ra sức ném về phía cửa sổ. Song chấn cửa sổ kiên cố trăm năm lúc đầu vẫn sừng sững không gãy, nhưng cứ lần lượt bị đập phá, cuối cùng song cửa cũng chống đỡ không được, đột nhiên vỡ vụn, rồi mở ra. Một luồng không khí mát mẻ từ bên ngoài tràn vào phòng khách.

Hắc Trọng Minh ôm Mẫu Đơn bước đến khung cửa sổ đã bị đập vỡ, xuyên qua cửa sổ và khói đất, chạy ra ngoài, mãi cho đến khi ra đến khoảng cách an toàn, mới ngừng lại.

Khi nàng đứng thẳng thân mình, và vẫn còn trong cơn choáng váng, quay đầu nhìn lại thì thấy tòa biệt thự trăm năm của Kim gia đã gần như bị ngọn lửa cắn nuốt, đang hừng hực bốc cháy.

Kẻ thù thật sự của nàng – người mà nàng còn tưởng là ân nhân, cũng bị chôn vùi trong đám cháy đó, chưa kịp chạy ra.

Theo bản năng, nàng vươn tay ra, cầm chặt tay Hắc Trọng Minh.

Bàn tay to vừa ấm áp vừa kiên định của hắn, vững vàng nắm chặt nàng, âm thầm tiếp sức cho nàng.

Nhưng trong lòng bàn tay hắn, có chất lỏng ấm áp.

Chất lỏng kia càng ngày càng nhiều, chảy ướt cả tay nàng, thậm chí nhiều đến mức rơi xuống đất.

Mẫu Đơn nghi hoặc giơ tay lên, lại nhìn thấy trên tay mình dính đầy máu tươi. Một lượng lớn máu tươi thấm ướt tay nàng, thậm chí nhuộm đỏ bưng hết một mảnh tay áo của nàng.

Đây không phải máu của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt ngăm đen của Hắc Trọng Minh, ngoại trừ khói bụi ra, còn lộ ra vẻ tái nhợt, thân hình cao lớn lung lay sắp đổ.

“Hắc Báo!” Nàng sửng sốt gọi, giọng nói lo lắng.

Hắn lộ ra nụ cười nhợt nhạt, sau đó rốt cuộc đứng không nổi, suy sụp ngã xuống trước mặt nàng.

“Anh làm sao vậy?” Nàng hoảng hốt hỏi, cho đến lúc này mới phát hiện, trên vai của hắn có một miệng vết thương thật sâu, lượng lớn máu tươi kia là từ miệng vết thương này tuôn ra.

“Kỹ thuật bắn súng của Tiêu Luyện Mặc, giỏi hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.” Hắc Trọng Minh miễn cưỡng cười, bởi vì mất đi lượng máu quá lớn, lại ôm nàng chạy ra từ trong đám cháy, nên thể lực của hắn đã suy yếu rất nhanh.

“Hắn muốn giết em.” Tiêu Luyện Mặc biết, giết chết Mẫu Đơn, có thể làm cho hắn thống khổ nhất.

“Anh thay em đỡ phát súng đó?” Nàng khó có thể tin được, vừa đau lòng lại phẫn nộ.

“Tại sao lại tức giận?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tức giận kia, muốn vươn tay ra vuốt ve mặt nàng, nhưng lại phát hiện bản thân không còn đủ sức để nâng tay lên.

“Tại sao anh lại thay em đỡ đạn?”

“Bởi vì, một khi em chết, cho dù anh có thể chiếm được toàn bộ Thượng Hải, cũng không có một chút ý nghĩa.” Hắn nhẹ giọng nói, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầm lệ và giận dữ của nàng.

Nàng che cái miệng nhỏ nhắn lại, kiềm nén một tiếng khóc nức nở.

Hắn đã từng nói qua, giang sơn của hắn không thể cho nàng. Nhưng hắn thà rằng mạo hiểm mất đi tính mạng, cũng muốn bảo vệ nàng. Hắn quan tâm nàng hơn cả đế quốc của hắn.

“Anh cần giang sơn hay là cần em?” Cho dù đã biết đáp án, nhưng nàng vẫn muốn hỏi.

Hắc Trọng Minh nhếch môi, lộ ra nụ cười.

“Anh đều cần.” Giọng nói của hắn mỏng manh đến mức gần như không nghe thấy.

Hắn rất mệt mỏi, cuối cùng cũng chống đỡ không được. Chỉ có thể nhắm hai mắt lại.

“Hắc Trọng Minh! Tỉnh lại! Hắc Trọng Minh, Hắc Trọng Minh.....” Trong tiếng kêu gọi lo lắng của Mẫu Đơn, hắn rơi vào hôn mê sâu.

19. Vĩ Thanh

Vĩ Thanh

Ở phía trước mộ bia, Mẫu Đơn lặng lẽ đứng thẳng.

Nàng tận mắt nhìn thấy những người công nhân xúc từng xẻng cát đất đổ vào bên trong huyệt, dần dần bao trùm quan tài. Nắp quan tài trơn nhẵn dần dần bị đất cát vùi lấp, khi những người công nhân lấp những phần đất cát cuối cùng, nàng biết, cả đời này nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy cỗ quan tài này nữa.

Bên trong cỗ quan tài kia, có rất nhiều thống khổ, muốn chôn vùi những cảm xúc này, quả thật không hề dễ dàng.

Nàng nhìn tấm bia mộ kia, hốc mắt có chút ứ đọng, nàng vẫn không thể ngăn chặn được cơn sầu não tăng mạnh trong lòng khi ngồi trước bia mộ mới này.

Thân hình cao lớn, vượt qua sân, đi đến bên nàng.

Nàng cũng không có xoay người, vẫn nhìn vào bia mộ mới xây.

Hắn đi đến bên cạnh thân thể nàng, nhìn chăm chú vào mộ bia, bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Cám ơn em.” Hắc Trọng Minh nói.

“Từ trước tới nay anh đều không thể làm được chuyện này.” Hắn lặng lẽ nhìn đất cát đang bao phủ lấy cỗ quan tài.

Nằm ở bên trong quan tài là người bạn tốt nhất của hắn khi hắn còn nhỏ – Harry. Sau khi nó bị chế thành tiêu bản, hắn đã không bao giờ liếc mắt nhìn nó một cái. Harry đại diện cho quá khứ đã từng vui vẻ của hắn, nhưng cũng đại diện cho việc hắn bị cha hắn cướp đi tất cả.

Sau khi vết thương của hắn khỏi hẳn, Mẫu Đơn kiên trì muốn tổ chức lễ tang cho Harry, để cho nó xuống mồ yên nghỉ.

Nàng kiên trì muốn thay hắn chôn vùi đi cơn ác mộng thống khổ trong quá khứ.

Hắc Trọng Minh quay đầu lại, nhìn người vợ bên cạnh, đưa bức thư trên tay cho nàng.

“Là thư của ai?” Nàng có chút kinh ngạc, hỏi.

“Sở Lăng và Liễu Vũ.” Hắn chủ động trả lời nàng.

“Bọn họ đã bình an đến nước Mỹ.”

“Thật sao?” Nàng nhìn bức thư chỉ viết ngắn ngủn mấy câu, nhưng theo giọng điệu trên thư, nàng biết là do Liễu Vũ viết.

Sau khi Kim Ngọc Tú và Giang Thành qua đời, thế lực của Kim gia hoàn toàn tan rã, Kim gia như rắn mất đầu, những người còn sống trong nhà tàn sát lẫn nhau, muốn nuốt chửng số lợi nhuận còn lại, nhưng cuối cùng cũng không được gì.

Mà ân oán của nàng, Liễu Vũ và Sở Lăng đối với Kim gia cũng đến đây chấm dứt.

Sở Lãng và Liễu Vũ chọn lựa đến Mỹ, rời xa Thượng Hải, cũng là rời xa nơi đầy rẫy ân ân oán oán này, đến thế giới mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng nàng lại lựa chọn tiếp tục ở lại Thượng Hải.

Bởi vì người đàn ông mà nàng yêu vẫn còn ở nơi này tranh đấu, vì Hắc Trọng Minh, nàng không hề do dự liền quyết định ở lại.

Cho dù là thắng hay bại, cho dù là hấn làm vua một cõi hay là nghèo túng nhất thế gian, nàng cũng quyết định, suốt đời suốt kiếp này không rời hấn nửa bước.

Hậu luyện của Hắc gia truyền đến từng trận cười.

Con trai của bọn họ đã lấp đầy tiếng cười vào tòa biệt thự vốn chìm lâu trong thống khổ, tiếng cười này cực kỳ quý giá. Đứa bé trắng trẻo mập mập đang chơi đùa cùng người hầu, khi thấy bọn họ đi tới thì nhanh chóng vươn tay ra, chờ mong cha mẹ ôm mình, hôn mình.

“Đi thôi!” Hắc Trọng Minh nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Nàng trả lời.

Cho dù là chân trời góc biển, nàng đều cam tâm tình nguyện đi theo hấn. Bọn họ nắm tay nhau cùng đi về hướng phát ra tiếng cười của con trai. Khi hấn ôm lấy con, trên mặt bọn họ đều là nụ cười tươi.

Nhìn chồng và con, lòng của nàng cảm thấy thật ấm áp, thật thỏa mãn.

Nàng từng là Thanh Phong. Nhưng sau khi trải qua tất cả những chuyện này, nàng không còn là Thanh Phong nữa, mà nàng lựa chọn trở thành Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn của Hắc Báo.

Nàng biết, đời này kiếp này, nàng không còn mong muốn gì hơn nữa.

“Đến đây.” Một tay Hắc Trọng Minh ôm con, tay còn lại vươn về phía nàng.

“Chúng ta về nhà đi.”

“Được, chúng ta về nhà.” Nàng cầm tay hấn.

Bọn họ đi về hướng tòa biệt thự. Nhà, nơi mà bọn họ đã gặp nhau.

——TOÀN VĂN HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-cua-hac-bao>